

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

ประกวาทวัฒน์ ที่เป็นประชาธิปไตย

ท่าน ศว. พอ. (พิเศษ) ชวติ ยืนยัน ในวัยใกล้ ๆ ๙๐ ปีว่า
“ตลอด ๓๙ ปี ของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง
ท่านยังไม่เคยล้มรสประชาธิปไตยแต่อย่างใด
ประชาธิปไตยไม่เคยมี มีแต่เผด็จการโดยคณะบุคคล
แล้วก็พัฒนาอำนาจเผด็จการขึ้นไปสู่ทรราช”

นักการเมืองมักคุยว่า
“การเลือกตั้งคือการคืนอำนาจให้แก่ประชาชน”
แต่จริง ๆ แล้วประชาชนควรมีอำนาจตลอดเวลา
เพราะประชาธิปไตยอำนาจย่อมเป็นของประชาชน
การเลือกตั้งย่อมไม่ต่างกับการคัดคนรับใช้มาทำงาน
ถ้าคนครัว คนสวน หรือยาม ทำทุจริต คิดมิชอบ
เจ้าของบ้านเมืองย่อมมีสิทธิไล่คนรับใช้ออกไปได้
แต่ปัจจุบันอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดกลับอยู่ที่คนรับใช้
จะคืนอำนาจให้กี่ชั่ว ๔-๕ วินาทีที่ไปเลือกคนรับใช้มา
จากนั้นก็ตอ้งก้มหน้าก้มตาให้ผู้อยู่เฝ้าตามใจชอบ
ถ้าเจ้าของอำนาจจะออกมาชุมนุมขับไล่คนรับใช้
ก็แทบจะไม่มีคามหมายใด ๆ
เพราะอำนาจของประชาชนถูกคนรับใช้ยึดไปหมดแล้ว
จะมีวีรบุรุษคนไหนช่วยประชาชนให้มีอำนาจที่แท้จริง ?
แต่ก็ไม่รู้ตัวเรานี่แหละออกมาเป็นวีรบุรุษ-วีรสตรีเสียเอง
ออกมาช่วยกันแสดงอำนาจ
หนึ่งคนหนึ่งเสียง ล้านคนล้านเสียง
ยังมีคนออกมาร่วมชุมนุม ควบคุม ตรวจสอบรัฐบาล
ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากเท่าไร
นั่นคือความเป่งบานของประชาธิปไตย
ที่แสดงให้เห็นถึงอำนาจที่แท้จริงเป็นของประชาชน
และนั่นคือรสชาติของประชาธิปไตย
ที่ท่าน ศว. พอ.(พิเศษ) ชวติต้องการได้ล้มรสก่อนตาย

- (๑) หากคนใช้สิทธิแท้
หนึ่งสิทธิ์ร่วมทุกที่
เมื่อเราต่างเห็นดี
อธิปไตยก็โบทิดวง
- (๒) การเมืองยังน้ำเน่า
หากไม่ร่วมประสาน
ประท้วงนี้แหละการ-
หน้าที่ชนทุกผู้
- (๓) มุมหนึ่งแค่เลือกตั้ง
แมนไม่ปารีสูทธา
แต่ถ้าร่วมประท้วงมา
หน้าที่อธิปไตยล้วน
- (๔) ได้แต่ย่ำเลือกตั้ง
แต่ทุจริตเล่ห์พา
เผด็จการพรรคสภา
อธิปไตยชนข้า
- (๕) เรื่องซัดยิ่งกว่านั้น
ร่วมประท้วงพอเพียง
อำนาจแห่งชนเผด็จ
อธิปไตยชนเช่นนี้
- (๖) ใช้เรื่องแค่เลือกตั้ง
หากหมู่ชนออกมา
ชุมนุมประท้วงปรา-
เห็นหลักหลักดัดแล้ว

ตนมี
ที่ประท้วง
ตามหมู่ นั้นแสบ
ประเสริฐได้ตั้งหวัง
อีกนาน
สิทธิ์สู้
เมืองยิ่ง แท้แล
พรั้งพร้อมชุมนุม
ไว้ประธา อธิปไตย
เล่ห์ล้วน
ให้มาก
ถูกต้องครองธรรม
คือประธา อธิปไตย
หลอกข้า
กุมอำนาจ
ใช้ชี้การเมือง
คือเสียง ประชาชน
เพื่อนี้
แก้รัฐ บาลเฮ
ที่แก้การเมือง
คือประธา อธิปไตย
ผนี้กแท้
กฎแก่ โลกเลย
อำนาจแท้ของประธา

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๔ ก.พ. ๒๕๕๔

๒

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๔๙ เดือน เมษายน ๒๕๕๔

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมคิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎษาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินหิณ รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนามินทร์ ๔๔
ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๒๗๕-๘๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาคัต หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

๖๔๔ ซ.นามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานานนามินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘

ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : ประชากริวัฒน์ ที่เป็นประชาธิปไตย *จริงจัง ตามพ่อ*
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *สไมย์ จำปาแพง*
- 4 จากผู้อ่าน *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 คูนิดคิดหน้อย *บรรณาธิการ*
- 7 บ้านปานาดอย *บรรณาธิการ*
- 12 ลีสันชีวิต (อ.ชวติ พิสุทธิพันธุ์ พล.ร.ท.ประทีป ชื่นอารมณ) *ทีม สมอ.*
- 26 ข้าพเจ้าคิดอะไร *จำลอง*
- 31 การ์ตูน *สมณะโพธิรักษ์*
- 32 กำปั้นทุบดิน *วิสูตร*
- 36 คิดคนละซั้ว *ดั่งนั้น วิมุติตินันทะ*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 42 พุทธศาสตร์การเมือง *สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์*
- 44 ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง *ฉวมพุทธ*
- 46 ชีวิตนี้มีปัญหา *ฟ้าสาง*
- 56 ซาดกทันยุค *สมณะโพธิรักษ์*
- 62 บทความพิเศษ (มาร์ติน วิลเลอร์) *ฉวมพุทธ*
- 66 ชีวิตไร้สารพิษ *พิมลวิทย์ ชูโต*
- 69 เวทีความคิด *ล้อเกวียน*
- 70 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *นายนอก ทำเนียบ*
- 74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 76 คำกรอง *พอด เทพสุรินทร์*
- 77 กติกาเมือง *สมบัติ หอมจันทร์*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เตกฉัตร*

ลีสันชีวิต

12 “...เราต้องการระบอบประชาธิปไตย เราโยหยาเรียกร้อง...มานานแล้วถึง ลีสั้วอายุคน...เดี๋ยวนี๊แปดสิบปีแล้ว ครี๊บบ ยังไม่เคยปรากฏว่าเราปกครอง ระบอบประชาธิปไตย...”

• คำของ •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

บางครั้งผมก็บอกกล่าวในทำนองอวดตัวอวดตน ยามแก่ว่า บรรดานักการเมืองทั้งประเทศจะมีสักกี่คนที่มีประสบการณ์อย่างผมซึ่งหายากมาก เคยเป็นสมาชิกวุฒิสภา มาครบทุกประเภท เคยเป็น ส.ว. เคยเป็น ส.ส. และเคยเป็นทั้งสองอย่างพร้อม ๆ กัน เคยเป็นทั้งจากการแต่งตั้งและจากการเลือกตั้ง

เป็น ส.ว. จากการแต่งตั้ง ครั้งยังหนุ่ม ๆ เมื่อ ๓๔ ปีก่อนโน้น ต่อมาก็เป็น ส.ส. จากการเลือกตั้ง ปี ๒๕๓๕ แล้วมาเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (ส.น.ช.) จากการแต่งตั้ง ตอนอายุ ๖๙ ปี ทำหน้าที่ครบทั้ง ส.ว. และ ส.ส. พร้อม ๆ กัน

เมื่อ ๒๓ ปีที่แล้วผมร่วมกับบรรดาคนที่ทั้งเก่งทั้งดี ตั้งพรรคพลังธรรมขึ้นมา เขียน

ที่ติดตามการเมืองต่างเห็นตรงกันว่าพวกเราสร้างปริมิตสิ่งมหัศจรรย์ขึ้นในประเทศไทย ตอนนั้น ส.ส. ทั้งสภาารวมกันมีจำนวน ๒๐๐ กว่า ไม่ใช่ ๕๐๐ อย่างเดี๋ยวนี้ แล้วพรรคพลังธรรมได้รับเลือกเป็น ส.ส. ถึง ๔๗ คนได้อย่างไร โดยทำการเมืองในอุดมคติได้จริง ๆ เครื่องครัดในสัญญาประชาคมทุกอย่าง

ไม่โกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง รับเฉพาะสิ่งที่พึงได้โดยชอบธรรมเท่านั้น ไม่ซื้อเสียงหรือแจกข้าวของเพื่อแลกคะแนนเสียง ไม่ไปปดมดเท็จ จ้างจายหยาบช้ำ ใส่ร้ายป้ายสี และไม่แย่งกันเป็นใหญ่

พรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามทำการเมืองแบบเก่า ๆ ทั้งซื้อเสียงและใช้วิชามาร พลังธรรมจึงเป็นได้เพียงพรรคร่วม ไม่ได้เป็นพรรคแกนนำจัดตั้งรัฐบาล จึงไม่ได้คุมกระทรวงสำคัญ ๆ หลายกระทรวง ซึ่งสามารถจะหาเสียง (ด้วยการทำงานกับประชาชนได้) การเลือกตั้งครั้งต่อมาก็ฟอลลง ๆ สรุปรักคือสังคมส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมที่จะสนับสนุนพรรคการเมืองที่ดีมาก ๆ

๒๓ ปีผ่านไป การเลือกตั้งแย่งลงเรื่อย ๆ จนในช่วงเวลานี้ถึงจุดแย่งที่สุด ถ้าไม่มีการปฏิรูปการเมืองสักกระยะหนึ่ง บ้านเมืองไปไม่รอดแน่

ในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง ๒๔๗๕ เป็นต้นมา เมื่อมีปัญหาสำคัญ ๆ เกิดขึ้นในบ้านเมืองทำนนักการเมืองในสภาอันตรงเกียรติดิไม่สามารถแก้ปัญหาได้เลยต้องใช้การเมืองนอกสภาทุกครั้ง เป็นการเมืองที่ดียิ่งจริงแท้ ที่เราร่วมกันทำอยู่ ณ **ชุมชนไทยคู่ฟ้าดินขณะนี้**

การเมืองยังน้ำเน่า	อีกนาน
หากไม่ร่วมประสาน	สิทธิ์สู้
ประท้วงนี้แหละการ-	เมืองยิ่ง แท้แล
หน้าที่ชนทุกผู้	พรังพร้อมชุมนุม

๒

▶ บ้านปานาดอย

จำลอง ศรีเมือง

ประธานคณะกรรมการบริหารท่าอากาศยานสุวรรณภูมิได้จัดพิธีขอบคุณพวกเราที่ชุมนุมกันอย่างสงบตลอดเวลาโดยตัวท่านและผมเป็นประธานของแต่ละฝ่าย

▶ กำปั้นทุบดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินันท์

เพียงแค่สองปีที่อภิสิทธิ์มีผลงานประจานตัวเอง ล้มเหลวสารพัดเรื่องเหมือนคบเด็กสร้างบ้าน พื้นฐานโตในท้องสี่เหลี่ยม แต่ขาดแคลนประสบการณ์ชีวิตทำงานจริง วิสัยทัศน์เลยคับแคบไม่น่าเชื่อ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

อำนาจทำให้ตาบอด

ติดตามข่าวคราวการบ้านการเมืองมาหลายเพลาคำว่า **“ปลุกจิตสำนึก”** การแสดงออกความรักชาติบ้านเมือง เช่นการทวงคืนพื้นที่บริเวณเขาพระวิหารของไทยที่เป็นประเด็นอยู่ ณ ขณะนี้นั้นหรือการทักท้วงสิ่งที่ไม่ถูกต้องในการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาล หรือของท่านสมาชิกสภาที่อาสามาเป็นตัวแทนของเราเอง ทำไมผู้ใหญ่ของบ้านเมืองจึงตีประเด็นไปว่า เป็นการ **“ปลุกกระดม”** ไปได้ โดยความหมาย และโดยเจตนาที่ต่างกันอยู่แล้ว ท่านไม่รู้จริง ๆ หรือว่าท่านตะแบง ช่วยอธิบายให้ผู้ใหญ่ของบ้านเมืองทราบหน่อยได้ไหมคะว่า นัยความหมายที่แท้มันต่างกันอย่างไรสุด ๆ

- กระเจียบเจียว

👉 **ท่องจำให้ขึ้นใจไว้ได้เลยครับ** ยามใดที่ประชาชนชุมนุมเรียกร้องสิทธิประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชน แต่ผู้มีอำนาจของบ้านเมืองหาว่าเป็นการ **“ปลุกกระดม”** นั้นแหละคือตัวชี้ว่าผู้มีอำนาจหมดความชอบธรรมที่จะอยู่ในอำนาจต่อไปแล้ว เพราะมันเอาอำนาจจนมองไม่เห็นหัวเจ้าของอำนาจตัวจริงเสียแล้ว !

กำด้วยใจ

ก่อนปิดเทอมวันหนึ่ง เห็นนักเรียนชายลัมมาลิกขาลันตือโคก ชั้น ม. ๑ คนหนึ่ง **“จะกลับบ้านวันไหนครับ”** ถามด้วยเห็นว่าจะเป็นช่วงปิดเทอม **“ยังครับอาผมจะเรียนขับรถก่อน!!!”** รถที่เขาหมายก็คือรถสับลิ้มในงานชุมนุมนั่นแหละ ทั้งยามเข้ายามเย็นแต่ละวันจะมีเด็กนักเรียนลัมมาลิกขาลันตือโคกหรืออาผู้ดูแลพาทำงานด้วยสอนหนังสือด้วยครูหรืออา ที่เป็นยิ่งกว่าครูยิ่งกว่าอาญาติแท้ ๆ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าสังคมนี้มันแปลกตึนนะ ครูผู้สอนก็ไม่รับเงินเดือน นักเรียนก็ไม่เสียค่าเล่าเรียน

ค่าบำรุงอุปกรณ์การเรียนก็ไม่ต้องเสีย กินอยู่ฟรี ทั้งทำงาน ทั้งเรียนอยู่ในสังคมนี้ ปิดเทอมถึงเวลากลับบ้านยังไม่ยอมกลับบ้าน ขอเรียนพิเศษเพิ่มเติม ครูคนนี้มีดีอะไรหนอถึงกำหัวใจเด็กไว้ได้ขนาดนี้ ถ้าโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการของเรามีครูอย่างนี้บ้างสัก ๑๐ % อะไรจะเกิดขึ้นกับบ้านนี้เมืองนี้บ้างนะ

- มะขามหวาน

👉 **เป็นครูเพราะยึดเป็นอาชีพหารายได้เลี้ยงตัวและครอบครัวนั้นย่อมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตนมิให้บกพร่องต่อหน้าที่รับผิดชอบเท่าที่ตัวบทกฎหมายระเบียบแบบแผนกำหนดไว้แต่มิได้ถึงกับผูกพันกับลูกศิษย์ลูกหาเป็นส่วนตัว จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามหน้าที่มิใช่การปฏิบัติหน้าที่ด้วยชีวิตจิตใจ เช่นเดียวกับผู้ที่เป็นทั้งอาและครู ซึ่งเป็นดวงใจซึ่งกันและกัน !**

การกัวยะ - คนขยะ

ในขณะที่การศึกษาของไทยรุดหน้าไปไกล มีมหาวิทยาลัย มีสถาบันการศึกษาระดับปริญญาโท เอกเคลื่อนเมือง มีคนจบปริญญาตรี โท เอก ไม่น้อยเลย แต่ไม่น่าเชื่อว่าตามถนนหนทาง ป้ายรถประจำทาง สถานีรถ สะพานลอย สถานที่สาธารณะเคลื่อนไปด้วยขยะ แสดงว่าการศึกษาของเรบกพร่อง สร้างคนให้มีความรู้ความสามารถแต่ไม่สามารถสร้างคนให้มีคุณภาพคนได้

- คนรุ่นเก่าที่ยังมีคุณภาพ

👉 **เฮ้!ทำไมเราสองคนจึงเห็นและคิดเหมือนกันละครับ** เชื่อเหอะ ยังมีคนอื่น ๆ เห็นและคิดแบบนี้ก็ไม่น้อยเลย หันไปหันมาก็ไม่พ้นต้องพุ่งเป้าไปที่ครอบครัว รองลงไปก็น่าจะได้แก่วัดวาอารามที่มีอยู่ทั่วไปซึ่งมีพระสงฆ์อยู่มากมาย จะว่าไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องก็เห็นจะไม่ได้หรอกครับ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เพราะวัดผูกพันกับฐานรากชีวิตของคนยิ่งนัก นอกจากเราจะเห็นสิ่งไร้สาระว่าเป็นสาระ และเห็นสิ่งไร้สาระว่าเป็นสาระนั่นแล ! นอกจากนั้นก็ได้แก่โรงเรียน สถานศึกษาทุกระดับ ซึ่งมีหน้าที่ถ่ายทอดวิชาความรู้ และคุณธรรมจริยธรรมสรุปแล้วพื้นฐานชีวิตก็คือ บวร. บ้าน วัด โรงเรียน ใกล้เคียงครับ ปัญหาขยะเรื้อราที่เกิดขึ้นนั้น บวร. มีอาจปิดความรับผิดชอบได้หรือครับ

ให้ตำรวจวางตัวเป็นกลาง

ข่าวไทยโพสต์ ๑๐ มี.ค.นี้ ในการเป็นประธานเปิดงานสัมมนาโครงการเชิงปฏิบัติการหัวหน้าสถานีตำรวจในการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน นายก. ก. กล่าวปาฐกถาตอนหนึ่งใจความว่า ตำรวจเป็นกลไกสำคัญในการบังคับใช้กฎหมาย และดูแลการเลือกตั้งให้เรียบร้อย บริสุทธิ์ ยุติธรรม วางตัวเป็นกลาง และดูแลความปลอดภัยของผู้เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้สมัคร ผู้สนับสนุน หรือประชาชนทั่วไป อ่านแล้วเคลิบเคลิ้ม แต่ก็ไม่ได้คาดหวังอะไรกับท้วงติงล้าหลวมชวนวาทวิ

- คนในทำเนียบ

☞ ต้องวิเคราะห์เจาะลึกว่าท่านพูดแต่ดี ดี แต่พูด หรือท่านจะเอาจริงจังถึงกับให้ทำดีด้วยครับ

.....

เดรัจฉานเสพสมเดรัจฉาน
สืบสันดานเผ่าพันธุ์ครวลงสัตว์
ใครเป็นใครยามนี้ย่อมชี้ชัด
แลชี้วัดค่าของตนค่าของคน
ครองร่างคนใจทราวมสกุลถ้อย
ยศศักดิ์สูงเลิศลอยรวยเหลือล้น
เนรคุณแผ่นดินเกิดกายตน
ทรชนทรราชทรยศไทย

น้ำค้าง

ความสุขบางคนอยู่ที่ไหนหนอ ?

วันก่อนมีโอกาสนั่งรถเมล์ไปแถวเยาวราชกับน้องคนหนึ่ง (กลับจากจองตั๋วที่หัวลำโพง จะกลับบ้านที่ต่างจังหวัด) น้องคนนี้เขาได้ข่าวว่า บันทึกรถการประชมเจบีซี จะเข้ารัฐสภาในวันที่ ๒๕ มี.ค. นี้ เขาก็อยู่ไม่ได้รีบมาจากต่างจังหวัดในเช้าวันที่ ๒๕ มี.ค. โดยทางเครื่องบินเที่ยว ๗ โมงกว่า มาถึงมีขบวนเกือบเที่ยง จำเป็นต้องหารถกลับเย็นวันนั้น ติดต่อรถทัวร์ก็เต็มหมดทุกเที่ยว จึงต้องไปหัวลำโพงจองตั๋วได้รถด่วนเที่ยว ๒ ทุ่มครึ่ง น้องเขาต้องกลับเพราะต้องไปมอบตัวลูกเข้าโรงเรียนใหม่ มาได้วันเดียวก็ต้องมาไม่ถึงไม่สบายใจ มาถึงก็บริจาคเงินอีกหลายพันบาทรวมความแล้ว มาวันเดียวหมดค่าใช้จ่ายร่วมหมื่นจองตั๋วแล้วก็กลับมาที่มีขบวนอีก ระหว่างทางแวะเยาวราชซื้อของกินฝากลูก ก็ได้บารรภักดิ์ว่า ทักซิณไม่รู้จักต้องการอะไรนักหนา จนไม่มีแผ่นดินอยู่แล้วสร้างความเดือดร้อนให้แก่แผ่นดินแม่ที่ให้กำเนิดดูสิ เมืองไทยของกินของใช้แสนจะอุดมสมบูรณ์ ดูตัวอย่างเยาวราชก็ได้ หรือจะไปท่องเที่ยวทั่วไทยหรือไปต่างประเทศ คนรวย ๆ อย่างทักซิณก็แสนจะสะดวกสบาย โรงพยาบาลพระราม ๙ ก็ว่าเป็นของทักซิณ แต่ไม่ทราบว่าจะบริหารชีวิตอย่างไร ถึงพาตัวเองมาถึงจุดเสื่อมขนาดนี้ได้ อย่างเรา ๆ พอเลี้ยงตัวเองได้ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีทรัพย์สมบัติมากมายแล้ว แล้วรัฐบาลชุดปัจจุบันโดยเฉพาะนายก. ก. กับเทพเทือกก็ยังคงดำเนินรอยตามทักซิณอีกหรือ ? มีหน้าซ้ำจะยิ่งกว่าโดยการยกดินแดนไทยให้เขมร อนิจจัง อนิจจา

- คนต่างจังหวัด

☞ อยู่ที่ตามใจตัวเอง ตามแต่กิเลสจะบงการไป !

๗) อุสฺสนาธิกม

สี่สิ่ง โลก อนุตตรัง คีลยอดเยี่ยมในโลก

• พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ “สี่วิมังสนชาดก” ข้อ ๘๖ •

แผ่นดินอันชื่อว่ามีพุทธศาสนาประจำชาติ กลับมีนักการเมืองชั่วร้ายทำลายชาติเคลื่อนเมือง เหตุการณ์เช่นนี้ หากผู้มีสมมติฐานเป็นโลกุตรชน มีเอภาาระเกือบุลเหล่าโลกิยชน จักมีภาระใดเป็นกิจอันพึงกระทำยิ่งกว่านี้อีกหนอ ?

ท ากหลายปัญหาในบ้านเมืองเราๆคุณี้ ประมวลแล้วแล้วเกิดจากประดา “คน” ทั้ง ลิ่น และลึกล้ำลงไปอีกระดับหนึ่งก็คือ “จิตใจ” ของคนนั่นเอง

แต่... นำประหลาดไหมละ ไทยเป็นเมือง ศาสนา ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

“มาตรา ๓๘ บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือ ลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพใน การปฏิบัติตามศาสนบัญญัติ หรือปฏิบัติ พิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน เมื่อไม่เป็น ปฏิบัติกษต่อหน้าที่พลเมือง และไม่เป็นการขัด ต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชน

.....”

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทั้ง ๆ ที่ศาสนาพุทธ เป็นศาสนาประจำชาติ ประชาชนส่วนใหญ่เป็น พุทธศาสนิกชน นอกจากนั้นนักการเมืองและ ข้าราชการส่วนใหญ่ก็เป็นพุทธศาสนิกชนเช่นกัน

อันว่าพื้นฐานแท้จริงของชาวพุทธนั้นย่อม ต้องรักษาศีล ๕ เป็นปกติวิสัย

นักการเมืองและข้าราชการส่วนใหญ่ก็ เป็นพุทธศาสนิกชน จึงย่อมเป็นผู้รักษาศีล ๕

เป็นปกติวิสัยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ย่อมน่าจะมั่นใจได้ว่า ใน แวดวงการเมืองและราชการปลอดการทุจริต และประพฤติมิชอบด้วยประการทั้งปวง !

แต่ในความเป็นจริง... ปลอดการทุจริตและ ประพฤติมิชอบ หรือแปดเปื้อนการทุจริตและ ประพฤติมิชอบครบวงจร สังคมไทยย่อมรู้้อยู่แก่ ใจดีและส่วนหนึ่งยังยินดีรองรับขบวนการ แปดเปื้อนด้วยซ้ำไป นักการเมือง ข้าราชการ สายพันธุ์บ่อนทำลายชาติ จึงเป็นขวัญใจของ คนเหล่านี้

นำประหลาดไหมเอ่ยที่แผ่นดินอันชื่อว่ามี พุทธศาสนาประจำชาติกลับมีนักการเมืองชั่วร้าย ทำลายชาติเคลื่อนเมือง ชั่วร้ายยังมีผู้ซื้อ ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว บางส่วนทอดตัวเป็นทาสรับใช้อีกต่างหาก

เหตุการณ์เช่นนี้ในแผ่นดินพุทธ “สงฆ์” ... หนึ่งในรัตนตรัย ผู้สืบพระศาสนาจักวางเฉย เพียงด้วยเหตุผลว่าเป็นเรื่องการเมือง ไม่ควร ข้องเกี่ยวด้วยกระนั้นหรือ ?

หากผู้มีสมมติฐานเป็นโลกุตรชนมีแม่เมตตา เอภาาระเกือบุลเหล่าโลกิยชน จักมีภาระใด เป็นกิจอันพึงกระทำยิ่งกว่านี้อีกหนอ ?

๗

บ้านป่า นาคอย

ผู้ชุมนุมทุกคนอดทนจริง ๆ
กินนอนกลางถนน กรำฝน
ทนแดดทนหนาว
เพียง ๒ เดือนเศษ ๆ
ได้อยู่ครบทั้ง ๓ ฤดู ฝน, ร้อน, หนาว
แม้จะลำบากกว่าอยู่ที่บ้าน
แต่ก็ไม่เห็นมีใครเครียด
ไม่เห็นมีใครบ่น หน้าตาผ่องใส
ไม่มีใครหน้าเจ้าหน้าอ
เป็นชุมชนที่น่าอยู่

เปลี่ยนที่อยู่จากบ้านป่าจริง ๆ ไปอยู่ป่าคอนกรีต
ได้ ๒ เดือนกว่าแล้ว อยู่ที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี
มีแต่ต้นไม้ วันหนึ่ง ๆ เจอะเจอผู้คนน้อยมาก
โดยเฉพาะช่วงที่ว่างจากการฝึกอบรมผู้นำ อยู่ใน
ที่ชุมนุม ชุมชนมีฆวาน, ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน ผู้คน
คับคั่ง มาจากจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ผู้ชุมนุมทุกคนอดทนจริง ๆ กินนอนกลางถนน
กรำฝนทนแดดทนหนาว เพียง ๒ เดือนเศษ ๆ
ก็ได้อยู่ครบทั้ง ๓ ฤดู ฝน ร้อน หนาว แม้จะ
ลำบากกว่าอยู่ที่บ้าน แต่ก็ไม่มีใครเครียด
ไม่เห็นมีใครบ่น หน้าตาผ่องใส ไม่มีใครหน้าเจ้า
หน้าอ เป็นชุมชนที่น่าอยู่

อยู่กันอย่างพี่น้อง มีอะไรก็ช่วยเหลือ
เกื้อกูลกัน ฝนตกหนักไม่ทุกข์ มีเดินทำให้หลบฝน
บ้าง มีบ่าไบกันฝน มีเลื้อกันฝนแจก เวลาหนาว
มาก ๆ ก็มีเลื้อกันหนาวมีผ้าห่มแจก หลายคนไม่มี
มุ้งนอนก็มีมุ้งให้ยืม เรื่องอาหารการกินไม่ต้องพูด
ถึง บริบูรณ์ทั้ง ๓ มี้อ การชุมนุมมีความเป็นอยู่
อย่างพอเป็นพอไป สามารถทำตามยุทธศาสตร์
การชุมนุม “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความ
จริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ”

เราชุมนุมเพื่อเรียกร้องกดดันให้นายกรัฐมนตรี
ออกมาปกป้องแผ่นดิน ด้วยการยกเลิกบันทึกการ
ช่วยจำ (MOU ๔๓) ถอนตัวออกจากคณะกรรมการ
มรดกโลก และผลักดันให้ชาวเขมรและทหาร
เขมรออกไปจากดินแดนไทย เมื่อมีอะไรที่จะ
ทำให้ประเทศเราเสียดินแดน เราก็ออกมาคัดค้าน
เป็นระยะ ๆ

เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ปีที่แล้ว รัฐบาลเสนอให้รัฐสภาลงมติเห็นชอบบันทึกข้อตกลงของคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (JBC) ซึ่งถ้า ส.ส.และ ส.ว.เห็นชอบ เราจะต้องเสียดินแดนให้เขมรอย่างแน่นอน ในวันนั้นถูก ส.ว.คัดค้านอย่างหนัก จึงเลื่อนไปประชุมวันที่ ๒ พฤศจิกายน พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจัดชุมนุมใหญ่หน้ารัฐสภา ตลอดวันที่ ๒ พฤศจิกายน รัฐบาลจำเป็นต้องเลื่อนมาประชุมวันที่ ๒๕ มีนาคม และเลื่อนอีกครั้งเป็นวันที่ ๒๙ มีนาคม

ผมเสนอและได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย ทำจดหมายให้ ส.ส. ส.ว. ทุกคนช่วยกันคัดค้าน ส่งถึงรัฐสภาวันที่ ๑๔ ๑๙ และ ๒๔ มีนาคม ทุกฉบับลงท้ายด้วยข้อความที่ทำให้ ส.ส. ส.ว. เกือบทั้งหมดหวั่นไหวไปทั่วกัน

“จึงเรียนมาเพื่อขอให้ท่านสมาชิกรัฐสภาผู้ทรงเกียรติได้โปรดช่วยกันแก้ไขวิกฤตการณ์ครั้งนี้ โดยการลงมติไม่รับรองบันทึกผลการประชุมของคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (JBC) ทั้ง ๓ ครั้ง ซึ่งจะเป็นหนทางให้รอดพ้นจากวิกฤตการณ์ครั้งนี้ให้ได้ ในทางตรงกันข้ามหากท่านสมาชิกรัฐสภาลงมติรับรองผลบันทึกการประชุมดังกล่าว นอกจากจะต้องถูกบันทึกในประวัติศาสตร์ชั่วลูกชั่วหลาน ว่าทำให้ประเทศไทยสูญเสียอธิปไตยและดินแดนอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนแล้ว การกระทำเช่นนั้นก็เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๑๙ ๑๒๐ และ ๑๕๗ ที่มีโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต ซึ่งกระผมและพวกจำเป็นต้องดำเนินคดีอาญาต่อไปอย่างถึงที่สุด

ขอแสดงความนับถือ
พลตรี .....
(จำลอง ศรีเมือง)

ผู้แทนคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย”

สำหรับฉบับที่ ๒ ส่งรัฐสภาวันที่ ๑๙ มีนาคม นั้น ผมแนบบทความของท่านศาสตราจารย์ ดร.สมปอง สุจริตกุล ไปด้วย ซึ่งบทความของท่านเพิ่งออกมาสด ๆ ร้อน ๆ

● ภาพจากผู้จัดการ

ศ.ดร.สมปอง สุจริตกุล ผู้ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ เป็นอดีตคณะทนายผู้ประสานงานคดีปราสาทพระวิหาร อดีตอธิบดีกรมสนธิสัญญา กระทรวงการต่างประเทศ อดีตกรรมการและรองประธานกรรมการด้านกฎหมายระหว่างประเทศแห่งองค์การสหประชาชาติ อดีตเลขาธิการอาเซียนคนแรก และอดีตที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญของยูเนสโก และเป็นคนไทยคนแรกและคนเดียวที่ได้บรรยายสอนและอบรมในสถาบันเฮก กรุงเฮก เนเธอร์แลนด์ ซึ่งเป็นสถาบันอบรมกฎหมายระหว่างประเทศที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก

บทความของท่านอาจารย์สมปอง สุจริตกุล มีดังนี้

จุดยืนที่เหนือกว่า

ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อซึ่งฝ่ายบริหารกำลังจะเสนอรายงานของ JBC ไทย-กัมพูชา เพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติอื่นได้แก่รัฐสภาไทยรับรองให้เห็นชอบนั้น ข้าพเจ้าขอตั้งข้อสังเกตว่า เอกสารดังกล่าวได้ซ่อนเงื่อนงำอันจะนำมาซึ่งความสูญเสียอย่างร้ายแรงของประเทศชาติ โดยสุ่มเสี่ยงต่อการหยิบยื่นดินแดนไทยทั้งหมดในบริเวณเขาบรรทัด

ซึ่งกำหนดให้เส้นสันปันน้ำเป็นเส้นแบ่งเขตธรรมชาติ ตามความตกลงระหว่างไทยกับฝรั่งเศส ในอนุสัญญา ค.ศ. ๑๙๐๔ และได้มีการยืนยันโดยสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๐๗

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าการปักปันเขตแดน ไทย-กัมพูชานั้นได้กระทำเสร็จสิ้นไปแล้วทุกชั้นตอน โดยคณะกรรมการปักปันเขตแดน ๒ ชุด ในการประชุมกรรมการชุดแรกในปี ค.ศ. ๑๙๐๕-๑๙๐๖ และในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ กรรมการชุดที่สองได้ปักหลักเขตไว้เป็นที่เรียบร้อย โดยฝ่ายไทยได้เสีย ดินแดนเพิ่มเติม จากเดิมที่ทะเลสาบเป็นของไทย ตั้งแต่แม่น้ำโกลอง (สตรึง โกลอง) และครึ่งหนึ่งของทะเลสาบ รวมทั้งเสียมราชู พระตะบอง และ ศรีโสภณ

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ คณะกรรมการชุดที่สอง ได้ยืนยันเขตแดนธรรมชาติ โดยใช้สันปันน้ำตามที่ได้ตกลงกันเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๔ ตลอดแนวทิวเขาบรรทัด (เขาตงรัก) ๑๙๕ กิโลเมตร ตั้งแต่ช่องบกถึงช่องสง่า และได้ปักหลักเขตแดนเป็นที่เรียบร้อยตั้งแต่หลักที่ ๑ ที่ช่องสง่าจนถึงหลัก ๗๓ ที่หาดเล็ก เดิมใช้หลักไม้ (ค.ศ. ๑๙๐๗) ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นหลักหินเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๙ รวมทั้งสิ้น ๗๓ หลัก เป็นระยะทาง ๖๐๓ กิโลเมตร โดยประมาณ กับบริเวณสันปันน้ำ ๑๙๕ กิโลเมตร ซึ่งเป็นเขตแดนธรรมชาติที่ไม่จำเป็นต้องปักหลัก รวมทั้งสิ้น ๗๙๙ กิโลเมตร

หลัก ๗๓ ซึ่งเป็นหลักเขตสุดท้ายมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง คณะกรรมการปักปันได้ยึดถือตามพิภพที่เสด็จจากยอดเขาสูงสุดที่เกาะกูดมายังชายทะเลในอ่าวไทยทางทิศตะวันออกเป็นหลักเขตที่ ๗๓ ตามรายงานปรากฏว่าฝ่ายฝรั่งเศสได้ขอให้เลื่อนไปอีกเล็กน้อย เนื่องจากหลักที่ ๗๓ ซึ่งกำหนดไว้เดิมอยู่กลางหมู่บ้านของชาวกัมพูชา ไทยก็อนุโลมโดยขยับหลักที่ ๗๓ พอให้พื้นบริเวณดังกล่าว ฉะนั้น การปักปันเขตแดนและปักหลักเขตที่แน่นอน (demarcation) จึงแล้วเสร็จเป็นที่เรียบร้อยตั้งแต่ ปี ค.ศ. ๑๙๐๘

เพราะฉะนั้น เมื่อเขตแดนระหว่างไทยกับฝรั่งเศสก่อนที่จะเป็นประเทศกัมพูชา แล้วเสร็จมากกว่า ๑๐๓ ปีแล้ว จึงไม่มีปัญหาเรื่องการปักปันหลงเหลืออยู่ต่อไป คณะกรรมการ JBC และ GBC ก็ไม่ใช่ “กรรมการปักปันเขตแดน” แต่เป็นเพียงคณะกรรมการ “ตรวจสอบ” หลักเขตแดนที่อาจชำรุดหรือสูญหายไปตามกาลเวลา หนึ่งในบริเวณ ๑๙๕ กิโลเมตรที่ใช้สันเขาหรือสันปันน้ำเป็นเครื่องแสดงเขตแดนนั้น เนื่องจากสันปันน้ำเป็นหินธรรมชาติที่ชัดเจนและไม่มีวันเสื่อมสลาย จึงไม่มีปัญหาหรือข้อสงสัยหลงเหลืออยู่ทั้งฝั่งไทยและฝั่งฝรั่งเศสหรือผู้สืบสิทธิ์คือกัมพูชา

ปัญหาที่ตามมาคือ MOU ๔๓ ซึ่งเป็นมหันตโทษต่อประเทศไทย เนื่องจากเอกสารดังกล่าวมีเงื่อนไขซ่อนเร้นและหมกเม็ดแผนที่ระวางคงรัก ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ จัดทำโดยฝรั่งเศสฝ่ายเดียว ในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ ในนามคณะกรรมการผสมสยาม-ฝรั่งเศส โดยไทยมิได้มีส่วนร่วม ฝรั่งเศสได้รวมดินแดนในมณฑลบูรพา กล่าวคือ พระตะบอง เสียมราชู และศรีโสภณไว้ล่วงหน้าในแผนที่ดังกล่าว และจัดพิมพ์ขึ้นที่กรุงปารีสเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๐๘ ก่อนที่คณะกรรมการปักปันชุดที่สองปักหลักเขตแดนแล้วเสร็จ แผนที่ฉบับนี้เป็นผลงานของเจ้าหน้าที่ฝรั่งเศส ด้วยวิธีการลากเส้นเขตแดนตามใจชอบ โดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงและข้อบทแห่งสนธิสัญญา จึงผิดเพี้ยนจากเส้นเขตแดนที่แท้จริงและขาดความชอบธรรมอย่างสิ้นเชิง

อนึ่ง แผนที่ระวาง ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ นั้น ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในคดีปราสาทพระวิหาร มิได้วินิจฉัยความถูกต้อง เนื่องจากเป็นประเด็นนอกเหนือคำฟ้องเดิมของกัมพูชา ซึ่งจำกัดเฉพาะตัวปราสาทและพื้นที่ที่ตั้งของปราสาท แผนที่ ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ เป็นเพียงแผนที่ผนวก ๑ ต่อท้ายคำฟ้องของกัมพูชา เมื่อกัมพูชาพยายามขยายคำฟ้อง โดยร้องขอให้ศาลพิจารณาสถานภาพของแผนที่ผนวก ๑ และความถูกต้องของเส้นเขตแดน

บนแผนที่ดังกล่าว ศาลจึงไม่พิจารณา แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ผู้พิพากษา ๓ ท่านยังได้วินิจฉัยในคำพิพากษาแย้ง และอีก ๑ ท่านในคำพิพากษาเอกเทศว่าแผนที่ดังกล่าวไม่ถูกต้องด้วยเหตุผลทางภูมิศาสตร์ คำพิพากษาแย้งและเอกเทศนั้นตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษา หาใช่เพียงความเห็นดังที่หลายท่านเข้าใจ และเป็นที่ยืนยันว่าแผนที่นั้นผิด ไทยน่าจะใช้ความผิดพลาดของแผนที่ ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ ให้เป็นประโยชน์โดยเปิดเผยและตอกย้ำให้เป็นที่ทราบทั่วกันในทุกเวทีทั้งในและนอกประเทศ

อย่างไรก็ตาม แม้ไทยจะต้องเปลี่ยนแปลงอาณาเขต ไม่ว่าโดยเสียดินแดนทางบกเพิ่มเติมอีกกี่ล้านไร่ หากหลักเขตที่ ๗๓ ยังคงเดิม ไม่มีการเคลื่อนย้ายหรือรื้อถอน ความผิดพลาดของแผนที่ทางบกหาได้กระทบกระเทือนเขตแดนทางทะเลแต่ประการใด เขตแดนทางทะเลของไทยไม่มีพื้นที่ทับซ้อนระหว่างไทยกับกัมพูชา เพราะเส้นเขตแดนที่กัมพูชากำหนดขึ้นโดยลากเส้นจากหลักเขตที่ ๗๓ ผ่านเกาะกูดนั้น เป็นเส้นที่ปราศจากหลักเกณฑ์ทางกฎหมาย ปัญหาเรื่องพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลในอ่าวไทยจึงไม่มี ไทยมีบังคับควรยอมรับเส้นเขตแดนไม่ว่าทางบกหรือทางทะเลที่กัมพูชาลากขึ้นโดยผลการเพราะการกระทำดังกล่าวจะเป็นการหยิบยื่นแผ่นดินไทยให้ผู้รุกรานโดยปราศจากการต่อสู้ ทั้ง ๆ ที่หลักฐานข้อเท็จจริงและอำนาจต่อรองทั้งหมดรวมทั้งกำลังทหารที่เหนือกว่าอยู่ในมือ

ศาสตราจารย์ ดร.สมปอง สุจริตกุล
๑๙ มีนาคม ๒๕๕๔

เดิมทีเดียว รัฐสภากำหนดจะประชุมวันที่ ๒๙ มีนาคม รัฐบาลเกรงว่าถ้าเน้นนานไปถึงวันนั้น ส.ส. และส.ว. จะทราบความจริงมากขึ้นจะคัดค้าน ทำให้บันทึกผลการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชาไม่ผ่านความเห็นชอบ จึงติดต่อ

ขอให้รัฐสภาเลื่อนการประชุมอย่างกะทันหันใกล้เข้ามาเป็นวันที่ ๒๕ มีนาคม ซึ่งก็ไม่ทันการอยู่ดี

นอกจากคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทยจะมีจดหมายค้าน ๒ ฉบับอย่างรุนแรงแล้ว ยังชักชวนให้พันธมิตรออกไปแจกใบปลิวต่อต้าน ตามย่านธุรกิจหลายแห่งในกรุงเทพฯ และขอให้ประชาชนช่วยกันโทรศัพท์ถึง ส.ส. ส.ว. ที่ตนรู้จัก ช่วยกันค้านบันทึกผลการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทยกัมพูชา ไม่ให้ได้รับความเห็นชอบจากสภา

เป็นผลให้สมาชิกรัฐสภา คัดค้านในสภาอย่างหนัก ต้องเลื่อนการประชุมออกไปวันที่ตั้งใจไว้เดิมคือ ๒๙ มีนาคม เรามีกจดหมายฉบับที่ ๓ ถึง ส.ส. ส.ว. ลำดับความให้ฟังว่า ในการประชุมวันที่ ๒๕ มีนาคมนั้น นายกรัฐมนตรีและฝ่ายรัฐบาลโกหกอย่างมากมาย อะไรบ้าง เพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติมในการตกลงใจวันที่ ๒๙ มีนาคม

ฝ่ายรัฐบาลก็เตรียมการเต็มที่ คืนวันที่ ๒๔ มีนาคม คืนสุดท้ายก่อนประชุมสภาวันรุ่งขึ้น นายกรัฐมนตรีให้สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ และช่อง ๑๑ ถ่ายทอดสดการชี้แจงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ, อธิบดีกรมสนธิสัญญาและคณะ เพื่อโน้มน้าวให้ ส.ส. ส.ว. ลงมติรับรองบันทึกผลการประชุม ๆ ให้จงได้

ท่านผู้พิพากษาอาวุโส**นาม ยิ้มแย้ม** เคยให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนว่า ในฐานะที่เป็นผู้พิพากษามานาน ฟังความทั้งสองฝ่ายเรื่องการเสียดินแดนให้เขมร ฟังแล้ว ฝ่ายประชาชนมีน้ำหนักมาก ฝ่ายรัฐบาลไม่มีหลักฐานพยานมาหักล้างเลย การประชุมวันที่ ๒๙ มีนาคมก็เช่นกัน สมาชิกรัฐสภาค้านรัฐบาลอย่างเต็มที่ จนต้องเลื่อนการประชุม เรื่องการพิจารณานบันทึกผลการประชุม ๆ ออกไปจนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะตัดสิน ซึ่งใช้เวลาอีกนาน การชุมนุมของประชาชนตามหลัก **“ยาวให้ เป็น เย็นเรื่อยไป ไช้ความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ”** ได้ผลอย่างยิ่ง ถ้าไม่มีการชุมนุม รัฐบาลก็สามารถถกดินแดนให้เขมรได้ตามอำเภอใจอย่างแน่นอน

ศาลแพ่งสั่งพธม. ชดใช้ 522 ล. คดียึดสนามบิน

ศาลแพ่ง สั่ง 13 พันธมิตร ชดใช้ค่าเสียหาย บริษัท
การทำอากาศยานไทย จำกัด(มหาชน) หรือ ทอท.
522 ล้านบาท ชำระค่าทนายความโจทก์ จำนวน
80,000 บาทในคดีบุกยึดสนามบิน...

วันสุดท้ายของการชุมนุมที่นั่น ประธานคณะกรรมการบริหารทำอากาศยานสุวรรณภูมิ

ได้จัดพิธีขอบคุณพวกเราที่ชุมนุมกันอย่างสงบตลอดเวลา

โดยตัวท่านและผมเป็นประธานของแต่ละฝ่าย ถ้าพันธมิตรทำให้สนามบินเสียหายคงไม่มีการขอบคุณแน่

กรณีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ไปชุมนุมที่สนามบินสุวรรณภูมิและสนามบิน
ดอนเมือง เมื่อปี ๒๕๕๑ นั้น ศาลชั้นต้นได้ตัดสิน
แล้วให้ “พล.ต.จำลอง ศรีเมืองกับพวกรวม ๑๓
คน ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๕๒๒ ล้านบาท”
หลังการตัดสิน ผมพบพรรคพวก ไม่มีใครวิตกกังวล
ไม่มีใครบ่นเลย เพราะเรารู้ความจริงอยู่แก่ใจ
แล้วว่า เราไม่ได้ทำให้เกิดความเสียหาย

อย่างเช่นที่สนามบินสุวรรณภูมิ ผู้อำนวยการ
ทำอากาศยาน ยอมรับว่า ท่านเป็นผู้สั่งปิดสนามบิน
เอง เราไม่ได้ใช้พลังมวลชนปิดสนามบินแต่อย่างใด
และวันสุดท้ายของการชุมนุมที่นั่น ประธานคณะ
กรรมการบริหารทำอากาศยานสุวรรณภูมิได้จัด
พิธีขอบคุณพวกเราที่ชุมนุมกันอย่างสงบตลอดเวลา
โดยตัวท่านและผมเป็นประธานของแต่ละฝ่าย ถ้า
พันธมิตรทำให้สนามบินเสียหายคงไม่มีการขอบคุณแน่

บริเวณที่เราชุมนุมก็เป็นแห่งเดียวกับที่รถ
แท็กซี่จำนวนร้อย ๆ คันเคยไปจอดชุมนุมประท้วง
โดยสนามบินไม่ได้ปิด ยังคงมีเครื่องบินขึ้นลงตาม
ปกติ และคนขับแท็กซี่ไม่ถูกดำเนินคดีแต่อย่างใด

เรามั่นใจว่าเราไม่ผิด จึงยื่นอุทธรณ์ไปตาม
ขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม และคดีนี้คง
ไม่ใช่คดีเดียว ยังมีอีกหลายคดีที่จะตามมา ทั้ง
คดีแพ่งและอาญา ในบรรดาแกนนำพันธมิตร
รุ่น ๑ และรุ่น ๒ นั้น ผมเป็นคนมีภาระน้อยที่สุด
ไม่ต้องห่วงอะไร นานมาแล้วเคยมีการประชุม
แกนนำพันธมิตร ที่ประชุมมีมติยอมทำตามข้อ
เสนอของผมที่ว่า หากการชุมนุมของพันธมิตร
ทำให้เกิดความเสียหายขึ้น ผมจะชดใช้แต่เพียง
ผู้เดียว เพราะไม่ว่าจะไปชุมนุมที่ไหน ผมมักจะ
เป็นคนคิดริเริ่มเสมอ และกรรมการคนอื่น ๆ ก็
มีความเห็นคล้ายตาม เนื่องจากผมอายุมากที่สุด

ศาลเคยมีคำพิพากษาทั่ว ๆ ไปว่า “ให้จำเลย
ร่วมกันชดใช้หรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหาย” ถ้า
เป็นกรณีหลังก็ตรงกับที่เราประชุมกันดังกล่าว

พวกเราก่อนจะออกไปชุมนุมเพื่อบ้านเมือง
ต่างก็ต้องทำใจแล้วว่า ถ้าจะต้องพบกับความ
ลำบากยากเข็ญอย่างไรเราก็ยอม

๒

รายการ “งประเทศไทย !!!” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ “เพื่อมนุษยชาติ” (F.M.T.V.) วันเสาร์ที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ดำเนินรายการโดยสมณะเดินดิน ติกชวีโร ได้เชิญศาสตราจารย์ พันเอก (พิเศษ) ชวติ พิสุทธิพันธุ์ อดีตอาจารย์โรงเรียน นายร้อย จปร. และพลเรือโทประทีป ชื่นอารมณ์ อดีตผู้อำนวยการ หน่วยปฏิบัติการลำน้ำโขง (นปข.) และอดีตเสนาธิการ ศูนย์ทัพเรือสัตหีบ กองทัพเรือ ร่วมให้ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเป็นแง่คิดแก่ผู้ที่มีหัวใจรักชาติบ้านเมืองทุกคน

อาจารย์ชวติ พิสุทธิพันธุ์ พลเรือโทประทีป ชื่นอารมณ์

แนะนำ

พันเอก (พิเศษ) ชวติ พิสุทธิพันธุ์ ในทางพุทธศาสนาถือว่าเป็นรัตติกัญญู หมายความว่าผู้ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมายาวนาน เก็บข้อมูลประวัติศาสตร์ของบ้านเมืองเอาไว้หลายยุคหลายสมัย ได้เห็นพัฒนาการประชาธิปไตย การเมืองไทยมาตลอดสาย

พลเรือโทประทีป ชื่นอารมณ์ เป็นนายทหารผู้มีประสบการณ์และรักชาติยิ่งชีพ ศึกษาและติดตามปัญหาข้อพิพาทระหว่างไทยกับกัมพูชามาอย่างต่อเนื่อง แม้ปัจจุบันก็ร่วมชุมนุมประท้วงปกป้องดินแดนไทยอย่างเต็มที่

สมณะติกขวิโร : ก่อนจะซักถามเรื่องอื่น ๆ ขอให้อาจารย์พูดถึงตัวเอง มีวิถีคิดและปฏิบัติตัวอย่างไร ทำให้วันนี้แม้มีอายุเกือบ ๙๐ ปี ก็ยังคงสดชื่นแข็งแรง ที่สำคัญมีความคิดความอ่านที่ก้าวทันเหตุการณ์ในบ้านเมืองได้อย่างคมชัดแม่นยำประเด็น

อาจารย์ชวติ : คนส่วนใหญ่มักคิดว่า อายุมากแล้วคงจะความจำเสื่อม ความรู้ที่สะสมมาคงจะลืมหืมหมด คงจะมาพูดอย่างนี้ไม่ได้ ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น ยิ่งแก่ยิ่งรู้มาก ยิ่งแก่ยิ่งมีสุขภาพดีขึ้น คนแก่อย่างผมไม่มีโรคประจำตัว ทั้งโรคเบาหวาน ความดัน หัวใจ ไม่มีครับ

สมณะติกขวิโร : ที่บอกว่าอายุมากไม่เป็นปัญหาสำหรับความคิดความอ่าน ไม่เป็นปัญหาสำหรับสมอง ไม่เป็นปัญหากับความรู้วิชาการ ยิ่งอายุมาก ความรู้ยิ่งแม่นยำ วิชาการยิ่งเพิ่มพูนอย่างนี้น่าศึกษา

อาจารย์ชวติ : มีสิ่งเร้าลับในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา โดยมากเรามักไม่เอามาใช้ อยู่ในตัวของเราเอง ว่ามีอารมณ์ มีจิตสำนึกอย่างไร ที่สำคัญที่สุดก็คือว่า การที่จะมีจิตสำนึกถึงความรัก หมายความว่าไม่มีความเกลียด ไม่มีความอิจฉา ริษยา คือจิตใจที่เต็มไปด้วยความรัก ไม่ใช่รักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะเพียงพอ ต้องรักสิ่งแวดล้อมด้วย ต้นไม้มีพลังงาน พระอาทิตย์มีพลังงาน พระจันทร์มีพลังงาน สายลมมีพลังงาน ทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรามีพลังงานครับ สำคัญอยู่ที่ว่าเราต้องทำจิตใจให้รับพลังงานที่เราเห็นที่เราพบที่เราสัมผัสได้นั้น มาสู่ตัวเราโดยวิธีอาศัยความรักในตัวเราเอง เรารักธรรมชาติ เรารักทะเล เรารักทุกอย่าง ความรักของเรายังมีมากเท่าไรก็ทำให้เรามีความสุขมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันเราต้องผลัดความเกลียดออกไปจากตัวให้หมดสิ้นไปด้วย

สมณะติกขวิโร : มันจะขัดแย้งกันไหม สมมุติว่าเรารักต้นไม้ พอมีคนมาตัดต้นไม้ปุ๊บเรารู้สึก

เกลียดคนที่ตัดต้นไม้

อาจารย์ชวติ : อันนี้เป็นเรื่องที่เราควบคุมไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมของคนอื่น ไม่ใช่กรรมของเรา เราไม่ต้องไปแบกกรรมของเขามาไว้ในหัวใจ ประการที่สอง ชีวิตประจำวันของเรา เป็นชีวิตที่ต้องกำหนดตัวเราเอง ว่าจะดำเนินวิถีชีวิตอย่างไร ความจริงธรรมชาติให้มาแล้ว วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง ถ้าเอา ๓ ชั่วโมง จะได้ ๔ สามตัว ในชีวิตประจำวันของเราใช้ให้เหมาะสมใช้ให้ถูกต้องตามธรรมชาติ ให้มาแล้ว ๘ ตัวที่หนึ่ง การหลับการนอน นอนให้เต็มอิ่มครับ ๘ ที่สองคือการทำงานครับ ๘ ที่สามคือเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ กระจกกระจก เรื่องของบาทฐาน เดินบ้าง ทำอะไรต่ออะไร ๘ ที่สามนี้เหลือเพื่อ ทุกวันนี้สังเกตดูว่าทุกคนเวลานอนก็น้อยครับ ถึงเวลากินไม่ได้กิน ถึงเวลานอนไม่ได้นอน เวลาถ่ายไม่ได้ถ่าย ลับสนอลหม่านแต่ละวัน เพราะฉะนั้นความลับสนในชีวิตประจำวัน ถ้าสมมุติ นอนตอนสามทุ่ม ผมจะต้องไปตื่นตอนตีห้า แต่ถ้าไปนอนตอนสองทุ่มก็ตื่นตีสี่ครับ พอตื่นมาแล้วหลังจากล้างหน้าหรือทำความสะอาดเล็กน้อยก็อ่านหนังสือและเขียนหนังสือผมมีห้องสมุดส่วนตัว มีหนังสือที่ค้นคว้าหลายร้อยเล่มประมาณถึงพันเล่มเราต้องจัดระเบียบ ผมจะหยิบหนังสือเล่มไหนมาอย่างรวดเร็วได้ระหว่างเขียนหนังสือก็นึกว่าเล่มนั้นอยู่ตรงนั้นก็หยิบมาอ้างอิงได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องการฝึกหัดที่มาจากความมุ่งมั่นว่าเราจะทำเพื่ออะไรในชีวิต เราทำเพื่อครอบครัวเรียบร้อยไหม ครอบครัวมีความรักไหม มีความเอาใจใส่ในลูกหลานไหม ในครอบครัวภรรยาลูกหลานของเรามีความสุขไหม ให้ทุกคนมีความสุขและมีความรัก มีความผูกพันในครอบครัวเป็นความผูกพันที่ทำให้เรามีชีวิตชีวา ทำให้เรามีความสุข ความรักทำให้เรามีความสุข ผมมีลูกเจ็ดคน แล้วก็มีลูกเขย ๕ คนครับ ครอบครัวผมมี ๒๒ คน อยู่รวมกัน ๕ ครอบครัวในพื้นที่เดียวกันครับ ซึ่งผมไปบุกเบิกเมื่อ ๕๓ ปีมาแล้ว ที่ดินประมาณ ๓ ไร่ ทุกคนอยู่ด้วยกันอยู่ร่วมกัน ทำให้ผมมีความสุขใจ เวลาออก

กำลังกายตอนเช้าผมมีที่เดินเล่น ตอนเย็นมีที่เดินเล่น เราถามทุกข์สุขกัน ใครทำงานเราก็ดูแลกัน บางทีก็ไปส่งหลาน ลูกมีงานทำหมดแล้ว ผมออกกำลังกาย กายบริหารวิดพื้นในบ้านก่อน เดินก็อย่างน้อยประมาณ ๖๐๐ เมตรถึง ๑ กิโลเมตร แล้วก็กลับมาอาบน้ำกินข้าวอาหารเช้า

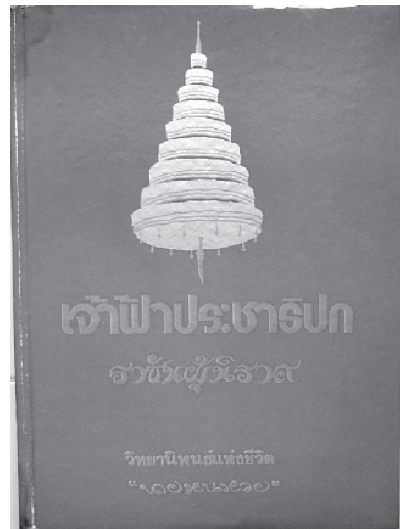
สมณะติกขวิโร : นี่คือการถ่ายทอดเคล็ดวิชาของสิ่งที่ลึกลับอยู่ในตัวเรา แต่ที่เราไม่ได้เอามาใช้ ก็คิดว่ามันคงจะเป็นผลที่สัมพันธ์เหมือนกัน เพราะว่าเรามาช่วยกอบกู้บ้านเมืองให้ตั้งมาขึ้นมา แต่ว่าร่างกายเราอ่อนแอป่วยเปื่อย เดินไปหน่อยก็หมดเรี่ยวหมดแรงจะล้มไปล้มมานี่คงจะไปกู้บ้านกู้เมืองไม่ได้ คงจะต้องมีสุขภาพที่ดีอย่างที่ดี อาจารย์ชวติได้เสนอแนะมา

อาจารย์ชวติ : ก็ต้องขอบคุณนะครับที่มาสนใจในตัวผม และผมก็พูดไปบ้าง ผมตั้งใจจะมาพูดเรื่องส่วนรวม เรื่องชาติ ว่าทำอะไรที่เราจะมีหน้าที่ แต่ละคนก็ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบนะครับ คนละไม้คนละมือ

พลเรือโทประทีป : ผมได้มีโอกาสร่วมรายการกับอาจารย์ชวติตั้งแต่ครั้งแรกเมื่อสองสามวันที่ผ่านมา ผมประทับใจในความคิดความอ่านของอาจารย์ชวติท่านเป็นที่สุด เพราะว่าในวัยใกล้ ๙๐ แล้ว ความทรงจำของท่านยังสามารถแตกฉานความรู้ให้ได้รับทราบถึงขนาดนั้น หลังจากนั้นมาผมก็ได้มีโอกาสรับหนังสือจากท่าน ท่านเขียนว่าตัวของท่านอยู่ในวัยชรภาพแล้ว เรียกว่าอยู่ในวัยชีวิตอันสั้นโดษ สมควรบำเพ็ญธรรมให้เกิดความสงบสุข เตรียมพร้อมจะจากโลกนี้ไป ผมว่าเป็นความคิดความอ่านที่ส่วนใหญ่แล้วคนไทยซึ่งนับถือศาสนาพุทธจะอยู่ในกรอบความคิดนี้เป็นหลัก แต่เมื่อพลิกกลับไปกับเหตุการณ์สองวันที่ผ่านมาผมกลับคิดว่า เอ๊ะ มันไม่ใช่เช่นนั้นชีวิตท่านสั้นโดษ แต่ว่าท่านกลับออกมาแบกรับความรับผิดชอบของบ้านเมือง ท่านแสดงแนวความคิดที่เด่นชัด

ว่าชาติเจ็บป่วย ประชาชนก็เจ็บป่วย แล้วเราจะมีวิธีการจัดการแก้ไขอย่างไร

อาจารย์ชวติ : หลังจากทีออกรายการ ผมได้รับโทรศัพท์หลายสายบอกว่าเขาเรียนหนังสือตั้งแต่ชั้นประถมถึงชั้นระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัย เขาเข้าใจว่าประเทศไทยเราปกครองในระบอบประชาธิปไตย การอบรมสั่งสอนตลอดเวลา ๗๙ ปีที่ผ่านมา ทำให้ประชาชนทุกวันนี้เข้าใจว่าเราปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข คำว่าพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้นถูกต้องแล้ว แต่ว่าประชาธิปไตยนี้ไม่ถูกต้อง

ผมมาพิสูจน์วันนี้ว่าเราไม่เคยปกครองระบอบประชาธิปไตยตั้งแต่คณะราษฎรยึดอำนาจอริปไตยจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๗๕ เป็นต้นมา ผมใช้เอกสารอ้างอิงซึ่งมีความหนาถึง ๗๐๔ หน้า ภาพหน้าปกเจ้าฟ้าประชาธิปกราชันผู้วิเวก วิทยานิพนธ์แห่งชีวิต นายหนวย พิมพ์ครั้งแรกมกราคม ๒๔๙๑ หกสิบปีกว่ามาแล้ว ผมหยิบมาเฉพาะประโยคที่สำคัญ เนื่องจากพิสูจน์ว่า ระหว่างคณะราษฎรที่ก่อตัวที่ฝรั่งเศส เมื่อปี ๒๔๗๐ มีบุคคลที่ก่อตัวเพียง ๗ คนเท่านั้น คนแรกคือ ร.ท. ประยูร ภมรมนตรี คนที่ ๒ ร.ท. แปลก ชิตตะสังคะ

ต่อมาเรียกว่าจอมพล ป.พิบูลสงคราม คนที่ ๓ ร.ต.ทัศนัย มิตรภักดี คนที่ ๔ นายตัว ลพานุกรม คนที่ ๕ หลวงสิริราชไมตรี คนที่ ๖ นายแนบ พหลโยธิน คนที่ ๗ ปรีดี พนมยงค์ ครั้น ๗ คนเท่านั้นแหละครับที่ก่อตัวที่ฝรั่งเศส และกำหนดจุดประสงค์แน่ชัดว่า จะยึดอำนาจอธิปไตยจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยวิธีการทำคูปิเดต้า เป็นภาษาฝรั่งเศส ต่อมาแปลว่าการทำรัฐประหาร คำว่าคูปิเดต้า ในภาษาฝรั่งเศส นั้น แปลว่ายึดอำนาจโดยฉับพลัน หมายความว่าต้องยึดอย่างรวดเร็ว ยึดคืนนี้เข้ามิตต้องเสร็จเรียบร้อย ในวันที่ ๒๔ จึงเป็นวันสำคัญในการเปลี่ยนแปลงการปกครองในเวลานั้นการยึดอำนาจนั้นน่าจะลองมาดูซิว่า เจตนารมณ์ของคณะราษฎรมืออยู่ ๖ ข้อ ผมจะอ่านให้ฟัง

๑. รักษาความเป็นเอกราชทั้งหลาย เช่น เอกราชในทางการเมือง ในทางศาล ในทางเศรษฐกิจของประเทศไว้ให้มั่นคง

๒. รักษาความปลอดภัยในประเทศ ให้การประทุษร้ายต่อกันลดน้อยลง

๓. บำรุงความสุขสมบูรณ์ของราษฎรในทางเศรษฐกิจ โดยรัฐบาลใหม่จะหางานให้ราษฎรทุกคนทำ จะวางโครงการเศรษฐกิจแห่งชาติ ไม่ปล่อยให้ราษฎรอดอยาง

๔. ให้ราษฎรมีสิทธิเสมอภาค

๕. ให้ราษฎรมีเสรีภาพที่ไม่ขัดหลัก ๔ ประการดังกล่าวแล้ว

๖. ให้การศึกษาอย่างเต็มที่แก่ราษฎร

นี่คือหลัก ๖ ประการ ของคณะราษฎร แต่มาพิจารณาในทางหลักวิชาการแล้ว หลักนี้ไม่ทำให้เกิดประชาธิปไตยขึ้นมาได้เลย ผมกำลังพิสูจน์ในด้านของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมีพระราชดำรัส หลายร้อยหน้าแต่ผมมาพูดเพียงไม่กี่นาที เอาที่สำคัญ ๆ ท่านมีพระราชดำรัสว่า “แต่เมื่อกลายเป็นการยึดอำนาจกันเฉย ๆ ไม่ได้ทำให้เสรีภาพในการเมืองมากขึ้น ก็กลายเป็นการขมขื่นกลืนไม่ลง เพราะผลร้ายของ

การปกครองแบบแอบโซลูท (Absolute) เป็นแต่เปลี่ยนตัวเปลี่ยนคณะกันเท่านั้น เสรีภาพกลับน้อยลงไปเสียอีก เพราะต้องระวังจับคนผู้ไม่พอใจ และปิดปากผู้ที่กล่าวร้าย รัฐบาลสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของพระเจ้าแผ่นดิน ยังมีผู้นับถือเป็นส่วนมาก เพราะเคยชินมาแต่ปู่ย่าตายาย แต่สมบูรณาญาสิทธิราชย์ของคณะบุคคลย่อมไม่มีใครนับถือ มีแต่ต้องทนไป เพราะกลัวอาญาและกลัวรถเกราะปืนกล น่ากลัวว่าความไม่พอใจจะมีอยู่เรื่อยไป ข้าพเจ้าต้องขอให้แก้ไข ข้าพเจ้าได้พูดไว้นานแล้วว่า ข้าพเจ้ายอมสละอำนาจของข้าพเจ้าให้แก่ราษฎรทั้งปวง แต่ไม่สมัคใจที่จะสละอำนาจให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เว้นแต่จะรู้แน่ว่าเป็นความประสงค์ของประชาชนอันแท้จริง”

นั่นหมายความว่า เจตจำนงของท่าน ท่านได้รับแบบฉบับที่ท่านไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษ ที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยระบบรัฐสภา และมีรัฐธรรมนูญที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นธรรมเนียมมาตั้งนานแล้ว ทำให้ประชาชนมีความสุข ทำให้การเมืองมีความมั่นคง ท่านต้องการเอาแบบอย่างนั้นมาใช้ในประเทศไทย ตามความแน่วแน่ตั้งเจตจำนงของคณะราษฎรนั้นไม่ต้องการสถาปนาประชาธิปไตยให้เกิดขึ้น เพราะต้องการยึดอำนาจอธิปไตยเอาไว้ในคณะราษฎรเวลาต่อมาเมื่อถูกกดดันมากขึ้น พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้บอกว่า เนื่องจากเหตุที่คณะผู้ก่อการไม่ได้กระทำให้มีเสรีภาพในการเมืองอันแท้จริง และประชาชนไม่ได้มีโอกาสออกเสียงก่อนที่จะดำเนินนโยบายอันสำคัญต่าง ๆ จึงเป็นเหตุให้มีการกบฏขึ้นถึงกับการต่อสู้ฆ่าฟันกันเองระหว่างคนไทย นั่นคือกบฏพระองค์เจ้าพระวรเดช มีการล้มตายกันเป็นจำนวนมาก “ข้าพเจ้าเห็นว่า คณะรัฐบาลและพวกพ้องใช้วิธีการปกครองซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักการของเสรีภาพในตัวบุคคล และหลักการยุติธรรมตามความเข้าใจและยึดถือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะยินยอมให้ผู้ใด

คณะใด ใช้วิธีการปกครองอย่างนั้น ในนามของ ข้าพเจ้าต่อไปได้ ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะสละอำนาจอันเป็นของข้าพเจ้าอยู่แต่เดิมให้แก่ราษฎร โดยทั่วไป แต่ข้าพเจ้าไม่ยินยอมมอบอำนาจ ทั้งหลายของข้าพเจ้าให้แก่ผู้ใดคณะใด โดยเฉพาะเพื่อใช้อำนาจนั้นโดยสิทธิขาดและไม่ฟังเสียงอันแท้จริงของประชาราษฎร์ ทั้งนี้บัดนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าความประสงค์ของข้าพเจ้าที่ใ้ ราษฎรมีสิทธิออกเสียงในนโยบายของประเทศ โดยแท้จริง ไม่เป็นผลสำเร็จ และแม้ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าบัดนี้เป็นอันหมดหนทางที่ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือได้ หรือให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนได้ต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าขอสละราชสมบัติ โดยออกจากตำแหน่ง พระมหากษัตริย์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

พลเรือโทประทีป : แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ การปกครองที่เรียกว่าระบอบประชาธิปไตย แต่ช่อบ รูปแบบของการยึดอำนาจแบบเผด็จการไว้ และ อยู่ภายใต้อำนาจบริหารของคนคณะหนึ่ง กลุ่ม หนึ่งเท่านั้น

อาจารย์ชวติ : คือเมื่อเราไม่ได้ปกครองระบอบ ประชาธิปไตยตั้งแต่ ๒๔๗๕ ระยะผ่านของคณะ ราษฎรนี้ ๒๕ ปี จาก ๒๔๗๕-๒๕๐๐ คณะ ราษฎรยึดอำนาจอธิปไตยไว้ในมือ ๒๕ ปีเต็ม มา ถึงยุค ๒๕๐๐ เป็นยุคสุดท้ายที่จอมพลแปลก พิบูลสงครามเป็นนายกรัฐมนตรี จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งเป็นมีอำนาจทางทหารสูงสุดในขณะนั้น กระทำการรัฐประหารไล่จอมพลป.ออกจากทำเนียบ รัฐบาล ในการทำรัฐประหารที่แบบเดิม ๆ คือขับไล่ คนก่อนออกไปแล้วตัวเองก็ขึ้นครองอำนาจ เพราะ ฉะนั้นสิ่งที่พิสูจน์ในรอบ ๒๕ ปีที่ผ่านมา ในระยะ ตั้งแต่ ๒๔๗๕-๒๕๐๐ ก็ไม่เคยเป็นประชาธิปไตยเลย

ที่นี้มาดูเมื่อ ๒๕๐๐ เป็นต้นมา เรามีรัฐประหาร ก็ครั้ง ผมมีตัวเลขที่ชัดเจน ยุคคณะราษฎร เหตุการณ์ไม่สงบ มีเรื่องกบฏอีสาน มีเรื่องอะไร ต่ออะไร ๑๔ ครั้ง ยุคจอมพลสฤษดิ์ ก็ยึดอำนาจ

กันเอง ระหว่างจอมพลถนอมกับจอมพลสฤษดิ์ ๒ ครั้ง ยุคจอมพลถนอม กิตติขจร ๓ ครั้ง เกิด ปัญหาวิปโยค ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๖ ยุค หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมทย์ จำนวน ๑ ครั้ง วันฆ่าหมู ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ยุคนายธานินทร์ กรัยวิเชียร จำนวน ๒ ครั้ง ยุคพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ จำนวน ๒ ครั้ง ยุคพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ จำนวน ๑ ครั้ง ยุคพลเอกสุจินดา คราประยูร จำนวน ๑ ครั้ง วันพฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕ ยุค พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จำนวน ๑ ครั้ง วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ สรุปแล้วรวม ๒๗ ครั้ง สำเร็จ ๑๒ ครั้ง

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาในอดีต สิ่งที่เรา ต้องจดจำคือความแตกแยกในสังคมไทย ในช่วง เวลาตั้งแต่ปี ๒๕๑๒-๒๕๒๕ ระหว่างกองทัพ ปลดแอกประชาชนแห่งประเทศไทย ควบคู่ไปกับ คอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย มีแนวร่วม กองทัพ ปลดแอกประชาชนประเทศไทย มีชาวนาเป็น กำลังหลัก ก็มีการต่อสู้กันระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ตั้งแต่ ๒๕๑๒-๒๕๑๕ คนตาย กันเป็นเบือ ชาวนาล้มตายเป็นเบือ ฝ่ายตรงข้าม ไม่รู้จำนวน แต่ฝ่ายรัฐบาลนี้ต้องมาทำพิธีศพ ที่วัดพระศรีมหาธาตุทุกปี บางปีก็พันคนบางปีก็ ห้าร้อยคนสี่ร้อยคน แล้วแต่ว่าจะตายกันเท่าไร

ที่นี้การต่อสู้คอมมิวนิสต์ครั้งนั้น รัฐบาล พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้ออกคำสั่ง เรียกว่า คำสั่งการต่อสู้เอาชนะคอมมิวนิสต์ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๒๓ มีวัตถุประสงค์ ๒ ข้อ คือ ๑. ยุติสงคราม ๒. นี้สำคัญมากครับ คือให้สร้าง สถาปนาระบอบประชาธิปไตยสำเร็จ ผมได้รับคำสั่ง ให้เป็นหัวหน้าฝ่ายปรึกษาประชาชน ในคณะกรรมการบริหารมวลชนตอนนั้นเป็นศาสตราจารย์ จบพันธ์เอกพิเศษ ผมได้ทำหน้าที่นี้โดยเคร่งครัด โดยการออกไปบรรยายในสถานที่ทุกแห่ง เพื่อจะ อธิบายว่าประชาธิปไตยคืออะไร ท่านจะสร้าง ประชาธิปไตยกันได้อย่างไร ที่นี้เมื่อมีผู้ร่วม พัฒนารัฐไทยเข้ามาสู่นครสู่เมือง เขาก็เรียกร้อง

ประชาธิปไตย โดยอ้างคำสั่งนี้ว่ามีนัยสำคัญ เมื่อสงครามยุติแล้วจะต้องสถาปนาระบอบประชาธิปไตยสำเร็จ นัยข้อ ๔ มี ๗ ประเด็นด้วยกัน ใน ๗ ประเด็นนั้นกล่าวโดยละเอียดว่า จะสร้างประชาธิปไตยให้เกิดความเป็นธรรมอย่างไร จะกำจัดผู้มีอิทธิพลมีดอย่างไร จะสร้างนโยบายไปตามเจตจำนงของประชาชนมีอะไรบ้าง เป็นต้น ก็เกิดเป็นการประชุม ผมเป็นเจ้าภาพในการประชุมผู้ร่วมพัฒนาชาวไทยที่โรงแรมเวียงใต้ บางลำภู มีผู้มาประชุมประมาณ ๒๐๐ คน ต่างก็ถามผมว่าแล้วเมื่อไหร่จะสร้างประชาธิปไตยลงสงครามยุติแล้ว ผมก็บอกว่าผมทำหน้าที่ตรงนี้เพื่อต้องการสร้างประชาธิปไตยตามนัยของผู้ใหญ่อย่างเคร่งครัด ความรับผิดชอบไม่ได้อยู่ที่ตัวผม อยู่ที่ผู้ออกคำสั่ง

ท่านเชื่อไหมว่า เมื่อผมอธิบายเสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็เลิกกันไป ภายในไม่กี่วัน ผมถูกย้ายไปประจำศูนย์การทหารปืนใหญ่ที่โคกกระเทียมมลพบุรี ต่อมาผมไปยืนโบลาออก นี่คือชีวิตส่วนตัวที่ได้พัวพันกับการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งประชาธิปไตย ไม่ใช่ใคร ๆ ก็ทำได้ ทำไม่ได้ เพราะอำนาจรัฐอยู่ในกำมือของคณะบุคคล ประชาชนท้อไม่ขึ้น ประชาชนไม่มีสิทธิ์ที่จะแสดงความคิดเห็น ถึงแม้จะมีแสดงความคิดเห็นตามที่รัฐธรรมนูญเปิดเผยให้ แต่ข้อเท็จจริงเขาไม่รับฟังหรอกครับ

นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือสถานการณ์ใน ๔ จังหวัดภาคใต้รุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ หาสาเหตุไม่พบว่าเราจะแก้ปัญหากันอย่างไร อย่าวว่าแต่แก้ปัญหาในระดับชาติ ปัญหาท้องถิ่น ๔ จังหวัดภาคใต้เป็นเครื่องยืนยันว่าเรายังแก้ไม่ตก เพราะฉะนั้นการที่มีรัฐประหารมันเป็นทางเลือกที่จำเป็นอย่างยิ่งหนึ่งนอกจากความสัมพันธ์ระหว่างคณะราษฎรกับพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ตามที่ผมกล่าวไปแล้วนั้น เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเราไม่เคยเป็นประชาธิปไตยเลยนี่คือความจริงของสถานการณ์จนถึง ณ วันที่ผมนั่งตรงนี้ ประชาชนไม่ได้ล้มระบอบประชาธิปไตยเลย ประชาชนกลับล้มระบอบ

ระบอบเผด็จการที่ยกระดับไปสู่ระบบทรราชในสมัย พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔-๒๕๔๙ เมื่อระบบเผด็จการระบบรัฐสภาเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าการเลือกตั้ง รัฐสภาจากการเลือกตั้งเป็นประชาธิปไตยนั้นเป็นการหลอกลวงประชาชน หลอกลวงคนทั้งโลก ผมกล้าพูดเพราะเป็นความจริง ความจริงทางวิชาการ ความจริงคือการเถียงกันไม่ได้ พูดโกหกไม่ได้ ต้องพูดความจริง

พลเรือโทประทีป : เราจะให้สถาบันกองทัพแห่งชาติมาช่วยสร้างระบอบประชาธิปไตยให้แก่ประเทศไทยในยุคปัจจุบันได้อย่างไร

อาจารย์ชวดี : ในอุดมการณ์ของผมที่ดำเนินชีวิตมาตลอดเวลา ผมเป็นศัตรูกับระบอบเผด็จการที่ยกระดับเป็นทรราช ทรราชใดที่ระบอบเผด็จการยกระดับเป็นทรราชในยุคทักษิณครองเมือง เราต้องกำจัดระบอบที่เลวร้าย แต่เราไม่ได้เป็นศัตรูกับตัวบุคคล เพราะตัวบุคคลถูกครอบงำด้วยระบอบระบอบครอบงำตัวบุคคลให้บุคคลจะต้องปฏิบัติภายใต้ระบอบที่ครอบงำนั้นและระบอบที่ครอบงำนั้นกระตุ้นความอยาก ความมี ความต้องการที่จะกลับไปเป็นรัฐบาลใหม่อีก ด้วยวิธีการต่าง ๆ และอัญญาช้อยชนมมาย มั่นถึงเอางบประมาณ

การเดินทางกลับมาเป็นรัฐบาลอีกครั้งอะไรจะเกิดขึ้น
จะเกิดการแย่งชิงอำนาจรัฐครั้งยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าครั้งใดในประวัติศาสตร์ชาติไทย

ด้วยการใช้อำนาจเงิน อำนาจเงินมาจากไหน

อย่าลืมน่าทุนผูกขาดชาติขณะนี้มีคนแค่ ๔๐ ตระกูล ที่มีรายได้ประชาชาติ ๑.๒ ล้านล้านบาท

รายได้แผ่นดิน ๑.๗ ล้านล้านบาท เรามีหนี้สินขณะนี้ ๔.๒ ล้านล้านบาท

และที่สำคัญที่สุดหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ๑๗๘,๐๐๐ พันล้าน

ซึ่งเป็นดอกเบี้ยไม่มีส่ง ต้องกู้เงินจำนวนนี้มาเสียดอกเบี้ย

แผ่นดินที่กู้เขามา รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ไม่ปฏิเสธ ปีแรกกู้เขามาสี่แสนล้าน ปีนี้กู้เขามาอีกสี่แสนห้าหมื่นล้าน แปรแสนห้าหมื่นล้านนี้อยู่ภายใต้ นโยบายไทยเข้มแข็ง บวกกับประชานิยมเป็น ความก้าวหน้าจากประชานิยมสมัยทักษิณ

นี่เรามาสำรวจดูว่าถ้าเรามีการยุบสภาหรือ มีการเลือกตั้งตามแบบเดิม ๆ มันจะแก้ ปัญหาชาติได้หรือไม่ ผมยังไม่ตอบว่าแก้ได้หรือไม่ แต่ผมจะเอาตัวเลขมาให้ดูว่า ที่แล้วเรามีคน กล่าวหา เมืองไทยซื้อด้วยเงินแค่สามหมื่นล้าน ก็ ซื้อได้ครับ มาเป็นรัฐบาลได้ ความจริงเป็นอย่าง นั้น เพราะเงินหลักการปรากฏชัดเจนเป็นหลัก สากลว่า ถ้าเป็นระบอบเผด็จการแล้ว หรือ การเมืองเป็นเผด็จการแล้ว เศรษฐกิจจะตกเป็น ของนายทุนผูกขาดชาติ เมื่อตกเป็นของนายทุน ผูกขาดชาติแล้ว ก็เป็นหลักการสากลว่าเราต้อง ร่วมมือกันในทุนข้ามชาติ เพราะเงินกระทบสังคม วัฒนธรรมให้บ่อนทำลายลงไป จนกลายเป็น วัตถุนิยม นี่คือหลักสากล ฉะนั้นในปัญหา หลักการและปัญหาระบอบนี้เป็นตัวชี้ขาด ว่า การเลือกตั้งยุบสภาต่อไปนี้ไม่ใช่ทางแก้ปัญหา

หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ค่าหัวของ ส.ส. ที่ลง ไปขึ้นถึงราคาหัวละ ๖๐ ล้านแล้ว และยังแถม การหาเสียงในพื้นที่นั้นอีกพื้นที่ละ ๒๐๐ ล้าน จึง ต่อหัวต่อคนต้องใช้ถึง ๒๖๐ ล้าน ถ้าจะได้ถึง ๓๐๐ เสียง ต้องเอา ๒๖๐ ล้านคูณด้วย ๓๐๐ จะได้ เท่าไหร่ หลายแสนล้านรัฐบาลทุ่มไปแล้วแปรแสนห้าหมื่นล้าน ทุ่มไปแล้วด้วยประชานิยมบวกกับ นโยบายไทยเข้มแข็ง ฉะนั้นการเอาอัฐยายซื้อ ขนมยายมีความหมายชัดเจนว่า เอาจบประมาณ

ภาษีประชาชนมาซื้อเสียงประชาชนครับ ความ ไม่ชอบธรรมในทางการเมือง เกิดมาจากปัญหา หลักการ เกิดปัญหาจากการระบอบการปกครองที่ เราเป็นศัตรูกับระบอบเผด็จการ และเป็นศัตรูกับ ระบอบพระราช ในขณะนี้ เราหยุดไว้ไม่ได้ เขา ต้องเดินทางต่อไปที่จะกลับมาเป็นรัฐบาลอีก ครั้งหนึ่ง

มาดูซิว่าต่อไปการเดินทางกลับมาเป็น รัฐบาลอีกครั้งอะไรจะเกิดขึ้น จะเกิดการแย่งชิง อำนาจรัฐครั้งยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าครั้งใดในประวัติศาสตร์ ชาติไทย ด้วยการใช้อำนาจเงิน อำนาจเงินมา จากไหน อย่าลืมน่าทุนผูกขาดชาติในขณะนี้มีคน แค่ ๔๐ ตระกูลเท่านั้น ที่มีรายได้ประชาชาติ ๑.๒ ล้านล้านบาท รายได้แผ่นดิน ๑.๗ ล้านล้านบาท นี่เป็นตัวเลข เรามีหนี้สินขณะนี้ ๔.๒ ล้านล้านบาท และที่สำคัญที่สุดหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ๑๗๘,๐๐๐ พันล้าน ซึ่งเป็นดอกเบี้ยไม่มีส่ง ต้องกู้เงินจำนวน นี้มาเสียดอกเบี้ย

ผมตั้งคำถามอีกว่าสามสิบปีที่ผ่านมา เรา เคยมีงบประมาณสมดุลไหม เราเคยมีงบ งบประมาณเกินดุลไหม คำตอบว่าสามสิบปีที่ผ่านมา นี้เราไม่มีงบประมาณสมดุลเลย งบประมาณ สมดุลหมายความว่าได้เท่าไรก็จ่ายเท่านั้น งบ งบประมาณเกินดุลหมายความว่า รายได้สูงกว่ารายจ่าย เงินเหลือแล้วเก็บเข้ากระทรวงการคลัง เพื่อแก้ ปัญหาในโอกาสข้างหน้า เวลาเดือดร้อนขึ้นมา จะได้เอาเงินสำรองนี้มาใช้

ในบ้านเราไม่เคยมีงบประมาณสมดุลและ เกินดุลเลย เรามีแต่งบประมาณขาดดุลมาตลอด เวลาสามสิบปี เพราะฉะนั้นเรามีหนี้ เป็นหนี้ที่

ชุกชอนเอาไว้ที่ประชาชนไม่รู้ ผมได้ข่าวแต่เพียงหนังสือพิมพ์ว่า เป็นหนี้ ๔.๒ ล้านล้านบาท ที่มากกว่านั้นที่ชุกชอนเอาไว้เราไม่รู้จริง ๆ เมื่อเร็ว ๆ นี้ท่านกระทรวงการคลังได้เซ็นกู้ยืมเงินมาจากไอเอ็มเอฟอีกไม่รู้เท่าไร ไม่มีตัวเลขที่ชัดเจนเพื่อมาประชาวิวัฒน์

เพราะฉะนั้นผมก็ฟันธงเลยว่า ใ้ระบอบเผด็จการ ในสมัยคณะราษฎรยังน่ารักกว่าครับ เพราะว่าอย่างน้อยเขาก็พาชาติไทย ให้พ้นจากวังวนของการแพ้สงครามโลกครั้งที่สอง ที่มีขบวนการเสรีไทยโดยหม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช เป็นหัวหน้าขบวนการ เราเดินทางลัดติดต่อกับฝ่ายสัมพันธมิตร สงครามจะจบแล้วสหรัฐอเมริกาช่วยเราบอกว่าที่เราประกาศสงครามนั้นถือว่าเป็นโมฆะ ฝรั่งเศสเรียกว่าไซมิลทอลค์ คือประกาศสงครามแล้วเป็นโมฆะได้อย่างไร แล้วเราก็อาจจะก่อนสงคราม จอมพล ป. หลวงวิจิตรวาทการ ใครต่อใครถูกจับในข้อหาอย่างเดียวกับที่จับพวกเผด็จการเยอรมัน เผด็จการอิตาลี นั้นแหละครับ เป็นอาชญากรสงคราม ตีตราขึ้นศาล แต่เนื่องจากว่าหลักนิติธรรมมีอยู่ข้อหนึ่ง การออกกฎหมายย้อนหลังไปลงโทษผู้กระทำผิดในอดีตไม่ได้ นี่คือการหลุดพ้นโทษอาชญากรสงคราม ด้วยหลักนิติธรรม

ผมต้องการให้ทุกท่านได้เข้าใจว่า ที่ผมบอกว่าเผด็จการน่ารักหมายความว่ายังให้อภัยกันได้ แต่ว่าหลังจากนั้นเราให้อภัยไม่ได้ การทำรัฐประหารครั้งจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ โดยใช้มาตรา ๑๗ ยิ่งเป่าแต่เพียงผู้เดียวนั้นเราให้อภัยไม่ได้

เราให้อภัยไม่ได้ต่อการปล่อยปลະละเลยปัญหาสามสี่จังหวัดภาคใต้ที่ปล่อยให้กองพันถูกปล้นปืน สมัยนายอภิสิทธิ์ กองร้อยถูกปล้นปืนและยังฆ่าผู้บังคับกองร้อย เราให้อภัยไม่ได้แสดงถึงความไม่สามารถ แสดงถึงรัฐบาลนี้ปกครองไม่ได้แล้ว เมื่อปกครองไม่ได้ก็ไม่มั่นคง เมื่อไม่มั่นคงก็ไม่ชอบธรรม

ทีกล่าวมาทั้งหมดนี้ผมพูดในปัญหาความจริง

ไม่ได้มีอะไรเกลียดชังแม้แต่คนเดียว อย่าลืมว่าผมเป็นศัตรูกับระบอบการปกครองทรราช การปกครองเผด็จการ ต้องการกำจัดระบอบนี้ให้พ้นจากแผ่นดินไทย แต่ผมไม่เป็นศัตรูกับตัวบุคคล เพราะระบบมันครอบงำตัวบุคคลให้ปฏิบัติอย่างนั้นด้วยการบังคับให้รุนแรงยิ่งขึ้น โกงให้มากขึ้น ทักซิโง รัฐบาลนี้ก็โกงมากกว่า สองปีเป็นหนี้ ๔๕๐,๐๐๐ ล้าน ดอกเบี้ยยังต้องกู้เขามาใช้นะครับ หนี้เดิม ๔.๒ ล้านล้านบาท

พลเรือโทประทีป : ขอให้อาจารย์ออกความเห็นหรือเสนอแนะไปทางกองทัพว่า เมื่อไหร่กองทัพจะหยิบมาตรา ๗๗ มาใช้ และมาตรา ๗๔ มาใช้ เพราะหากหยิบมาตราผิดที่ผิดเวลาผิดสถานที่ผิดเหตุการณ์ บ้านเมืองก็ล่มจมได้เหมือนกันครับ

อาจารย์ชวติ : ในมาตรา ๗๗ เขาบัญญัติไว้แบบนี้ รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ จัดกำลังทหาร มีอาวุธยุทโธปกรณ์ เทคโนโลยีที่ทันสมัยให้เพียงพอและเท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาเอกราช อธิปไตย ความมั่นคงของรัฐ สถาบันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ และรักษาระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และการพัฒนาประเทศ ผมย้ำอีกทีหนึ่ง คำว่า**เอกราช อธิปไตย ความมั่นคงของรัฐ สถาบันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ และพัฒนาประเทศ อยู่ในความรับผิดชอบของกองทัพชัดเจน**

ผมจะหยิบเรื่องเดียวมาพูดให้กระทบหมดทุกคำพูด คือเรื่องของ**ผลประโยชน์แห่งชาติ** เราไม่มีต้นทุนแห่งชาติ ประชาชนยากจน ทุกข์ทรมาน สาหัสที่สุดในชีวิตของผมนับร่วมกับประชาชนชั้นล่างมีความทุกข์ยากที่สุด เกือบจะไม่ใช่เป็นคนไทย เพราะดอกเบี๋ยมหาโหด ดอกเบี๋ยรายวันร้อยละยี่สิบสี่สมกันมา ไปดูข้าราชการระดับใหญ่เป็นหนี้เจ็ดแสนกว่าบาทต่อครอบครัว ผมไม่ทราบว่าจะ

เขาจะใช้หนี้หมดเมื่อไหร่ ทั้งที่เขามีเงินเดือน
ห้าหกหมื่น ต่อให้หนึ่งแสน ดอกเบี้ยยังหาใช้หนี้
ไม่ได้ ชาวบ้านเดี๋ยวนี้เป็นหนี้ครอบครัวละ
หนึ่งแสนขึ้นไปถึงสองแสนบาท จะใช้หนี้ยังไง นี่
พูดถึงสถานะทั่วไป

ปัญหาของกองทัพผมอยากจะบอกว่าเขา
ไม่เข้าใจว่าให้เขาทำอะไร เขายึดถือมานาน
จากผู้นำทหารเก่า ๆ ว่าทหารไม่ยุ่งการเมือง แต่
หน้าที่และความรับผิดชอบที่ผมพูดแล้วทั้งหมด
มันเป็นเรื่องการเมืองทั้งนั้น ใครว่าไม่เป็นเรื่อง
การเมือง เอกราช อธิปไตย เอกราชก็การเมือง
อธิปไตยก็การเมือง ความมั่นคงก็ทำให้เกิดการเมือง
สถาบันพระมหากษัตริย์ก็การเมือง ผลประโยชน์
แห่งชาติไม่ใช่การเมืองหรือครับ การพัฒนา
ประเทศละ ทำอย่างไรก็การเมืองครับ เพราะว่า
การพัฒนาประเทศจากประเทศที่ล้าหลังมาเป็น
ประเทศที่กำลังพัฒนาและพัฒนาแล้ว ต้อง
พัฒนาการเมือง ไม่ใช่พัฒนาทางเศรษฐกิจ หลัก
การสากลคือการเมืองเป็นหลักนำ เศรษฐกิจเป็น
พื้นฐานของชาติ สังคมวัฒนธรรมเป็นผลิตผล อัน
นี้เป็นหลักสากล ถ้าหากว่าการเมืองมีหลักนำเป็น
ระบอบเผด็จการ เศรษฐกิจก็ต้องนายทุนผูกขาดชาติ
ร่วมกับนายทุนข้ามชาติ สังคมวัฒนธรรมก็เลวร้าย
ถูกทำลาย เป็นวัตถุนิยม นี่คือหลักทั่วโลก เมื่อเป็น
เช่นนั้นแล้วแก้ปัญหาที่การเมืองให้เป็นประชาธิปไตย
คนที่จะสร้างประชาธิปไตยได้คือกองทัพ กองทัพ
เป็นผู้สร้างระบอบ นี่คือหลักสากล

ยอร์ช วอชิงตัน สร้างสหรัฐอเมริกาขึ้นมา
อับราฮัม ลินคอล์น ประกาศว่า ต่อไปนี้สหรัฐ
อเมริกาจะต้องไม่มีทาส สหรัฐอเมริกาจึงจะเป็น
เอกราชอย่างสมบูรณ์ได้ และจะเจริญก้าวหน้าได้
เพราะการเลิกทาส เชื้อใหม่ว่า พ.ศ.๒๔๐๖ สี่ปี
มีการรบกันระหว่างทหารฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้
ตายไปแล้ว ๖๒๐,๐๐๐ คนครับ เลิกทาสจึงสำเร็จ

มาตุสมีพระพุทธรเจ้าหลวงสิริรับ พ.ศ.๒๔๑๗
ต่างกันไม่กี่ปี พระพุทธรเจ้าหลวงทรงเลิกทาส
ใช้เวลาสามสิบปี ๒๔๑๗ - ๒๔๔๗ เลิกทาสสมบูรณ์

โดยสันติวิธี ไม่มีใครตายสักคน

ที่ผมพูดในรายละเอียดนี้เกี่ยวกับเรื่อง
ระบอบการปกครองว่าระบอบใดที่เหมาะสม เรา
ต้องการระบอบประชาธิปไตยเราโยทยาเรียกร้อง
เราต้องการมานานแล้วถึงสี่ชั่วอายุคน หนึ่งชั่ว
อายุคนก็ยี่สิบปีครับ เดี่ยวนี้แปดสิบปีแล้วครับ ยัง
ไม่เคยปรากฏว่าเราปกครองระบอบประชาธิปไตย
เพราะฉะนั้นในสถานการณ์เช่นนี้ผมไม่ได้ฝาก
ความหวังไว้กับกองทัพ

ผมเป็นทหาร และความเป็นทหารของผม
เมื่อสำเร็จแล้ว ผมมาพิจารณาตัวเองว่า ผมเป็น
ทหารปืนใหญ่ ผมยิงปืนใหญ่ การฝึกซ้อมผมเป็น
ผู้อำนวยการยิงปืนใหญ่ที่สนามโคกกระเทียม
สามปีครับ ผมมีความสำนึกว่า ถ้าหากว่าเรายังคง
เป็นทหารอยู่ต่อไปและทำหน้าที่ยิงปืนใหญ่
อำนาจของการยิงปืนใหญ่ในสมัยโน้นมันก็มีส่วน
ทำลายไม่ใช่บ่อย บ้านเรือนพัง อาคารพัง คนตาย
หลายร้อยคน กระสุนแต่ละนัดนี้ต้องใช้พลทหาร
ถึงสี่คนยึดในลำกล้อง อำนาจในสมัยเมื่อทำสิบปี
ก่อน เดี่ยวนี้ยิ่งรุนแรงกว่านั้น มีปริมาณด้วย ผม
คิดว่าช่วยชาติไม่ได้

เพราะฉะนั้นเมื่อผมย้ายมาเป็นอาจารย์วิชา
ทหารปืนใหญ่ที่โรงเรียนนายร้อยแล้ว ผมก็ได้เริ่ม
ศึกษาหาความรู้ในทางการเมือง ผมเป็นลูกศิษย์
ธรรมศาสตร์ครับ เรียนจบสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
รุ่นแรก ๒๔๙๙ รัฐศาสตร์รุ่น ๕ ปี ๒๕๐๐ จบ
โรงเรียนเสนาธิการ ๒๕๐๒ จบบริหารทางการทูต
๒๕๐๕ เอาวิชาการเหล่านั้นมาศึกษาหาความรู้ว่า
เราจะช่วยชาติได้อย่างไร ไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ ก็เกิด
ความรู้ขึ้นมา ไม่ได้หรอก มันอยู่ที่ความมุ่งมั่น ผม
ต้องการเห็นเมืองไทยปกครองด้วยระบอบ
ประชาธิปไตยที่เป็นจริงมาชั่วชีวิตแล้ว แต่ยังไม่
สำเร็จ ผมเดินทางมาไกลมาก ไม่เคยหยุด แล้วก็
ยังไม่ถึงจุดหมายปลายทาง เต็มไปด้วยขวากหนาม
เต็มไปด้วยอุปสรรคหลายประการ

วันนี้ผมยังมีกำลังใจจากพี่น้องประชาชนที่
ติดต่อมา ในการออกรายการเมื่อสองวันก่อนนั้น

ผมชื่นใจทำให้ผมมีจิตใจเข้มแข็งขึ้นที่จะต่อสู้ต่อไป เพื่อให้ได้มาซึ่งระบอบประชาธิปไตย แต่ผมไม่ได้ฝากความหวังไว้กับกองทัพ เหตุใดที่ผมไม่ได้ฝากความหวังไว้กับกองทัพนะครับ เพราะพฤติกรรมที่ทำให้ คือเขาไม่รับผิดชอบ และเขาบอกว่าไม่ยุ่งการเมือง ทหารหลายคนที่เป็นลูกศิษย์ผมไม่ยอมรับความรู้จากผม เพราะผมมันแค่พันเอก เขาถือว่าพลตรี พลโท พลเอกอยู่เหนือกว่าผม นี่คือประเพณีของทหาร ผมไม่ได้ว่าไม่ได้ตำหนิอะไร แต่พูดความจริงว่าในสังคมของทหารนั้น ยศสูงกว่ายอมอยู่เหนือยศต่ำกว่า พันเอกจะไปสอนพลเอกนั้นไม่ได้ ท่านไม่รับฟัง นี่ผมเปิดอกพูดเลยนะครับ

พลเรือโทประทีป : ขอให้ยกเว้นผมสักคนได้ไหมครับ

อาจารย์ชวติ : พวกเราร่วมกันวันนี้ เป็นการร่วมอุดมการณ์กันแล้ว ซึ่งหาได้ยากมาก ที่ทหารยศนายพลจะมาร่วมงานกับผม หรือว่าจะมาร่วมคิดร่วมอ่านกัน ก็เป็นนิมิตหมายที่ดีว่า เราทำงานกันได้ ต่างกองทัพก็ร่วมงานกันได้ เนื่องจากว่าเราเป็นทหารนอกกอง เป็นทหารเกษียณแล้ว อีกอย่างอายุก็มากแล้ว เขาก็ประมาณว่าเราแก่เกินแกงแล้ว เลอะเทอะแล้ว

สมณะติกขวิโร : แต่นี่คือความจริงที่ว่าทหารแก่ไม่มีวันตาย

อาจารย์ชวติ : ผมยืนยันว่าผมยังมีจิตใจมุ่งมั่นอยู่ที่สร้างระบอบประชาธิปไตย ทางออกมีทางเดียว ผมไม่ได้หวังพึ่งกองทัพ ด้วยความสัจจริง ผมคิดดำเนินการมานานแล้ว แต่เขาไม่รับฟังครับ

สมณะติกขวิโร : ขอให้พลเรือโทประทีปขยายมาตรา ๗๗ และ ๗๔ เพิ่มเติมจากอาจารย์ชวติด้วย

พลเรือโทประทีป : มาตรา ๗๗ คือมีการปฏิบัติการเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐและผล

● ภาพกรุงเทพฯธุรกิจ

ประโยชน์แห่งชาติ เมื่อสถานการณ์ตรงนั้นมันชี้ชัดว่า ความมั่นคงของชาติมีปัญหา ผลประโยชน์ของชาติถูกเบียดเบียน และเมื่อไหร่กองทัพถึงจะใช้รัฐธรรมนูญมาตรา ๗๔ ถึงจะวางตัวเป็นกลางทางการเมือง ซึ่งในความเห็นของผมแล้วผมเห็นว่ากองทัพสามารถใช้รัฐธรรมนูญสองมาตรานี้ได้ เพียงแต่จะต้องใช้ให้ถูกเวลา สถานที่ สถานการณ์ อย่างเช่นที่ผ่านมามีผมไม่เห็นด้วยว่ากองทัพต้องวางตัวเป็นกลาง จนกระทั่งบ้านเมืองจะล่มแล้วก็ยังไม่วางตัวเป็นกลาง ผมเห็นว่าช่วงนั้นกองทัพต้องหยิบรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๗ มาใช้ และต้องใช้อย่างเข้มแข็ง แต่ก็ไม่ใช้

เช่นเดียวกันครับมารัฐบาลชุดนี้ เหตุการณ์สี่แยกราชประสงค์ ก็ยังดีที่หยิบมันมาใช้ ถึงแม้ว่าจะกระมิดกระเมี้ยนหยิบมันมาใช้ก็ตามที แต่ก็สามารถระงับเหตุร้ายให้เกิดความรุนแรงเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น ก็แสดงว่ากองทัพก็รู้จักที่จะใช้รัฐธรรมนูญมาตรา ๗๗ มาบังคับใช้ การที่กองทัพในยุคนี้หยิบมาตรา ๗๔ มาใช้ โดยขอวางตัวเป็นกลาง เพราะว่ากองทัพไม่เข้าใจคำว่าผลประโยชน์ของชาติ ผลประโยชน์ของชาติที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการบริหารธุรกิจบริหารราชการ มันล้วนแล้วแต่เป็นผลประโยชน์ของชาติทั้งสิ้น และการบริหารไม่ว่าเชิงธุรกิจหรือเชิงปกครอง มีนักการเมืองเข้ามาเป็นเจ้าของก็เจ้าการหมด

ทุกกระบวนการความทั้งสิ้น

เมื่อนักการเมืองเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของผลประโยชน์ของชาติเหล่านี้แล้วและเกิดปัญหามันก็เท่ากับว่าเป็นปัญหาของการเมือง นักการเมือง เพราะฉะนั้นปัญหาของนักการเมืองที่สร้างความเสียหายให้กับผลประโยชน์ของชาติ เป็นเรื่องที่กองทัพจะต้องหยิบมาตรา ๗๗ มาใช้ เพราะฉะนั้นผมก็อยากจะฝากไปถึงกองทัพว่า ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจไม่ใช้มาตรา ๗๗ นั้น ขอให้กองทัพใช้ปัญญาทั้งหมดภายในกองทัพวิเคราะห์พิจารณาสถานการณ์แต่ละสถานการณ์ว่า มันเป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความเสื่อมเสียของผลประโยชน์แห่งชาติหรือไม่ ถ้ามันสูญเสียถ้ามันเสื่อมเสีย กองทัพควรต้องหยิบมาตรา ๗๗ มาใช้ อย่าตอบว่ากองทัพต้องวางตัวเป็นกลาง ผมก็อยากจะถามอาจารย์ต่อว่าแล้วตัวแบบการปฏิบัติประชาธิปไตยโดยประชาชนด้วยสันติวิธีพอจะขับเคลื่อนไปได้หรือไม่อย่างไรครับ

อาจารย์ชวติ : ปัญหาเฉพาะหน้า ที่เกิดขึ้นว่า กองทัพวางเฉย มาดูว่ากองทัพมีปัญหาเกี่ยวกับกัมพูชา ปัญหานี้พิสูจน์ได้หลายอย่าง ด้านหนึ่งรัฐบาลอ่อนแอ ไม่สามารถจะชี้ประเด็นได้อย่างเด็ดขาด ฝ่ายกัมพูชาเป็นประเทศที่เล็กกว่าเรา เขารุกก่อนเราเพียงแต่ยังได้ตอบเขาแล้วก็หยุด ซึ่งไม่ใช่ทางแก้ปัญหา เดียวนี้ปัญหากัมพูชา เขาพระวิหาร เรียกเขาพระวิหารหรือดินแดน ทำไมไปเรียกดินแดนทับซ้อน เพราะเป็นดินแดนไทย แล้วทำไมเขารุกรานมาตั้งนานแล้ว มาอยู่กินบริเวณที่ดิน ๔.๖ ตร.กม. รอบเขาพระวิหาร คนเขมรยกครอบครัวมาปลูกบ้านกันเต็มไปหมด เรายอมได้อย่างไร มันเป็นปัญหาทางปฏิบัติที่เขาเอามาอ้างได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องยาว แต่ผมจะพูดแต่เพียงสั้น ๆ ว่ากองทัพกับปัญหาเขาพระวิหารนี้ แสดงว่ากองทัพยังไม่เข้มแข็ง เพราะฉะนั้นอย่าว่าแต่เรื่องของการสร้างระบอบประชาธิปไตยซึ่งสลับซับซ้อนเลย

ปัญหาที่เป็นรูปธรรมหรือปัญหาชายแดนไทย

กองทัพต้องเข้ามามีบทบาท เจ้าหน้าที่คือเจ้ากรมแผนที่ทหารต้องมีบทบาทให้มากที่สุด เพราะข้อตกลงในการแบ่งเขตแดนต้องถือสันปันน้ำเป็นหลักสากล และสันปันน้ำกับหน้าผาคืออันเดียวกัน อันนี้เป็นปัญหาสากลที่ศาลโลกได้ตัดสินเฉพาะเขาพระวิหารเท่านั้นเป็นสมบัติของกัมพูชา ไม่ได้บอกว่าดินแดนด้วย แม้แต่ดินแดนที่เขาพระวิหารตั้งอยู่ก็ไม่ได้ตัดสิน ไม่ได้ว่าดินแดนนั้นเป็นของกัมพูชา เป็นเฉพาะเขาพระวิหารเท่านั้น แม้แต่บันไดหักก็ยังเป็นของไทยเลย บันไดที่ขึ้นไปนั่งม้นหักลงมา ก็อยู่ในแผ่นดินไทย ฉะนั้นเราต้องรักษาแผ่นดินนี้ไว้ตามหลักสากล การที่ยืนยันทวิภาคีโดยที่ไม่มี การดูปัญหารอบด้านนี้ ไม่ถูกต้อง เรื่องนี้ต้องเปิดกว้าง ต้องใจเปิดกว้าง ถูกก็ถูกผิดก็ผิดว่าไปเลย ของใครของมัน เอากันเต็มที่เลย ถูกไหม นี่ผมพูดสั้นที่สุด เป็นการแสดงถึงความเข้มแข็งทางกองทัพด้วย

ประการที่สอง กองทัพขึ้นกับใครครับ คำตอบคือกองทัพขึ้นกับจอมทัพไทย ไม่มีกฎหมายฉบับใดที่กองทัพขึ้นกับรัฐบาล กองทัพต้องขึ้นกับจอมทัพไทยเท่านั้น รัฐธรรมนูญบางฉบับในปี ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ชัดเจน พระมหากษัตริย์ทรงดำรงตำแหน่งจอมทัพไทย และเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของทหาร นอกจากนั้นยังบัญญัติว่าทหารในสังกัดกระทรวงกลาโหมนั้นไม่มีสิทธิ์เป็นสมาชิกพรรคการเมืองใดทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นทหารจึงไม่อยู่ใต้บังคับบัญชาของรัฐบาล และได้กำหนดหน้าที่ไว้ชัดเจนตามที่พูดมาแล้วในมาตรา ๗๗ เป็นอย่างเอกเทศแล้ว เพราะฉะนั้นการแสดง ความจงรักภักดีต่อจอมทัพไทยนั้น ต้องแสดงให้เห็นว่าไปขึ้นกับบุคคลใด บุคคลหนึ่งที่ไม่ใช่จอมทัพไทยนั้นไม่ถูก กองทัพไม่มีวินัย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระราชดำรัสว่า กองทัพต้องมีหนึ่งวินัย สองวินัย สามวินัย ถ้าไม่มีวินัย กองทัพเป็น กองโจรครับ

ประการที่สาม กองทัพทำอะไรที่เบียดเบียน

ประเทศไทยได้สั่งสมบารมีมาช้านานเกือบพันปี จะมาล่มจมตอนนี้หรืออย่างไร

**ถ้ากองทัพวางเฉยเสีย กองทัพไม่ยุ่งการเมือง
กองทัพบอกเป็นกลางนี่มันผิดครับ ไม่มีวินัยด้วยครับ
เพราะไม่ขึ้นตรงต่อจอมทัพไทย**

ประชาชนในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ต้องตอบปัญหาที่ผมถามได้ ผมใช้คำว่าเบียดเบียน ช่มเหง กตซี ชูตรีด ผมมีเอกสารเขียนไว้ในหนังสือที่ผมจำหน่ายไปเมื่อหกปีก่อน ผมเปิดเผยชัดเจนครับพูดความจริง ผมไม่กลัว ความจริง ณ วันนี้ผมจะตอบปัญหาดังนี้ ผมยังหวังพึ่งกองทัพแต่เพียงกลางเลือน **ถ้าหากว่าประเทศไทยของเราได้สั่งสมบารมีมาช้านานเกือบพันปี จะมาล่มจมตอนนี้ หรืออย่างไร ถ้ากองทัพวางเฉยเสีย กองทัพไม่ยุ่งการเมือง กองทัพบอกเป็นกลางนี่มันผิดครับ ไม่มีวินัยด้วยครับ เพราะไม่ขึ้นตรงต่อจอมทัพไทย**

ในฐานะที่ผมเป็นคนชราคนหนึ่งที่ไม่ใช่มียศมีศักดิ์ ผมเป็นแค่ประชาชนแก่ ๆ คนหนึ่ง ขอเตือนครับ ขอเตือนลูกหลานที่เป็นทหาร ต้องมีวินัย วินัย วินัย เดียวนี้ทหารไม่สวมหมวก เดียวนี้ผมเห็นทหารไม่เคยวันทยาหัตถ์ ไม่สวมหมวกแล้วจะวันทยาหัตถ์ได้ยังไงครับ ผู้น้อยต้องเคารพผู้ใหญ่ยศต่ำกว่าต้องเคารพยศสูงกว่า เวลาผ่านกันพบกันต้องทำความเคารพกัน ผมขั้บรถผมยังสวมหมวกเพื่อทำความเคารพ

พลเรือโทประทีป : ถึงแม้อาจารย์จะบอกว่าไม่หวังพึ่งพึ่งกองทัพ แต่ที่สุดแล้วเราก็ต้องหวังพึ่งพึ่งกองทัพ ถึงแม้ว่าจะเป็นความหวังที่เลือนลางก็ตามที และการที่กองทัพวางเฉยเป็นเพราะว่ารัฐบาลอ่อนแอ ความอ่อนแอของรัฐบาลส่งผลกระทบไปถึงทำให้กองทัพอ่อนแอ จากตัวอย่างสถานการณ์ระหว่างไทยกับกัมพูชา ถ้ากองทัพอ่อนแอเพราะนักการเมืองอ่อนแอ หมายความว่านักการเมืองมาครอบงำกองทัพใช้ใหม่ เพราะฉะนั้นถ้าจะให้กองทัพไม่ครอบงำกองทัพ

เราก็ต้องเปลี่ยนนักการเมืองใช้ใหม่ การเปลี่ยนนักการเมือง ขณะนี้สถานการณ์มันเดินถึงมาตั้งแต่ ๒๕๓๕ จนถึงปัจจุบันนี้ เราก็ได้คำตอบว่า การเปลี่ยนนักการเมืองด้วยเครื่องมือในระบบอบประชาธิปไตยที่เราเรียกกันว่า การเลือกตั้ง เครื่องมือการเลือกตั้งมันไม่สามารถสร้างผลผลิตที่เป็นรูปธรรมออกมาคือนักการเมืองตามที่เราต้องการได้ใช้ใหม่ครับ ถ้ามัวร์บบโครงสร้างการเลือกตั้งแบบไหนบ้างที่สามารถจะผลิตนักการเมืองที่มีคุณภาพมีคุณธรรมจริยธรรมตามที่เรากำลังต้องการครับ

อาจารย์ชวติ : ปัญหานี้ครอบคลุมปัญหาปลีกย่อยหลายเรื่อง คือเรามาจนแต้มหรือจนมุมตรงปัญหาการเลือกตั้งว่า ตราบใดที่มีการเลือกตั้งก็ต้องเป็นประชาธิปไตยที่นี้เรามาตั้งปัญหาว่าแล้วเดี๋ยวนี้เราเป็นประชาธิปไตยหรือเปล่านั้น คำตอบคือว่า ตลอด ๘๐ ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวมาจนถึงวันนี้สี่ชั่วอายุคนแล้ว เราไม่เคยล้มรสประชาธิปไตย เป็นการพิสูจน์ว่าการเลือกตั้งหรือรัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งไม่ได้เป็นประชาธิปไตย รัฐบาลเยอรมันสมัยฮิตเลอร์เขาก็เลือกตั้งมานะแล้วทำไมเขาเป็นเผด็จการละ เผด็จการสุดขั้วอดเลย มุสโสลินีอิตาลีเขาก็เลือกตั้งโดยระบบพรรคการเมือง ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง การต่อสู้ระหว่างเผด็จการกับฝ่ายสัมพันธมิตรหรือฝ่ายประชาธิปไตย ฝ่ายเผด็จการฮิตเลอร์แพ้ อิตาลีแพ้ ญี่ปุ่นแพ้ ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นประชาธิปไตยด้วยการเลือกตั้ง ถ้าม ผมว่าการเลือกตั้งตอนนี้ ยุบสภาตอนนี้เป็นการเร่งให้เกิดกสิยุคคิมคัลญูญูที่โดดเด่นยิ่งขึ้น

ห้ามไม่ได้ เพราะตัวอนาธิปไตยเป็นตัวชี้ขาด
อนาธิปไตยในสถานการณ์ที่เป็นจริงขณะนี้สูงงอม
เต็มที่แล้ว บ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแป กฏหมู่อยู่
เหนือกฎหมาย ผู้ปกครองปกครองไม่ได้ ผู้ใต้
ปกครองไม่ยอมรับผู้ปกครอง เกิดการแตกแยก
แบ่งขั้วกัน ลังคมแก้แค้นพยายามไปทั่วแผ่นดินไทย
แล้ว แบ่งสีแบ่งค่ายกันเลย ใครค่ายแดงใครค่ายเหลือง
ใครไม่เข้าค่ายอะไรก็ว่ากันไป มันถึงจุดสูงสุดยุด
แล้วครับ เพราะฉะนั้นเราจะมาแก้ปัญหาธรรมดา ๆ
ที่เราแก้มาไม่สำเร็จหรือครับ นอกจากไม่สำเร็จแล้ว
เร่งให้ชาติหายหน้าและล่มสลายเร็วยิ่งขึ้น เพราะ
ฉะนั้นทางออกของผมที่บอกฟังกองทัพนะคือ
ความต้องการการเปลี่ยนแปลงโดยสันติ ถ้า
กองทัพไม่ทำ ตอนนี้อยู่ที่ประชาชนแล้ว ประชาชน
ทั้ง ๆ ที่มีความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส มีความ
ยากไร้อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน เมื่อก่อนนี้ไม่มี
เงินแต่มีกิน เดียวนี้ไม่มีเงินไม่มีกิน เห็นไหมมัน
แตกต่างกันเหลือเกิน อาหารที่เคยกินสามมื้อก็
เหลือสองมื้อแล้ว ไม้รู้ว่าบางคนอาจจะเหลือมื้อ
เดียวก็ได้ นี่คือการทุกข์ของประชาชน หมดแรง
แล้ว ผมเข้าใจ ผมเข้าถึง ผมเห็นใจ ผมเห็นทุกข์
ของประชาชน การที่ผมหวังที่ประชาชนนั้น มัน
แฝงไว้ด้วยอำนาจของประชาชนตามหลักสากลนั้น
อำนาจของประชาชนคือเสียงจากสวรรค์ครับ
เพราะฉะนั้นมหิตานมีอำนาจนะครับ ถึงแม้ว่า
ประชาชนจะยากไร้ ถึงจะป่วยจะอ่อนแรง แต่ว่า
มารวมตัวกันเข้าด้วยใจบริสุทธิ์ไม่แบ่งสีแบ่งค่าย
มันถึงเวลาแล้วที่ต้องมาจับมือกัน ระหว่างทุกสี
มารวมมือกัน เพราะหวังที่รัฐบาลก็ไม่ได้แล้ว
หวังที่กองทัพก็ไม่ได้แล้ว หวังที่ตนเป็นที่พึ่ง
แห่งตนครับ เราเป็นชาวพุทธ เราต้องยึดมั่นตน
เป็นที่พึ่งแห่งตน หมายความว่า อำนาจประชาชน
คือเสียงจากสวรรค์ นี่คือการชอบธรรม มติของ
ประชาชนที่แสดงออกมาคืออำนาจที่แท้จริง
เหนือกว่ากองทัพ เหนือกว่าทุกคน เหนือกว่า
ผู้ปกครองในขณะนี้ คือ**เราปฏิเสธรการเลือกตั้ง
ครั้งนี้** เราเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ไม่ใช่

เทิดทูนแต่ปากนะ ต้องกระทำให้เป็นจริงด้วย
คำว่าอนาธิปไตยเป็นของปวงชนนั้นเรามาพิจารณา
นะครับ ผมจะให้ความรู้สั้น ๆ ถ้าอำนาจอนาธิปไตย
ของปวงชนเป็นจริง หมายความว่าแต่ละคนนี้มี
อำนาจอนาธิปไตย สามารถที่จะออกกฎหมายได้ไป
บังคับคนอื่น แต่คนอื่นก็มีอำนาจอนาธิปไตยสามารถ
ออกกฎหมายได้ แต่ทุกคนก็ไม่เชื่อฟังกันละ
เพราะทุกคนมีอำนาจอนาธิปไตยด้วยกัน เมื่อเป็น
เช่นนี้สากลจะทำอย่างไร

ตำราเขียนไว้ว่า ประชาธิปไตยหมายถึง
อำนาจอนาธิปไตยเป็นของปวงชน เป็นของประชาชน
แต่ข้อเท็จจริงนั้นทำไม่ได้ เพราะแต่ละคนออก
กฎหมายบังคับคนอื่นไม่ได้ คนอื่นมาบังคับเราก็
ไม่ได้ ทางออกสากลนั้นก็ถือว่า ประชาชนทั้งแผ่นดิน
ต้องถวายอำนาจอนาธิปไตยแก่พระมหากษัตริย์ให้เป็น
ตัวแทนแห่งอำนาจอนาธิปไตย นี่เป็นองค์รัฐาธิปัตย์
นี่คือฐานะของประมุขแห่งรัฐ มีอำนาจในการ
ปกครอง เพราะฉะนั้นมีทุกหมู่เหล่าตลอดเวลาที่
ผ่านมานี้ จะเป็นราชประชาสมาสัย หรือมาตรา ๗
ที่บอกกล่าวไว้ว่า ถ้าไม่มีบทบัญญัติอื่นใดให้เป็น
ไปตามประเพณีที่บัญญัติเอาไว้ พระมหากษัตริย์
ได้ชี้แจงเรื่องนี้ ในวันเกิดเมื่อหลายปีมาแล้วว่า
ไม่มีคำพูดตอนไหนว่าพระมหากษัตริย์ มีอำนาจ
ในการปกครอง ก็อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ

แล้วสมัยรัฐบาลอภิสิทธิ์ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม โดยปลัดกระทรวงยุติธรรม
ได้ออกมาแถลงว่าพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
แห่งรัฐก็จริง แต่พระองค์ทรงเท่าเทียมกับพลนิกร
ของพระองค์เองภายใต้รัฐธรรมนูญ

ถ้าอย่างนั้นพระมหากษัตริย์ไม่มีอะไรเลย
กำนันผู้ใหญ่บ้านยังมีอำนาจกว่า อบต.ยังมี
อำนาจกว่า หลักการสากลก็คือว่าเราพร้อมใจกัน
ถวายอำนาจอนาธิปไตยให้แก่พระมหากษัตริย์ แต่
บางคนอาจจะบอกว่า ตอนนี้อย่าควรจะไปรบกวน
ใต้เบื้องพระยุคลบาท เพราะท่านกำลังประชวร
ควรจะเพล่า ๆ เอาไว้แก้มันเอง ไม่ควรกระทบใต้ฝ่า-
ละอองธุลีพระบาทในเรื่องเหล่านี้ให้ทรงรับผิดชอบ

เพราะท่านทรงมีพระบารมีเป็นล้นพ้น ทรงทำงาน เหน็ดเหนื่อยมาตลอดชีวิตที่จะช่วยเหลือประชาชน ด้วยการเดินทางด้วยฝ่าพระบาทไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ในแผ่นดินไทย สร้างทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง และมีโครงการเพิ่มเติมไปอีกหลายพันโครงการที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งทุกวันนี้ นี่คือนโยบายอันยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะบารมีอันยิ่งใหญ่ของท่านที่ ล้นเกล้าล้นกระหม่อม ประชาชนจึงได้รักท่าน ด้วยความรักที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่การที่จะให้ท่าน ออกมาตอนนี้ต้องใคร่ครวญให้ดี

ปัญหาอธิปไตยของปวงชนนี้เราตีไม่แตก ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหนตอนนี้ ไปอยู่ที่ประชาชนก็ไม่ใช่ออยู่ที่รัฐบาลก็ไม่เชิงอำนาจของรัฐบาลเอากฎหมายทุกฉบับไปใช้แล้วแต่ไม่เกิดผลนะครับ เกิดมีคดีฎีกากลียุคก็ครั้งมาแล้วติดต่อกัน รวมถึงการต่อสู้ คอมมิวนิสต์มีคนตายไปเยอะ เมืองไทยเต็มไปด้วยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มาตลอดเวลา มาถึงยุคนี้ผมอยากจะฝากข้อคิดเห็นบ้างว่า ถึงแม้จะยังงังก็ตาม トラบใดที่มันเข้าที่คับขันตอนนี้เข้าที่คับขัน กองทัพก็วางเฉย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านก็ได้ทรงงานมา มากแล้ว ท่านมีบารมีล้นพ้นก็จริงอยู่ แต่ต้อง ระมัดระวังนะครับ ไม่ควรกระทบ

ที่นี้ก็ตกอยู่ที่พวกเรา มองดูแล้วอยู่ที่อำนาจของประชาชนคือเสี่ยงจากสวรรค์ แม้แต่ พระพุทธเจ้าหลวงเองที่วางรากฐานไว้ ๗ ข้อ ในการสร้างประชาธิปไตยคือบอกว่า การปกครอง **ของประชาชน เพื่อประชาชน โดยประชาชน** การปกครองที่รัฐบาลมีอำนาจที่ชอบธรรม การปกครองที่ยึดถือเสี่ยงข้างมากแล้วเคารพเสี่ยง ข้างน้อย การปกครองที่ยึดถือหลักนิติธรรม การปกครองที่ยึดถือเสี่ยงจากประชาชนคือเสี่ยงสวรรค์ การปกครองในรูปให้ความเสมอภาค โดยให้โอกาสทุกคนเป็นผู้นำได้อย่างทั่วถึง การปกครองที่ความสุขของประชาชนคือความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของผู้ปกครอง

ฉะนั้น ระบอบกษัตริย์ที่ผ่านมาแล้วได้สร้าง คุณูปการอันยิ่งใหญ่ให้แก่คนไทยและแผ่นดินไทย

สืบต่อเนื่องมาช้านาน ต้องระลึกถึงความดีหรือ พระคุณของท่าน ต้องสืบทอดข้อปณิธานของท่านว่าต่อไปนี้เราไม่มีที่พึ่งอื่นใดแล้ว นอกจาก พวกเราเองทั้งนั้นแหละครับที่ต้องจัดขบวนการ ให้เข้มแข็งขึ้นในชีวิตของผมต่อสู้อย่างยาวนาน ครับ ยังไม่ประสบผลสำเร็จ แต่ว่าแก่ป่านี้อันแล้ว ก็ยังมีความหวัง ผมอยู่ด้วยความหวัง ชะตากรรม ผมยังไม่ถึงเวลาต้องจากไป เพราะว่าผมยังไม่เห็น ประชาธิปไตย เมื่อผมได้ล้มรสประชาธิปไตยแล้ว ผมจะจากไปด้วยความสุขครับ

พลเรือโทประทีป : เมื่อประเทศชาติอาศัย นักการเมือง หรือฟังกนักการเมืองยุคปัจจุบันนี้ ไม่ได้แล้ว ตัวแบบในการแก้ปัญหาที่ต้องสร้าง สภาพปฏิวัติประชาธิปไตย โดยกองทัพร่วมมือกับ ประชาชน แต่ถ้ากองทัพไม่ทำประชาชนต้องทำ ประชาชนต้องทำอะไร ประชาชนต้องสร้าง มหามติประชาชนออกมาเพื่อเป็นกฎหมาย หาก ประชาชนไม่สามารถสร้างมหามติประชาชนได้แล้ว ประชาชนจะต้องถวายคืนพระราชอำนาจในฐานะ ที่พระองค์ท่านเป็นจอมทัพไทยและเป็นองค์ รัฐสุริยัตย์ของชาติ

สมณะติกขวิโร : รายการประเทศไทยวันนี้ น่าจะทำให้ประเทศไทยหายง แล้วก็เป็นประเทศไทยที่ได้พบกับแสงสว่างหรือพบทางออกแล้ว โดยประชาชนจะต้องออกมาช่วยกันมีมติออกมา หรือมีฉะนั้นก็คืนพระราชอำนาจให้เป็นราช-ประชาสมาสัย อย่างที่อาจารย์ปราโมทย์เคยกล่าว เอาไว้ วันนี้เอาตมาคิดว่าเป็นวิชาประวัติศาสตร์ บวกประชาธิปไตยบวกทางออกบวกอะไรให้เสร็จ คิดว่าเป็นเนื้อหาที่สมบูรณ์มาก. **☞**

สละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ
สละอวัยวะ เพื่อรักษาชีวิต
สละทรัพย์ อวัยวะ ชีวิตทั้งหมด เพื่อรักษาธรรม
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๘ “มหาสุตโตสมชาดก” ข้อ ๓๘๒)

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๔)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่าใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบ**โลกิย-ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย-

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลุทธิจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลุทธิยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลุทธิขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม” (innovation) ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“**นิพพาน**”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ซึ่ง“สมาธิ”ที่เกิดเป็น“**สัมมาสมาธิ**”ดังกล่าวมานั้น ย่อมมี“ญาณ”ต่างๆ ตาม“**ปัญญา ๗๓**”(พตปฎ. เล่ม ๓๑ เริ่มต้น“มัตถกา”ที่เดียว) ดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั่นเอง

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

ตั้งแต่“ญาณ”ที่ ๑. ปัญญาในการทรงจำธรรมที่ได้ฟังมาแล้ว เป็น**สุดมยญาณ**(ญาณอันสำเร็จมาจากการฟังหรือญาณในการทรงจำธรรมที่ได้สดับมา)

แล้วก็ ๒. ปัญญาในการฟังธรรมแล้ว สังวรไว้ เป็น**สีลมยญาณ**(ญาณอันสำเร็จมาแต่ศีล หรือญาณในการสำรวมศีล)

ต่อไปก็ ๓. ปัญญาในการสำรวมแล้วตั้งไว้ดี เป็น**ภาวนามยญาณ**(ญาณอันสำเร็จมาแต่การเจริญสมาธิ หรือญาณในการสำรวมจิตเจริญสมาธิ)

และ ๔. ปัญญาในการกำหนดปัจจัย เป็น**ธรรมจิติญาณ**(ญาณในเหตุธรรม หรือญาณในการกำหนดที่ตั้งแห่งธรรม)

๕. ปัญญาในการย่อธรรมทั้งหลาย ทั้งส่วนอดีต ส่วนอนาคต และส่วนปัจจุบัน แล้วกำหนดไว้ เป็น**“สัมมสนญาณ”**(ญาณในการพิจารณา หรือญาณที่กำหนดนามธรรมและรูปธรรม)

๖. ปัญญาในการพิจารณาเห็นความแปรปรวนแห่งธรรมส่วนปัจจุบัน เป็น**“อุท্থัพพยานุปัสสนาญาณ”**(ญาณในการพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อม หรือญาณที่พิจารณาเห็นความเกิด และความดับ) โดยจัดเป็นข้อที่ ๑ ของ**“วิปัสสนาญาณ ๙”**นั้นแหละ

ซึ่งมี“ญาณ”ต่างๆอีกมากมายถึง ๗๓ ญาณ หรือ ๗๓ ปัญญา ผู้สนใจตรองได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ เริ่มต้นบทแรกของพระไตรปิฎก เล่มนี้เลย คือ **มาติกานอกจาก “ญาณ ทั้ง ๗๓”** ที่มีมาในพระไตรปิฎก

ก็ยังมี**“ปัญญา”**ลักษณะต่างๆซึ่งบันทึกเป็นธรรมะชนิดลึกซึ้งละเอียดอ่อนอื่นๆอีกเกี่ยวกับความเจริญของ**“อธิปัญญาสิกขา”**ที่พัฒนาขึ้นมาจากการปฏิบัติ**“ไตรสิกขา”**

และมีทั้งที่บันทึกไว้เป็นหมวดธรรม ที่เราได้รู้ได้เห็นกัน ก็คือ **“ญาณ ๑๖”**บ้าง **“วิปัสสนาญาณ ๙”**บ้าง

“ญาณ ๑๖” และ **“วิปัสสนาญาณ ๙”** แตกต่างกันตรงที่ **ญาณ ๑๖** มีมากหัวข้อกว่า **วิปัสสนาญาณ ๙** ถึง ๗ หัวข้อ กล่าวคือ **“วิปัสสนาญาณ ๙”** มี ๙ หัวข้อ ซึ่งทั้ง ๙ หัวข้อนั้นใน**“ญาณ ๑๖”**ก็มีซ้ำกัน เหมือนกัน

ใน**“วิปัสสนาญาณ ๙”**ไม่มี**ญาณ ๓ ข้อต้น**ที่มีใน**“ญาณ ๑๖”** ซึ่งได้แก่

๑. **“นามรูปปริจเฉทญาณ** (ญาณกำหนดจำแนกฐีนามและรูป คือรู้ว่า สิ่งทั้งหลายมีแต่รูปธรรมและนามธรรม

และกำหนดแยกได้ว่า อะไรเป็นรูปธรรม อะไรเป็นนามธรรม)

๒. **ปัจจัยปริคคญาณ** (ญาณกำหนดรู้ปัจจัยของนามและรูป คือรู้ว่า รูปธรรมและนามธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุปัจจัย และเป็นปัจจัยแก่กันและกัน อาศัยกัน โดยรู้ตามแนวปฏิบัติสมุปปาท กิติ ตามแนวกฎแห่งกรรมดี ตามแนววิภูษณกิติ เป็นต้น)

๓. **สัมมสนญาณ** (ซึ่งเป็น“ญาณ”ข้อที่ ๕ ของ“ญาณ ๗๓” ญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูปโดยไตรลักษณ์ คือ ยกรูปธรรมและนามธรรมทั้งหลายขึ้นพิจารณาโดยเห็นตามลักษณะที่เป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีิตตัวตน)

ต่อจาก ๓ ข้อแรกของ**“ญาณ ๑๖”** ทั้ง**“ญาณ ๑๖** และ**วิปัสสนาญาณ ๙”** เหมือนกัน ซ้ำกันไปถึง ๙ ญาณ ดังนั้น ๙ ญาณนี้จึงเป็น**“วิปัสสนาญาณ ๙”** และเป็น**“ญาณ ๑๖”**ตั้งแต่**“ญาณข้อที่ ๔ ถึงข้อที่ ๑๒”** ซึ่งได้แก่

(๑) **อุท্থัพพยานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งความเกิดและดับ)

(๒) **ภังคานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งว่าทุกสิ่งทุกอย่างต้องเสื่อมสลาย)

(๓) **ภยตูปัญฐานญาณ**(รู้แจ้งภัยอันน่ากลัวของกิเลส)

(๔) **อาทีนวานุปัสสนาญาณ** (รู้แจ้งโทษชั่วของกิเลส)

(๕) **นิพพิทานุปัสสนาญาณ** (รู้แจ้งในความเบื่อหน่าย กิเลส เบื่อหน่ายความวนเวียนอยู่ในโลกีย์นั้นๆ)

(๖) **มัญจิตุกัมยตาญาณ**(รู้แจ้งการปลดปล่อยกิเลสออกไป การปล่อยวางกิเลสออกไป)

(๗) **ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ** (รู้แจ้งเพราะทบทวนว่า กิเลสออกจริงไหม ออกแล้วเป็นเช่นไร)

(๘) **สังขารูปেকชาญาณ** (รู้แจ้งความเป็นกลางปราศจากกิเลส)

(๙) **สังจานุโลมิกญาณ** (รู้แจ้งในโลกีย์ทำประโยชน์ให้แก่โลกีย์ ด้วยการอนุโลม-ปฏิโลม ตามสมมุติสังจะความเหมาะสม)

“วิปัสสนาญาณ ๙”จบแค่นี้ แต่**“ญาณ ๑๖”**ต่อไปอีก ๔ ญาณ ซึ่งเป็น**“ญาณ ข้อที่ ๑๓ ถึง ข้อที่ ๑๖** นั่นคือ

๑๓. **โคตรภูญาณ** (รู้แจ้งรอยต่อระหว่างจิตที่เป็นปุถุชน กับจิตที่จะเกิดเป็นอารยชน)

๑๔. **มัคคญาณ** (รู้แจ้งข้อปฏิบัติที่ถูกต้องอันนำพาเราไปสู่ความเป็นอารยธรรม)

๑๕. ผลญาณ (รู้แจ้งในอารยผลที่เรบรรล)

๑๖. ปัจจเวกชนญาณ (รู้แจ้งยิ่งๆขึ้นเมื่อได้ปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีกทบทวนและตรวจสอบมรรคผลที่ได้นั้นๆจนถึงที่สุด)

ถ้าจะว่ากันให้ละเอียดๆขึ้นไปอีกก็คือ ในเนื้อหาของ “อธิปัญญาสิกขา” ก็ดี(ญาณที่รู้ยิ่งขึ้น) “อธิจิตสิกขา” ก็ดี(จิตที่เจริญให้เห็นยิ่งขึ้น) ขึ้นต้นของ “ภาวนามยญาณ” นั้น คุณสมบัติที่เจริญพัฒนาของมัน ถ้าว่าตามหัวข้อที่เป็นบัญญัติไว้ใน “จรณะ ๑๕” ก็คือ การเจริญขึ้นแห่ง “สังกรรม ๗” ที่เป็นคุณสมบัติของจิตผู้ปฏิบัติ อันประกอบไปด้วย “ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พาสัสจะ วิริยะ สติ ปัญญา” เจริญคุณภาพขึ้นเป็นอินทรีย์ คือ เป็นกำลัง เป็นอำนาจของจิต เป็นฤทธิ์แรงยิ่งขึ้นๆซึ่งก็คือ อินทรีย์ ๕ ได้แก่ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา) นั้นเอง

คือเริ่มจาก “สุดมยญาณ” (ญาณอันสำเร็จมาแต่การฟัง) ที่ได้ฟังมารู้ดีเข้าใจดีแล้ว ก็เอามาปฏิบัติ เมื่อได้ปฏิบัติตาม “ศีล” ที่เราสมทานอันเหมาะสมแก่ฐานะ เช่น คนที่เหมาะสมกับศีล ๕ ก็สมทานศีล ๕ คนที่เหมาะสมกับศีล ๘ ก็สมทานศีล ๘ คนที่เหมาะสมกับศีล ๑๐ ก็สมทานศีล ๑๐ เป็นต้น ครั้นได้ปฏิบัติไปจนเกิดการลดละกิเลสได้ไปตามลำดับ ปัญญาชื่อ “สีลมยญาณ” (ญาณอันสำเร็จมาแต่ศีล) ก็ จะเห็น “ความเจริญที่ปฏิบัติตามสัมมาจรณะ มีผลละหน่ายคลายไปเป็นลำดับๆ” พัฒนาไปตามศีลนั้นๆ

นี่แหละคือ “ญาณ” หรือ “ปัญญา” ที่ผู้ปฏิบัติจะเจริญถึงขั้นเห็น การเกิดผลหรือสิ่งที่ปรากฏมรรคผลให้เห็นจริง เป็นไปจริง เรียกว่า “ภาวนามยญาณ” ซึ่งหมายถึง ญาณอันสำเร็จมาแต่การปฏิบัติ และการปฏิบัติ นั้นก็คือ ปฏิบัติมรรคทั้ง ๗ องค์ นะ ซึ่งมีใช้ปฏิบัติด้วยการนั่งหลับตา ปิดทวารข้างนอกทั้ง ๕ ตามที่หัวๆไปทำกัน แต่เป็นการปฏิบัติที่เปิดทวารตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ จนจิตบรรล ผลนั้นๆขึ้นเป็น ฌาน เป็นสัมมาสมาธิ ไปตามลำดับ

ซึ่ง “อธิปัญญาสิกขา” ของท่านผู้ใดในขั้นนี้ ก็เจริญมาได้แค่ขั้น “เห็น” (บัสสตี) ของจริงที่เป็นปรมาตมธรรม คือ เห็น จิตในจิต(จิต) เจตสิกในเจตสิก(เจตสิก) รูปในนาม(รูป) อันเป็นการเห็นแค่ขั้นต้น คือ ความเป็น “ปัญญา” ของเราสัมผัสสภาวะนั้นๆ “เห็น” ไม่ใช่แค่เข้าใจ

หรือแค่รู้ด้วยการขบคิด หรือรู้จากการเปรียบเทียบด้วยเหตุด้วยผลเท่านั้น แต่ “รู้” ชนิดที่จริงกว่านั้น คือสัมผัสเห็นสภาวะนั้นๆ ซึ่งเป็น การเห็น “ความไม่เที่ยง” (อนิจจัง) ของจิต-เจตสิก-รูป นั้นๆ (ญาณขั้นนี้ยังไม่ “นิพพาน” ให้เห็น)

แค่ขั้นเห็น “จิต-เจตสิก-รูป” เท่านั้นนะ ซึ่ง “เห็น” นามธรรมนั้นเองคือ เห็นจิต-เจตสิกนั้นแหละ ในขณะที่สภาวะที่ “ถูกเห็น” นี้เรียกว่า “รูป” เพราะ “ภาวะของจิต-เจตสิก” ในขณะนี้ไม่ใช่ “ตัวรู้” แต่เป็น “ตัวถูกรู้” โดย “ญาณ” ของเราเอง ซึ่งเป็นปัญญา “รู้” (นาม) ภาวะที่ “ถูกรู้” (รูป) ก็ยังคงเป็นจิต-เจตสิก อยู่นั่นเองแต่เรียก “รูป” เพราะอยู่ในฐานะ “ตัวถูกรู้” ไม่ใช่ฐานะ “ตัวรู้”

ซึ่งเป็นการรู้ชนิด “เห็นความไม่เที่ยง” เช่น เห็น อารมณโลสุ..ไม่เที่ยง เห็น อารมณทุกข..ไม่เที่ยง เห็น ตัวตนของกิเลส(สักกายะ)..ไม่เที่ยง เห็น กิเลสโลก..ไม่เที่ยง เห็น กิเลสโกธ..ไม่เที่ยง เป็นต้น

“การเห็น” หรือ “ความรู้” (ปัญญา) ขั้นนี้ยังไม่ถึงขั้นเรียกว่า ฌาน ๑-๒-๓-๔ (จรณะ ข้อที่ ๑๒-๑๓-๑๔-๑๕) ยังเป็นแค่ขั้น “เห็นความไม่เที่ยงของจิต-เจตสิก” ซึ่งยังอยู่ในขั้น “พินณิจจาทิฏฐิ” เท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) ยังไม่ถึงขั้น “พินลีสัพพตปราชาส” เพียง “พินสักกายทิฏฐิ และพินวิจิกจจา”

นัยสำคัญในการ “เห็นความไม่เที่ยง” นี้ ก็คือ เห็น “ความไม่เที่ยงที่กิเลสมันไม่เที่ยง” แต่ไม่เที่ยงคือ มันไม่เท่าเดิม มันโตขึ้น กิเลสมันหนาขึ้น (ปุณฺเฎลว่า โตะหนา)

ยังไม่จัดเข้าขั้น “วิปัสสนาญาณ” ชั้น ๒-๘ ซึ่งเป็นแค่ “ความรู้ยิ่ง” ระดับปรมาตมที่หยั่งรู้ “จิต-เจตสิก-รูป” ด้วย “อธิปัญญาสิกขา” ที่พัฒนามาเกินสามัญแล้ว คือ เป็น “ปัญญาในฌาน” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “นตติ ฌานัง อปัญญาสสะ ปัญญา นตติ อฌายโต.. ฌานย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕)

“ความรู้ยิ่ง” เห็นสภาวะจริง คือ เห็น (บัสสตี) จิต-เจตสิกของตน ด้วย “ธรรมจักขุ” คือ “ญาณทัสสนะ หรือวิปัสสนาญาณ” ว่า มัน “ไม่เที่ยง” (อนิจจัง) มัน “ไม่คงที่” (อนิจจัง) มัน “ไม่เท่าเดิม” (อนิจจัง)

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

คิดว่า...ใช่เลย? แต่จริงๆ...ไม่ใช่เลย!

๑. คิดว่าพ่ายเรือให้ใครหนึ่ง แต่จริงๆ เรือก็ใครมาหนึ่งเอง

๒. คิดว่าตำรวจ, ไม่ธรรมดา แต่ไปมาๆ คือ "ศูนย์อำนวยความสะดวกหรือส้ม"

๓. คิดว่าดีแต่พูด แต่กลับขี้สงวน
ระดับ "เจ้าพระยาสุพรรณนาศิขิตเทวีเคยมหาตุ๋นย่างเส้นมาบดเตี๋ยมั๊ยมาสิทึ่"

๔. คิดว่าเสียตังเป็นประชาธิปไตย แต่จริงๆ ประชาพาทันตา

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

เลือกตั้งก๊ท

มีแต่พวกสารเลวจกเปรต

แท่นแน่นสกา

บ้านเมืองจะไปไหนรอดจากนรกได้

● ภาพผู้จัดการออนไลน์
15 thmove.net

หยุดเถิด...เปิดทางอภิวัฒน์ประเทศไทย

ทำดีที่เหลวเลวเกินคาด

นับวันยิ่งเห็นธาตุแท้ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จากภาพลักษณ์หนุ่มมีตระกูล การศึกษาสูง มือสะอาด พูดเก่ง รูปหล่อและเป็นคนรุ่นใหม่ดูน่าเชื่อถือ เป็นนักการเมืองน้ำดี กลางดงเลือกสิ่งห้กระทั่งแรด

อภิสิทธิ์เป็นตัวชูโรงโดดเด่นอันชายได้ของประชาธิปัตย์ จึงเป็นความหวังสุดท้ายที่สังคมมีหลงเหลือ บรรดาหัวหน้าพรรคที่วนเวียนเปลี่ยนหน้า นั่งเป็นนายกรัฐมนตรี ล้วนแล้วสุดท้ายก็สะอิดสะเอียนชวนสาปส่งทั้งสิ้น

เมื่ออภิสิทธิ์บุญหล่นทับให้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี จึงเป็นที่ขานรับโดยทั่วไปในขณะที่ไม่มีตัวเลือกอื่นใด ดิบดีกว่านี้อีกแล้ว ประกอบกับเชื่อมั่นกัน ยังไง ๆ เสีย ประชาธิปัตย์ยอมเลวน้อยกว่าพรรคทักษิณอยู่แล้ว

เสียแรงอภิสิทธิ์ได้รับศรัทธาเต็มที่เป็นผู้นำรัฐบาล ภาพแรกแรกกลับเห็นไปกอดคอเนวิน ยี่ห้อยชากศพ ๑๑๑ เจ้าพ่อภูมิใจไทย พรรคร่วมรัฐบาลหลายคนเห็นใจประชาธิปัตย์ต้องอ่อนข้อขอตั้งหลักก่อน ไซ่เพียงแค่นี้

แทนที่ประชาธิปัตย์ควรจะคุมมหาดไทยและกลาโหม กลับประเคนภูมิใจไทยไปหมดเลยซึ่งได้

คมมากมไปด้วย ประชาธิปัตย์เมืองอนจ้อพุ่มให้ขนาดนี้ เตาอะไรไม่ออก นอกจากกลัวเก้าอี้ นายกรัฐมนตรี จะหลุดมือซะก่อนกระมัง !

เอาเถอะ พออภิสิทธิ์เป็นนายก ๆ สมใจกระสันอยาก ด้วยต้นทุนศรัทธาทาสังคมสูงมากเหนือใครก่อนหน้า เขาสามารถอาจนำพาประเทศพลิกผันก้าวกระโดดไปไกลโขทีเดียว โดยไม่ต้องกังวลเสียงหนุนในสภาจนเกินเหตุ

คือ ปชป. น่าจะพร้อมเป็นรัฐบาลเสียงข้างน้อยอยู่ทุกเมื่อ เพียงขอให้อภิสิทธิ์สวมวิญญูณวิญญูชนคนหาญกล้า ลงมือลุยเพื่อประโยชน์สุขมหาชนเป็นที่ตั้งเด็ดขาดเท่านั้น ครั้นแล้ว เกิดรัฐบาลผสมเสียงแตก สภาไม่หนุนต่อเมื่อใด ปชป.ต้องยอมถอยลงเลือกตั้งใหม่ ทั้งที่ผลงานเข้าตามวลประชา สมมติว่า เสียงมหาชนจะท่วมท้นจนเป็นรัฐบาลเสียงข้างมากขึ้นมาก็เป็นได้ ถ้า ปชป. กล้าทำอะไร ๆ ถูกต้องจริง ๆ ทำไปทำมา จนแล้วจนเล่าเราก็ลุ้นอภิสิทธิ์ไม่ขึ้นชั๊กที แม้ถึงวันนี้

อ่อนหัด ดีแต่พูด

กรณีพิพทยา ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน โดน

เสื้อแดงบุกล้างงานจนผู้นำต้องหนีตายหวัดไม่รอด
ชายชี้หน้าไปทั่วโลก เช่นนี้ก็มีด้วย

เสร็จแล้ว เหมือนไม่มีอะไรในกอไผ่เกิดขึ้น ไม่มี
ใครรับผิดชอบเลย

พลิกโหมครีบ นายอภิสิทธิ์ โทษประกาศว่านัก-
การเมืองต้องมีสำนึกสูงกว่ามาตรฐานทางกฎหมาย
ขึ้นเป็นเกาหลี ญี่ปุ่น หรือผู้ด้อยกว่าใครเขาจะ
ด้านหน้าเช่นบ้านเรา ?

อภิสิทธิ์จึงพูดอย่าง ทำจริงอีกอย่างเสมอ

ต่อมาที่ราชประสงค์ เสื้อแดงอาละวาดยึดเยื่อเป็น
เดือน รัฐบาลชี้ขาดไม่ตัดไฟต้นลม ปล่อยให้
กวนเมือง ไม่กล้าสลายม็อบ ต้องใช้คำว่าขอคืนพื้นที่
ดีแต่แก้ปัญหาด้วยวาทกรรมใหม่ ๆ

ครั้งนั้น เสื้อแดงบีบคั้นให้อภิสิทธิ์ยุบสภาทันทีใน
สิบห้าวัน เพื่อชิงอำนาจรัฐกันใหม่ในสนามเลือกตั้ง
ขึ้นยอมตามม็อบ ปชป. เสียเปรียบตายแน่ เพื่อไทย
มีหวังชนะอีกตามเคย เลยยุบตายหะ !

ครั้งนี้อภิสิทธิ์จะทุ้มขึ้นเป็นรัฐบาลต่อ หนีไม่พ้น
ดินตบเสื้อแดงแฝงกองกำลังติดอาวุธคอยก่อ
รังควานไม่หยุดหย่อน ส่วนตัวนายกรัฐมนตรีเอง
ยังต้องไปชุกหัวค่ายทหารราบ ๑๑

สถานการณ์วิกฤติทางตันตอนนั้น หาก
อภิสิทธิ์ถือโอกาสยุบสภาแล้วลาออกตามที่เคย
เสนอทักษิณ ใช้ช่องทางมาตราเจ็ดรัฐธรรมนูญ
เพื่อตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นมาแก้ปัญหาตั้งหลักกันใหม่
หมด เมื่ออภิสิทธิ์กล้าเปิดทางรอดดั่งว่านี่จริง เขา
จะกลายเป็นรัฐบุรุษขึ้นมาทันทีตั้งแต่นั้นมาเขียวแหละ

เสียดายอภิสิทธิ์ ดีแต่กระทั่งคนอื่นทำ พอ
ตัวเองเป็นรัฐบาลมั่ง กลับแกล้งโง่ตันทุ้งนั้งแป้น
ต่อ พร้อมด้วยต้นทุนสลายม็อบเสื้อแดงล้มตาย
เกิดมิลล์ญูญูพิษยา ๕๓ เผาบ้านปล้นเมืองกลางกรุง
ทั้งศาลากลางจังหวัดหลายแห่ง

ผลงานแย่งชิงอำนาจของนักเลือกตั้งสองค่าย
เกียงจอนยุบสภาช้าเร็วผิดกันไม่กี่เดือนเอง เสื้อแดง
แฝงฤทธิ์ปีศาจฉิบหายทั่วแผ่นดิน **ทักษิณเพื่อไทย**
ได้อะไรนอกจากเสียงสาปแช่งสัตว์นรกบนดิน

สังเวชไหม แม้อภิสิทธิ์มักผิดพลาด ขาดปัญญา

ปราบคนพาล อภิบาลคนดี แต่เขายังลายนวล
ชวนฝันอยู่ได้ เพราะถ้าไม่เลือกอภิสิทธิ์ แล้วจะ
เลือกใคร โฉนไม่เอาทักษิณแล้ว มันก็ต้องเลือก
ปชป. ดีชั่วมันมีอยู่นั้นแหละ เวรกรรม เซอะ !

ยุบสภาหนีปัญหา

ล้มกันไปหมดครึ่ง ครึ่งชวนเชื่องช้า หลีกภัย
เป็นหัวหน้ารัฐบาล ปชป. ไม่เอาไหนเลย ทักษิณถึง
แจ่งเกิดไทยรักไทยขึ้นมาได้ จนกลายเป็นโคตรโกง
ไป แม้ทักษิณตกกระป๋องแต่เชื้อชั่วไม่มีวันตาย
กลับแพร่ขยายต่อยอดไม่หยุด

เดิมทีเชื่อกันว่าคุณภาพลักษณะดี ๆ อย่างอภิสิทธิ์
ไม่ว่าจะตามกันทักษิณอะไรเลย ที่ไหนได้ ต้นสวมตอ
ไม่รู้ก็เรื่อง ประชาชนยอมก็แน่นอน ก่อหนี้เก่งยิ่งกว่า
ขึ้นเงินเดือนเอาใจข้าราชการถ้วนหน้า สร้างภาพ
แต่ตัวเองซื่อสัตย์ แล้วกลับพายเรือให้โจรนั่ง ไม่ก็
นั่งเป็นหุ่นเชิดในเรือโจร ที่ฉาวโฉ่โกงกินยิ่งกว่า
โคตรโกงเสียอีกนะ อภิสิทธิ์ได้ทำอะไรตามกฎ
เหล็ก ๙ ข้อลัทธิอย่างใหม่ เปลาต์ครับ

ยิ่งเศรษฐกิจ ยิ่งเหลวไหลใหญ่ แทนที่จะไล่ใจ
เศรษฐกิจพอเพียง เพราะทักษิณพาหลงทุนนิยม
สามัญให้เห็นแล้ว อภิสิทธิ์ก็กลับเดินหน้าตรงข้าม
เศรษฐกิจพอเพียงร้อยแปดสิบองศา

ลูกไม้ไม่หล่นไกลต้น คือลูกศิษย์ชวนเจ้าหลักการ
อภิสิทธิ์ช่างเอาอย่างทราชม์ ๆ ล้าหน้าหัวชวนเสียอีก
ด้วยต้นทุนตระกูลฐานะศึกษาอะไร ๆ ซึ่งเหนือชั้น
ลูกแม่ถ้วน เลยกกลายเป็นเปลือกล้างภาพลวงตา
คนจนยากที่จะเห็นเนื้อแท้กลวงโม่เนาใน

เพียงแค่สองปีที่อภิสิทธิ์มีผลงานประจาดตัวเอง
ล้มเหลวสารพัดเรื่องเหมือนคบเด็กสร้างบ้าน พื้นฐาน
โตในห้องสี่เหลี่ยม แต่ขาดแคลนประสบการณ์ชีวิต
ทำงานจริง วิสัยทัศน์เลยคับแคบไม่น่าเชื่อ

เมื่อเป็นคนล้มเหลวในการแก้ทุกปัญหา เจ้าตัว
ไม่กล้ารับความจริง ชี้ขาดที่จะรับผิดชอบล้มเหลว
ใด ๆ จำเป็นเหลวไหลกลบเกลื่อนไปเรื่อย หนีไม่
พ้นข้อหา ตอแหล ตลบตะแลง ปลิ้นปล้อน กะล่อน
แฉเถือกไปเรื่อยกลายเป็นวิญญูชนจอมปลอมเสียฉิบ

เพียงแค่ประเด็นเอ็มโอยู ๔๓ อภิสิทธิ์ก็อดสุดชีวิตตายเป็นตาย แสดงว่ามันมีวาระซ่อนเร้นแน่ ๆ เพราะโดนโต้แย้งนานา ไม่เคยกล่าวแก้ได้เลย ผู้รู้ที่จะมากล่าวแก้แทนอภิสิทธิ์ก็ไม่เห็น สุดท้ายหมดทำปิดปากเงียบ ทำทีจะตีเบตกับพันธมิตร เหมือนที่เคยทำสำเร็จ เพราะอภิสิทธิ์ซึ่งพูดคล่องเกือบตลอดจนคนร่วมได้แต่เป็นพระอันดับ พันธมิตรถึงขีดที่จะต่อปากคำด้วยแต่ขอเสนอเป็นพูดคนละสามชั่วโมง อภิสิทธิ์จะพูดก่อนหลังได้ทั้งนั้น ประหลาดที่อภิสิทธิ์ไม่กล้าให้พันธมิตรแฉความจริงผ่านฟรีทีวี แม้แค่สามชั่วโมงเอง

หรือแม้กระทั่งปัญหาเสียดินแดน ๔.๖ ตร.กม ไปแล้วหรือไม่ ในเมื่อเราเข้าไปในพื้นที่นั้นตั้งเคยไม่ได้แล้ว ขณะที่เขมรลุกยึดครอง สร้างวัดบ้าน โดยมีเอ็มโอยูคุ้มกันห้ามไทยเหยียบอีกต่างหาก แบบนี้เท่ากับสูญอธิปไตยในสิทธิครอบครองเหนือดินแดนไปแล้วชัด ๆ อภิสิทธิ์ยังเถียงคอบเป็นเอ็นไม่เสีย ๆ ยังปักปันไม่เสร็จ ประท้วงไปเรียบร้อย ๑๒๓ ครั้งหายห่วง

ขอโทษ ประท้วงเป็นหนังสือเจ้าใบ้เงียบฉี่ ให้คนไทยรู้พอเป็นพิธี แต่ไม่ยกประจานเขมร บุกรุกละเมิดเอ็มโอยู ให้อยู่โนหรืออาเชียนเข้าใจบ้าง ฟิลิก !

สรุปพันธมิตรและเครือข่ายกองทัพธรรม โดดมาช่วยรัฐบาล อย่าไปเสียท่าเขมร อภิสิทธิ์ก็กลับมิดบอดเห็นพันธมิตรเป็นตัวป่วน ขวางรัฐบาลไม่ให้เดินหน้าไปได้ จำเป็นต้องยุบสภาเพื่อคืนอำนาจประชาชน

มันน่างงประเทศไทยจริง ๆ สภาไม่ได้แตกคอกับรัฐบาล จนต้องยุบสภาให้ประชาชนตัดสิน นี่ไม่มีเรื่องแบบนั้นเลย จำเป็นอะไรถึงยุบสภาทั้งก่อนหมดวาระเพื่อให้ ส.ส.เข้ามาใหม่อีกครั้ง ช่างว่างงานและมีเงินเยอะเกินยังงั้นขอ พ่อมาร์คโปกเดียม

ปัญหาอยู่ที่รัฐบาลอภิสิทธิ์ ชัดแย้งกับพันธมิตรหรือประชาชนกลุ่มหนึ่งตรงประเด็นเขาพระวิหาร ชายแดนเขมรไทย ความจริงเป็นต้องถูกข้าง ผิดข้างหนึ่ง เท่านั้นเอง

รัฐบาลที่มีหัวใจและจิตสำนึก สามารถบอกความ

จริงสู่สาธารณะได้เต็มที่อยู่แล้วโดย ฝ่ายต่อต้านยอมมีสิทธิ์ไขความจริงให้มาก ๆ หมด ๆ เช่นกัน ประชาชนจะเชื่อใครมากกว่า ปัญหามันน่าจะลงเอยตามนั้น

ทว่าอภิสิทธิ์กลับไม่ยอมสู้ความจริงอันปรากฏชัดขึ้นทุกวัน ฝ่ายนี้ปัญหาไปเอาเสียงเลือกตั้งมาชี้วัดถูกผิด อภิสิทธิ์เอาแบบทักซิณเบียบ ใครจะหาว่าโคตรโกงก็แล้วแต่ ไม่แก้ตัวอะไรทั้งนั้น เอาไว้เลือกตั้งหลังสี่ปีเกิดมีเสียงหนุนล้นหลาม เท่ากับประชาชนยอมรับทักซิณบริสุทธิ ตรรกะมาร์คแม้วไปด้วยกันเกินคาดถึงได้แฮะ

เลือกตั้งทุเรศ เข็ญผีเปรตเต็มสภา

ทำไปทำไม อภิสิทธิ์ไม่มีสิทธิ์เป็นน้ำดีตรงไหนเลย ในเมื่อหลงบูชาสภาเถื่อนถ่อยเป็นสรวง มุ่งมั่นรักษาสถาบันการเมืองภาครัฐไว้เหนียวแน่น ปฏิเสธที่จะปฏิรูปการเมืองใด โดยเบี่ยงเบนไปตั้งกรรมการปฏิรูปนโยบายที่ดิน การกระจายอำนาจท้องถิ่นอะไรอื่น ซึ่งเป็นประเด็นรอง ๆ จากปัญหาการเมืองระดับชาติ เหมือนไม่เพียงสาวอะไรควรทำก่อนหลังกว่ากัน

ประชานิยมโดยสามานย์สาหัสหนักขึ้นทุกวัน เพราะนักการเมืองวิปริต ผิดทำนองคลองธรรมได้ขึ้นมาใช้อำนาจคับฟ้า ในขณะที่คนดี ๆ มีโอกาสเป็นชนส่วนน้อยไม่ประดับ หมดฤทธิ์เดชต่างไม้สั้นไปรันชิ่งงโงโง

ครั้งรัฐบาลสุรยุทธ์ ชิงเนาหน่อมแน้ม รับผิดชอบเลือกตั้งสงเดช โดยไม่ยอมปฏิรูปสื่อเพื่อประชาชนรู้ทันการเมือง ผลพลพรรคทักซิณขึ้นมาทำลายชาติถึงทุกวันนี้

หนนี้ อภิสิทธิ์จะยุบสภาต้นพฤษภา เพื่อ
นักเลือกตั้งจะชิงอำนาจรัฐกัน

มันสุดลั้งเวชเพียงใด ในเมื่อนักเลือกตั้งไม่กี่พันคนเท่านั้น ผูกขาดการเมืองเอาไว้ แทนที่จะเป็นงานของทุกกลุ่มอาชีพมีสิทธิ์เข้ามาเป็นตัวแทนเสียสละรับใช้

เลือกตั้งก็ที มีแต่พวกสาร์เลวจกเปรตแห่แหน
แผนสภา บ้านเมืองจะไปไหนรอดจากนรกได้ แล้ว

ยังจะดันทุรังเลือกตั้งส่งเดชพรรคนี้ให้ถูกตามกฎหมายเป็นพอ

ประเทศนี้ เขาถือแต่ความถูกกฎหมายเป็นใหญ่เท่านั้นเอง ส่วนจะถูกต้องทำนองคลองธรรมแค่ไหน รีเปล่า ไม่รู้ไม่ชี้ด้วย

บ้องตื้นกันไปหมดได้ยังไง ทั้ง กกต. ตัวแสบ แสบจะรู้ว่าเลือกตั้งที่ไร โสโครกปานใด

กกต. สดศรี ลัทธิธรรม ออกมาเปรยว่า จะดูเดือดเลือดพล่านสามานย์เหลือกำลัง ท่านถึงกับยุส่งปฏิวัติไปเลยได้ ยังจะติกว่าจะอีกทำนองนั้น

ประชาธิปไตยผีเปรตพรรคนี้ ยังจะหลงยึดมั่นไปอีกนานปานใดหนอ คณาจารย์มหาวิทยาลัยเต็มแผ่นดินน้อยใหญ่ โยทาศิระจะไม่เจอเลย หรือไปกินไร่ปากเสียงดจวักควายไปซะหมด ไม่น่าใช่

แต่ไม่วายเหมือนไร่นักปราชญ์รัฐกิจ นิติรัฐนิติธรรม ปล่อยให้ประชาชนอวิชชามีฉฉาทิฐิตก เป็นเหยื่อนักเลือกตั้งชั่วนาตาปี

เดือดร้อนกระทั่ง**สมณะโพธิรักษ์** พ่อท่านต้องโดดมาเทศนาธรรมาธิปไตยพร้อมล้มมาประชาธิปไตย ไม่ใช่ประชาธิปไตยสามานย์ดังเห็นเช่นเป็นอยู่

หยุดนักเลือกตั้ง ทางรอดประเทศวันนี้

ชื่อเสียงขายสิทธิ์ เป็นตัวทำลายประชาธิปไตย ร้ายกาจ หากตัดดวงจรรูปาทฐินีไม่สำเร็จก็หมดทำ ยิ่งเลือกตั้ง ยิ่งชื่อเสียงหนัก แข่งกันทุ่มทุนเท่าไร ยอมไปเอาทุนคืนโดยโกงให้คุ้ม ขึ้นปล่อยให้ธุรกิจการเมืองเทือกนี้ กำเรียบเสิบสานไม่หยุด**อปรีย์สิทธิ์** ไม่บ้ำก็เมาเท่านั้นแหละ

ต้นเหตุชื่อเสียงเกิดจากใคร ไม่มีอื่น ไปจากนักการเมืองนั่นเอง เพราะสุนัขชื่อเสียงไม่เป็นแน่ ๆ แต่มีคนขายทั่วหัวระแหง ส่วนคนซื้อต้นตอมันมีไม่กี่ตัว กลับจับมือใครดมไม่ได้ ทั้งที่มันซื้อกันทุกพรรค

กกต.จ.เลือกตั้งถูกต้องตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร แล้วบริสุทธิ์ยุติธรรม ตรงเจตนาธรรมด้วย หรือ มันมั่วนี้มกมันมาตลอด ตั้งแต่เลือกตั้งกำนัน อบต. ขึ้นมาเรื่อย มันเป็นจริงเชิงประจักษ์ชาวบ้าน

โจรกรรมการเมืองทำกันลงตัวเป็นระบบซื้อ

เสียงคูกรรมกับเลือกตั้ง ยิ่งครั้งนี้มีหวังบ้าดีเดือด จนเกิดสงครามกลางเมืองขึ้นหรือไม่ ในเมื่อบางพรรค มีแก้วสามประการ คือ ตัวพรรค พร้อมมวลชน ทั้งกองกำลังติดอาวุธ ยิ่งมาร์ค โปเดียมทวยผลจะสูสี สงครามครั้งสุดท้ายจะเบากว่าที่เคยได้อย่างไร ใครจะประมาท...

เมื่อ กกต. จัดเลือกตั้งส่งเดช เพียงถูกพิธีกฎหมาย ส่วนชอบธรรมทำลูปหน้าปะจมูกไม่รู้ไม่ชี้ เลือกตั้งอปรีย์ศิษย์ศรีธนนุชชัย เราจะอยู่กันไปแบบนี้อีกนานถึงไหนหว่า

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ยังมีบอดบังคับเข่า คอกพรรค ซึ่งพิลึกไม่มีที่ไหนเขาทำในโลก ระบบพรรคเหมือนบริษัท ทุนใหญ่กุมเสียงตั้งวิปทำตามสั่ง ใครขึ้นแหลมสวนมติพรรค จิกจ้อออก ดั่งอภิสิทธิ์ ไล่ ส.ส.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ บัณฑิตลัญญาชาติผู้ดี อังกฤษเผด็จการให้ดูจะ...

แม้กระทั่งตั้งรัฐบาลด้วยเสียงข้างมาก แล้วต้องผูกขาดกุมเสียงข้างมากเพื่อเผด็จการรัฐสภาไปตลอดกาลพรรคนี้ มันเป็น ปชต. ได้ใจ ยังไม่ต้องพูดถึงการรวมหัวเข้ากั๊วก็คนต่อรองเป็นรัฐมนตรี

ระบบพรรคต้องหาเสียง เปลืองทุนมหาศาล ขับเคลื่อนนับเป็นคณาธิปไตย ใช้ธนาธิปไตยปล้นอำนาจรัฐาธิปไตย กลายเป็นประชาธิปไตยบัดชบ สมบูรณ์แบบฉบับทุนนิยมสามานย์ มันจึงปล่อยให้หน้าต่อไม่ไหวแล้วครับท่าน

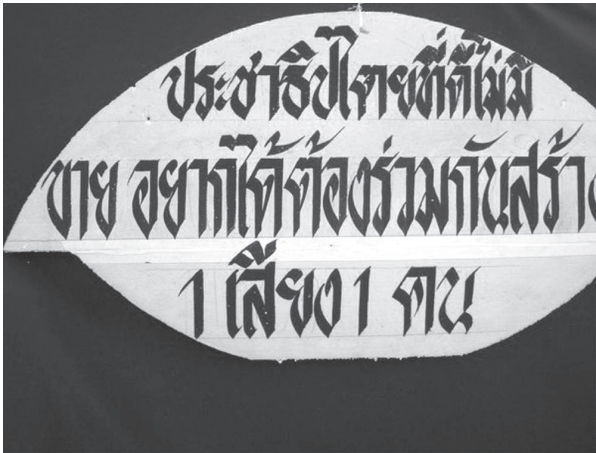
โพลล์เอแบคล่าสุด ชี้ชัด ถ้าเลือกตั้งครั้งนี้ จะมีคนเลือกประชาธิปัตย์หรือเพื่อไทยแค่ ๑ ใน ๖ อีก ๖๐% ยังไม่รู้จะเลือกพรรคไหนดี กระแสโหวตโน จึงน่าจะเกิดเปิดทางรอดหายนะ หากยังดันทุรัง ต้อตาไล้ จัดเลือกตั้งอปรีย์จัญไร ไม่ฟังเสียงใคร คำนก็พอกันที ได้เวลาตัดหางนาก ๆ ทุนเซ็ดใจบอด ปล่อยไปตามกรรมนรกสัตว์โลกอบาย

เลือกตั้งก็ที ๆ ก็มีแต่โจรเต็มสภาห้าร้อย เชิญผีเปรตตออยากปากแห้งยี้ห้อยถ้อยเถื่อนขึ้นไป เหลิงอำนาจ แล้วเมื่อไหร่จะมีโอกาสเปิดทางเลือก ยุทธยาไม่สิ้นคนดี ให้ขึ้นไปมีสิทธิ์ใช้อำนาจรับใช้ ลักที่บ้าง เปลี่ยนหน้าผู้นำพันธุ์ใหม่ที่เถอะ ! ๓

ปัจจัยที่ทำให้ประเทศไทย “ต้อง” เปลี่ยนแปลง

ขบวนการต่อสู้ของภาคประชาชนมีการพัฒนาก้าวหน้า
มีการ์ด โรงครัว หน่วยกาชาด กองอำนวยการ ส้วมของเราเอง ฯลฯ
บรรยากาศการชุมนุมแทบจะเหมือน ๆ กับการไปเที่ยวงานวัด
และพัฒนาองค์ความรู้มาได้สูงสุด ทั้งความอดทน ปัญญา
ไม่มีประเทศไทยทำได้เท่าประเทศไทย

NEO PROTEST
ปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่

ยุทธวิธีการชุมนุม

- รูปแบบการชุมนุม
  ๑. สุภาพ สงบ และเรียบร้อย
  ๒. ไม่มีความรุนแรง
  ๓. เสนอ ความรู้ และ ความจริง
  ๔. ไม่หยาบ ไม่ผิด
 กล่าวคำแรง เสียงดัง เท่าใดก็ได้
- เป้าหมายของการชุมนุม
  ๑. ไม่มีมุ่งหาปริมาณเป็นเอก แต่มีปริมาณแสดงออกเป็นประชาธิปไตย
  ๒. ...

ไม่เนาเชื่อว่ากระแสไม่มีเลือกตั้ง จะตั้งออกมา จากหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งจากนักรัฐศาสตร์ จาก คอลัมนิสต์ชื่อดัง แม้แต่จาก กกต.เองก็มองเห็นว่า จะมีการโง่งเลือกตั้งกันอย่างมโหฬาร ซึ่งก็พอที่จะ มองเห็นกันได้ว่า การเลือกตั้งจะพาบ้านเมืองที่ วิกฤตอยู่แล้ว ให้วิกฤตหนักยิ่งขึ้นไปอีก นอกจาก ศาสตร์ต่าง ๆ จะบ่งชี้ภาวะโคม่าของบ้านเมืองแล้ว แม้แต่โหราศาสตร์ อาจารย์โสรัจจะ เจ้าของฉายา นอสรตามุสเมืองไทย ในปลายปี ๒๕๕๓ ก็ได้ พยากรณ์ดวงเมืองในปีเถาะเอาไว้ได้ใกล้เคียงกับ สถานการณ์จริง แม้ว่าหลาย ๆ อย่าง หลาย ๆ สิ่ง อาจจะมีผิดบ้างถูกบ้าง แต่สำหรับสันดานนักการเมืองแล้ว ต้องยอมรับว่าพยากรณ์ได้เหมือนกับ ตาเห็น

“...ดวงดาวยังบ่งถึงเหตุป่วนการเมือง พรรค การเมืองจักเกิดความผันผวน เกิดความยุ่งยาก และความไม่เป็นสำ ซึ่งออกจะรุนแรงเกินที่คาดไม่ถึง ใครที่มีชนนักติดอยู่ก็ต้องรีบกรรมไป ทุกอย่างจะ ไม่ดำรงอยู่เช่นนั้นตลอดไป เมื่อมีน้ำขึ้นก็ต้องมี น้ำลงเป็นธรรมดา แก่ไขกันหาไม่ได้

นักการเมืองชั่วฟังระวังเอาไว้ ถึงเวลานั้น ประชาชนอาจลุกฮือขึ้นมาฆ่าเอง โดยไม่แคร์ ชื่อแปบ้านเมือง เพราะความเลวร้ายที่ลุ่มไว้โดย ไม่คิดถึงความฉิบหายของบ้านเมือง รังแต่จะคิด ถึงตัวเองและพวกพ้องก็สั่งวรไว้ให้ดี เพราะดวง บ้านเมืองใกล้ถึงจุดนี้แล้ว ?

นักการเมืองทุกคนไม่มีใครจริงใจและคิดดีต่อ ประเทศชาติอย่างแท้จริงเลย นำสงสารประเทศ มาก เพราะดวงของประเทศนั้นพอรัฐบาลใดขึ้นมา บริหารประเทศก็คิดไปทางชั่วร้ายเสมอ ทางแก้ก็ คือประชาชนทั้งหลายต้องรวมผนึกกำลัง เตรียมตัวที่จะขับไล่ให้นักการเมืองชั่วร้ายเหล่านี้ ออกไป และเตรียมรับความเปลี่ยนแปลงของ บ้านเมืองครั้งยิ่งใหญ่

ทุกคนควรตระหนักถึงความวิบัติที่รออยู่ ข้างหน้า **อย่าไว้ใจนักการเมืองแม้สักคนเดียวเลย** ดาวอังคารสีเลือดย้ายเข้าสู่ราศีมีน เล็งดาว

พระเสาร์เดือนมีนาคมและเมษายน ปี๒๕๕๔ จะมี ลางร้ายบอกเหตุล่วงหน้า เหตุการณ์ทางการเมือง เมืองรุนแรงที่จะเกิดขึ้นในปีนี้ เหมือนพายเรืออยู่ในอ่าง มันจะวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาเหมือนเมื่อ ปีก่อน ๆ ไม่มีผิด บ่งถึงเมืองไทยเข้าสู่ภาวะวิกฤติ **จะมีประชาชนมาชุมนุมกันเป็นเรือนแสนที่ ชุมนุมตามท้องถนน แม้รัฐบาลประกาศห้าม ชุมนุมก็ไม่ฟังกัน ..... ฯลฯ.....”**

นอกจากนี้ก็ยังมึนนักปฏิวัติ อย่างคุณเทิดภูมิ ใจดี ที่เดินทางไปศึกษาการปฏิวัติเปลี่ยนแปลง จากประเทศต่าง ๆ โลกนี้ออกมาพันธครั้งแล้ว ครั้งแล้วว่า ประเทศไทยได้เดินทางมาถึงจุด **“เปลี่ยน”** แล้ว จนสมณะเดินดิน ดิกขวิโร ได้นำเอามาเล่า ไว้ในรายการ ประเด็นข่าวประเด็นธรรม

“...ถ้าใครได้ฟังคุณเทิดภูมิ ขึ้นปราศรัยเมื่อ ไหว่ ๆ ก็จะยืนยันว่า มันต้องเปลี่ยนแปลงพี่น้อง ประเทศไทยต้องเปลี่ยนแปลงให้ใหม่ ก็จะตอกเสา เข็มครั้งแล้วครั้งแล้วว่า มันถึงเวลาเปลี่ยนแปลง แล้ว ๆ เมื่อก่อนนี่ก็ไปขึ้นเวทีทางด้านกองทัพธรรม เขาก็ได้ขยายเหตุปัจจัย ที่ทำให้ประเทศไทยต้อง เปลี่ยนแปลงนี้ มันเกิดจากสาเหตุอะไร

ประการที่หนึ่ง บนเวทีนี้หลาย ๆ ครั้งที่เรา ซินชมฟิลิปปินส์ว่า สามารถเปลี่ยนแปลงโดยภาค ประชาชนที่ยิ่งใหญ่ แต่จริง ๆ แล้วนี่คุณเทิดภูมิ บอกว่าก่อนที่ฟิลิปปินส์จะมีการเปลี่ยนแปลงโดย ภาคประชาชน มันมีการเปลี่ยนแปลงที่ประเทศ ไทยมาก่อนแล้ว เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ นิสิตนักศึกษาภาคประชาชน พากันลุกฮือขึ้นมา อันนี้ถือว่าเป็น **ไทยแลนด์โมเดล** พอฟิลิปปินส์ลุก ฮือขึ้นมาเขายังบอกว่า **ไทยแลนด์ ๆ** เลย เพราะ ว่าเขาทำตามอย่างเรา

การที่ประชาชนลุกฮือขึ้นมาในปี ๒๕๑๖ จน ปัจจุบันนี้ ปี ๒๕๕๔ จาก ๒๕๑๖-๒๕๕๔ นี้ ๓๘ ปี ของการระดมองค์ความรู้ การต่อสู้ภาคประชาชน นี้มีพัฒนาการตลอดมา จาก ๑๔ ตุลา ๆ มา ๖ ตุลา ๆ ๑๙ แล้วก็มา พฤษภาคม ๓๕ จนกระทั่งมา ๑๙๓ วัน จนกระทั่งมาถึงทุกวันนี้ น่าจะเป็นทราซรูนสุดท้าย

เอากำลัง ๑ ชั่วโมงไว้ที่บ้าน เตรียมกำลังสำรองไว้ ขอให้มาภายใน ๑ ชั่วโมง ขอให้มาภายใน ๒ ชั่วโมง ขอให้มาภายใน ๓ ชั่วโมง สำหรับกรุงเทพฯ รอบใน รอบนอก และจังหวัดใกล้เคียง แต่ตอนนี้ก็ได้เห็นว่าพัฒนาการของภาคประชาชนนี้ แต่ละคนใช้ปัญญาแล้ว แต่ละคนรู้โดยไม่ต้องบอกเลย ไม่ต้องนัดหมายเลยว่าจะต้องมาภายใน ๑ ชั่วโมง หรือจะต้องมาภายใน ๒-๓ ชั่วโมง แต่ทุกคนนี้เหมือนกับซั๊กซ้อมกันไว้อย่างดี พร้อมทั้งจะเคลื่อนมาปิดล้อม รู้วิธีทำแซนด์วิชยังงี้ วิธีทำขนมชั้นยังงี้ ซั๊กซ้อมกันไว้หลายรอบแล้ว

แล้วคุณเทิดทูนมีวิเคราะหว่า ลักษณะทางสังคมไทย มีต้นทุนที่สูงกว่าประเทศอื่น ๆ หลายอย่าง ที่ประเทศต่าง ๆ ในโลกไม่มี เป็นต้นว่าเรามี **สถาบันพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นศูนย์รวมจิตใจ** อันนี้ก็จะเป็ต้นทุนทางสังคมที่สูงมาก ๆ เลย ที่อาตมาน่าทึ่งก็เพราะว่าคุณเทิดทูน เขาไปศึกษาที่รัสเซีย ไปศึกษาที่เวียดนาม ซึ่งคอมมิวนิสต์เขาบอกว่า อุปสรรคของประเทศไทยนี้มี ๓ อย่าง คือมีพระพุทธศาสนา มีพระมหากษัตริย์ เขาจะเปรียบว่าเป็นสิ่งที่ร้าย ๆ ทำให้ประเทศไทยไม่พัฒนา เป็นคอมมิวนิสต์ได้ยาก แต่คุณเทิดทูนกลับจับหลักสำคัญได้ว่า ศาสนาพุทธที่ดี สถาบันพระมหากษัตริย์ที่ดี สิ่งเหล่านี้เป็นจุดแข็งของประเทศไทย ที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นไปในทิศทางที่ดีงาม ศาสนาพุทธเน้นความเมตตา กรุณา ทำให้คนไทยต่อต้านความรุนแรง

และประเด็นสุดท้ายที่คุณเทิดทูนมีพันธว่า ปัจจัยที่จะทำให้ประเทศไทยจะต้องเปลี่ยนแปลงก็คือ ปัจจัยในเรื่องของความเลวร้ายของนักการเมือง 'คุณเทิดทูนมีมองว่า **ทฤษฎีของความขัดแย้งนี้จะนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลง** ตอนนี้จะมึคน ๒ กลุ่ม คนกลุ่มหนึ่งนี้ก็พร้อมที่จะเอาชีวิตเข้าแลก พร้อมที่จะเสียสละให้แก่บ้านให้แก่เมือง ตายเป็นตายไม่ยอมเสียแผ่นดินไม่ยอมเสียชาติเกิด คนน้อยคนมากเท่าไรก็สู้ไม่กลัว เป็นไงก็เป็นกัน จะเอาชีวิตเข้าแลก พร้อมทั้งจะตายให้แก่แผ่นดิน

แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งก็พร้อมที่จะโกงจนตายไป กับแผ่นดินเหมือนกัน พร้อมทั้งจะกอบโกยโกงกินจนตายเหมือนกัน ความขัดแย้งตัวนี้บ่งบอกถึงสัญญาณของความเปลี่ยนแปลง และปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่จะบ่งชี้ว่ามันจะต้องเปลี่ยนแปลงคือ ข้าราชการหมกแพง จนชาวนาพากันไปปิดถนน แล้วก็โดนตำรวจตีบตีบ ๆ เอา นี่พวกนี้เขาก็ไม่ยอมหรอก พวกสมัชชาคนจน พวกเขื่อนปากมูล รัฐบาลก็บอกว่ารอตัดลิน ๓๕ วัน เขามานอนตากแดดตากฝนที่นั่นนะ แต่เขาก็จะสู้แบบพวกเราไม่ได้ บ้านเขามีวัวควายที่เขาเลี้ยงเอาไว้ ไม่มีคนดูแล เขาจะมานอนธรรมดาอย่างงี้ไม่ได้ เขาต้องกลับไปก่อน เดี่ยวเลือกตั้งใหม่เขาจะกลับมาใหม่ สู้กับรัฐบาล เหล่านี้เป็นระเบิดเวลาอีกหลายลูก ที่ประชาชนจะทนไม่ได้ แล้วจะลุกฮือขึ้นมา

ปัจจัยสุดท้ายที่เป็นตัวที่จะชี้ว่าความขัดแย้งที่จะนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลง อาตมาว่ายิ่งเราเสียสละยิ่งเราสะอาดยิ่งเราบริสุทธิ์มากเท่าไร มันก็จะเป็นภาพเปรียบเทียบ สะท้อนไปถึงคนที่เอาเปรียบ เห็นแก่ตัว มัวเมาในอำนาจวาสนาแบบลืมหูลืมตาไม่ขึ้น จนลืมประชาชน นี่มันก็ยิ่งจะสะท้อนชัด แต่ถ้าถามว่าแล้วจุดแตกหักอยู่ที่ตรงไหน ไ้จุดแตกหักตรงนี้ก็บอกไม่ได้มันอยู่ตรงไหน มันอาจจะอยู่ตรงที่ลืมแตกก็ได้ อาจจะอยู่ที่มาสลายการชุมนุมที่ขอบธรรมของประชาชนก็ได้ มันอาจจะอยู่ที่เจบีซี ที่จะเข้าสภาเร็ว ๆ นี้ก็ได้ หรือมันอาจจะอยู่ที่ยุบสภาแล้วเกิดสุญญากาศขึ้นมาก็ได้ ก็เป็นไปได้หมดทุกอย่าง

พอเกิดสภาวะบีบคั้นจนเกิดความขัดแย้งรุนแรงเพิ่มขึ้น ๆ ซึ่งจุดเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัลนี้ มันรวดเร็วกว่าสื่อทางโทรศัพท์ มันรวดเร็วยิ่งกว่าสมัย ๑๔ ตุลา ๆ แต่ตรงนี้ไม่รู้ว่าจุดเปลี่ยนมันอยู่ตรงจุดไหนเท่านั้นเอง แต่จุดนั้นมันอยู่ที่พวกเราพยายามสะสมแต้มไปเรื่อย ๆ ด้วยสูตร **“ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไปไซ้ความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ”** นั่นคือการเดินทางเพื่อไปให้ถึง... **“จุดเปลี่ยนผ่านอย่างสันตินั่นเอง...”** **๒**

มนุษย์จริต ที่ ๗
 เป็นพวกปัญญาอ่อนแย่ง
 สุดท้าย ปัญญาก็เป็นพิษ
 เกิดโรครุมิแพ่พุ่มพวงอย่างไม่รู้ตัว
 รุมิด้านทานในร่างกายต่อสู้อันเอง
 และหมดทางบรรลุธรรม !

ภาพอินเตอร์เน็ต

จริตที่ ๗ : โรคพุ่มพวงของคนฉลาด

จริตมนุษย์มีแค่ ๖ จริต พุทธิ- ศรัทธา- ปัญญา
 -โทสะ-วิตก-โมหะ !

แต่ ๖ จริต อย่างละเล็กอย่างละน้อย ก็
 สามารถเป็นของใหม่ได้เหมือนกัน

๖ จริต บางจริตน่าสงสาร

‘วิตก’ แก่ก้วนอยู่นั้นแหละ แล้วไม่รู้แล้ว

‘โมหะ’ ก็โง่งมโง่ง บางทีดูเหมือนรู้ บางที
 ดูเหมือนฉลาด แต่ก็โง่ !

ถึงจะจบปริญา ก็อย่าคิดว่าหนีโมหะพ้น
 คนจบปริญา บางทีก็โง่กว่าคนจบ ป. ๔ โง่
 ในเรื่องชีวิตนั่นเอง !

สุภาสิตหมองตายเป็นระงู ยังเป็นลัทธิธรรม
 ยืนยงคู่ฟ้าดิน เหมือนก๊วยเจ๋งกับแม่นางอึ้งย้ง !

ยิ่งเรียนก็ยิ่งนึกว่าตัวฉลาด

คิดเหตุผลได้มากมาย ก็คิดว่าเราเป็นชนชั้น
 มั่นสมอง

บรรพบุรุษคิดค้นทฤษฎีอะไรมากมาย พวก
 จริต ๗ ก็จะต่อยอดคิดสูตรคิดทฤษฎีเพิ่มให้

สังคมตาโต....ตื่นเต้น....อุทาน “นับถือ ๆ”

โลกยิ่งเจริญ มนุษย์พันธุ์จริต ๗ ก็ยิ่งเติบโต
 แดกเหล่าแตกกอ เฟ้นฟ่าน !

หากทฤษฎีหมวก ๖ ใบ ที่แบ่งประเภทของ

ความคิดมนุษย์ไว้ ๖ แบบ

มนุษย์จริต ๗ ก็คือพวกหมวกโบเซียว
หมวกแห่งการมองนอกกรอบ

คนมองนอกกรอบ มักจะเป็นคนเก่ง
มักจะประสบความสำเร็จ

ใคร ๆ เขาไปทางซ้าย แยกกลับไปทาง
ขวา...ว้าว !

ใคร ๆ เขาเดินอยู่ในวงกลม แยกเปลี่ยน
มุมมองด้วยการกระโดดขึ้นบน ใช้สายตา
นก...ไฉ่ยอด !

มนุษย์จริตที่ ๗ น่าจะเป็น Idol แต่
สุดท้ายก็เป็นแค่ Idea ที่ฟุ้งฟอง !

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน
ดี-ชั่ว จะรู้เมื่อทำงานด้วยกัน
รัก-แค้น จะรู้เมื่อใกล้ชิด !

มองเผิน ๆ นี้กว่าฉลาด

มองผาด ๆ นี้กว่า professor !

พูดจุดไหน เขามีมุมมองมาแย้งให้คิด

พูดจุดไหน เขามีมุมมองใหม่ต่อยอดให้เรา
เสมอ

เสนอเรื่องไหน มีมุมมองได้น่าคิด นำ
มาห้ศรัทธา

แรก ๆ อาจตื่นเต้น นี้กว่าปราชญ์ !

เหตุการณ์บ้านเมือง วิเคราะห์ได้
ละเอียด ได้มุมมองใหม่

ระยะแรก จึงเป็นการ “เตือนสติ”

แต่พอหลาย ๆ ครั้ง กลายเป็น “พรรค
ฝ่ายค้าน”

เราคิด เราเสนออะไร เขามีข้อโต้แย้ง
ไปหมด

จริตที่ ๗ จึงเป็นมนุษย์อิเล็กทรอนิกส์
เป็นมนุษย์ไฝ่ลอบ !

เมื่อฉันพูดถึงคนดีคนนั้นคนนี้ แกก็
ท้วงได้อย่างสวยงาม วิจารณ์จุดบกพร่อง
ได้เป็นชุด

เมื่อฉันพูดถึงคนชั่วคนนั้นคนนี้ แกก็
ท้วงได้อย่างฉลาดเฉลียว วิจารณ์จุดดี

จุดน่าเอาอย่างได้เป็นชุดเหมือนกัน

ขอบคุณนะที่ช่วยเตือนสติ ไม่ให้ฉัน
หลงชื่นชมคนดีจนสุดโต่ง

ขอบคุณนะที่ช่วยเตือนสติ ไม่ให้ฉัน
เกลียดชังคนชั่วจนเกินไป

พูดถึงพฤติกรรมชั่ว คุณมีพฤติกรรม
ขวา มาถ่วงดุลเสมอ

เป็นเช่นนี้วันแล้ววันเล่า

ถ่วงดุลก็ไม่ว่า แต่ไม่ยอมเลือกข้าง
ไม่ยอมตัดสิน !

ทำท่าจะลอยตัวเหนือมนุษย์โลก
ชะอย่างนั้น !

เมื่อถ่วงดุล ทำตัวขัด- คัดค้านทุกเรื่อง
คนอื่นก็คงจะได้ประโยชน์ แต่ตัวเองอาจ
จะเป็นโรคซีพจรไหลย้อนกลับ !

อึ้ง ค้างคาว ๆ ๆ...แต่มันก็เป็นนกนะ !

อึ้ง นก ๆ ๆ...แต่มันก็เป็นค้างคาวนะ !

ตกลงแกจะเอาอะไร ?

เมื่อปัญญาย้อนแย้งเพราะมีความ
แหลมคม สุดท้าย ปัญญาก็เป็นพิษ
เกิดโรคภูมิแพ้ฟุ้งฟองอย่างไม่รู้ตัว ภูมิ
ต้านทานในร่างกายต่อสู้กันเอง ชวยจริง ๆ !

โรคฟุ้งฟองของคนฉลาด จึงมี
โอกาสเห็นใจ ประทับใจคนชั่วได้ง่าย

แต่กับคนดี มีแต่เฉย ๆ เพราะแอบ
เห็นจุดบกพร่อง

หากเป็นชายหนุ่มอาจเผลอหลงรัก
หญิงโสดเป็นแน่แท้

ก็เพราะประทับใจหล่อนั่นเอง

จริตที่ ๗ จึงเป็นได้ใน ๒ ลักษณะ
รักคนที่ไม่ควรรัก !

หรือไม่ยอมอยู่ฝ่ายไหน ไม่ยอมเลือก
ข้าง !

เพราะเหตุนี้ จริตทั้ง ๖ ต่างก็มีโอกาส
บรรลุนิยามไม่เร็วก็ช้า ก็ยังมีทาง แต่
จริตที่ ๗ หมดทางบรรลุเลยเจ้าค่ะ
เพราะแกคิดว่าตัวเองฉลาด ๕

●●
โรคฟุ้งฟอง
ของคนฉลาด
จึงมีโอกาส
เห็นใจ
ประทับใจ
คนชั่วได้ง่าย
แต่กับคนดี
มีแต่เฉย ๆ
เพราะแอบเห็น
จุดบกพร่อง

●●

“ล้อม” เป็นที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขของประชาชน หากรัฐบาลใดทำลาย “ล้อม” ของประชาชน รัฐบาลนั้นทำลายสุขบำรุงทุกข์แก่ประชาชน แม้แต่ “ล้อม” ก็ยังเป็นเรื่อง “การเมือง” แล้วอะไร ๆ ในโลกนี้จะไม่ใช่ “การเมือง” เล่า

ล้อมการเมือง

- ประกาศขอคืนพื้นที่ล้อม (อิอิ ๕๕๕)

ส้วม เป็นเรื่องการเมืองไปแล้ว ส้วมเป็นความสำคัญจำเป็นยิ่งในชีวิต ในศาสนาพุทธพระพุทธเจ้าก็ทรงสอนภิกษุให้รู้จักใช้ส้วม (วัจจกฏฐิ) รู้จักรักษาความสะอาด เพื่อไม่ให้เสียสุขภาพลักษณะ ไม่ให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บตามมา ทรงบัญญัติ (กำหนดขึ้นเป็นข้อบังคับ) เป็นข้อประพฤติในการใช้ส้วมให้เรียบร้อย ดังนี้

๑. รอเข้าห้องส้วมตามลำดับก่อนหลัง
๒. ส่งเสียงกระแอมขึ้น ก่อนเข้าห้องส้วม
๓. พาดผ้าจีวรไว้บนราวให้เรียบร้อย ก่อนเข้า
๔. ไม่รีบร้อนเข้าไปเร็วนัก
๕. ไม่เวิกผ้าเข้าไป
๖. อยู่บนฐานส้วมค่อยเวิกผ้า
๗. ไม่ถอนหายใจ (เบ่ง) เสียงดังขณะถ่าย
๘. ไม่เคี้ยวไม้ชำระฟัน (สีฟัน) ขณะถ่าย

●●
 ส้วมเป็นความสำคัญจำเป็นยิ่งในชีวิต ในศาสนาพุทธพระพุทธเจ้าก็ทรงสอนภิกษุให้รู้จักใช้ส้วม (วัจจกฏฐิ) รู้จักรักษาความสะอาด เพื่อไม่ให้เสียสุขภาพลักษณะ ไม่ให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บตามมา

●●

๙. ไม่ถ่ายอุจจาระและปัสสาวะนอกรางถ่าย

๑๐. ไม่บ้วนน้ำลายลงในรางถ่าย
๑๑. ไม่เช็ดก้นด้วยไม้หยาบ ไม้เนื้อแข็ง
๑๒. ไม่ทิ้งไม้เช็ดลงในช่องถ่ายอุจจาระ
๑๓. ถ้ามีน้ำ ให้ใช้น้ำชำระล้างก้น
๑๔. ไม่ชำระล้างให้มีเสียงดัง
๑๕. ไม่ควรเหลือน้ำไว้ในกระบอกชำระ
๑๖. ถ่ายเสร็จนุ่งห่มผ้าให้เรียบร้อย
๑๗. ไม่เวิกผ้าออกมาจากห้องส้วม
๑๘. ไม่รีบร้อนออกมาเร็วนัก
๑๙. ถ้าห้องส้วมเลอะเทอะ ต้องล้างให้สะอาด

๒๐. ถ้าตะกร้าใส่ไม้เช็ดเต็ม ต้องนำไปเททิ้ง

๒๑. ถ้าหมอน้ำในห้องส้วมไม่มี ต้องตักน้ำใส่ให้เต็ม

๒๒. ถ้าข้างนอกส้วมรก ควรปัดกวาดเสีย

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี้แลเป็นข้อปฏิบัติในวัจจกฏฐิของภิกษุ พึงประพฤติให้เรียบร้อยในวัจจกฏฐิ”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ ข้อ ๔๓๔-๔๓๗ “วัตต-ขันธกะ วัจจกฏฐิวัตต”) [๗]

● ฟ้ำสาง

ชาวกองทัพธรรมเตรียมพร้อมรับมือการสลายการชุมนุม
โดยมีหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ สมณะ ลิกขมาตุนั่งด้านหน้า
พร้อมพนมมือเพื่อเป็นสัญลักษณ์การไม่ใช้ความรุนแรง
เพื่อแสดงพลังแห่งความสงบ สันติ อหิงสา

พลังอหิงสา

การชุมนุมของชาวประชาชนไทยผู้มีหัวใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ที่ชาวกองทัพธรรมได้เข้าร่วม เป็นฟันเฟืองในการขับเคลื่อนการชุมนุมประท้วง แนวใหม่ Neo Protest สู่ความสงบ สันติ อหิงสา ชื่อลัตถ์ บริสุทธิ คมลึก แม่นประเด็น ก็ได้ ล่วงเลยสู่เดือนที่ ๓ แล้ว

กว่า ๖๐ วันของการชุมนุม แม้จะเป็นช่วงหน้า ร้อน แต่ก็ยังมีพายุฝนพัดกระหน่ำเป็นระลอก ๆ และสภาพอากาศที่วิปริต เดียวร้อนสุดขีด เดียวหนาวสุดขีด ทำให้กลุ่มผู้ชุมนุมต้องพบเจอกับภูมิอากาศทั้ง ๓ ฤดูครบพร้อม เป็นการมา เพิ่มพูนบารมีในการฝึกอดทนต่อความยากลำบาก ด้วยใจที่เป็นสุข ...สุขที่ได้เสียสละ สุขที่ได้มาทำ หน้าที่พิทักษ์รักษาผืนแผ่นดินไทย...

จากการได้ใช้ชีวิตอยู่ที่ชุมชน “ไทยคู่ฟ้าดิน” กินอยู่หลับนอนอยู่บนถนน ต้องพบเจอกับความ เปลี่ยนแปลง ความไม่แน่นอนอยู่เสมอ ไม่ว่าจะ เป็นลมฟ้าอากาศ ชาวสลายการชุมนุม ฯลฯ

ฉันจึงได้เข้าใจเพิ่มขึ้นว่า “ทำไม ? หลวงปู่ ท่าน สมณะ ลิกขมาตุน์ อ๋าๆ จึงเพียรพร่ำสอนให้เรา ฝึกเป็นคนจนมัทศจรรย เป็นคนมักน้อยสันโดษ ตั้งตนอยู่บนความลำบาก ฝึกพึ่งตนเองจนเป็นที่ พึ่งของผู้อื่นได้ ฝึกมีเสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชุด ฝึกการ ให้ การเสียสละ แบ่งปันแก่ผู้อื่น” ดังโคลงธรรมที่ หลวงปู่ให้แก่ชาวอโศกกว่า “ลดละ ขยัน กล้าจน ทนเสียดสี หนีสะสม นิยมสร้างสรรค์ (แล้ว จะพบ) สวรรค์นิพพาน”

ตั้งแต่ฉันเข้าเรียนลัมมาลิกขา เรียนจบเป็น

ศิษย์เก่าสัมมาสิกขา จนทุกวันนี้ ทุกสิ่งที่เคยได้ยิน ได้ฟัง ได้ลงมือปฏิบัติ ไม่ว่าจะเต็มใจหรือซัดใจ มันกลายเป็นเสมือนชีพที่ฝังไว้ในตัวเรา และในวันนี้มันได้นำออกมาใช้จริง ๆ โดยที่บางที่เรา ก็แทบไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่า เราคิดแบบนี้ ทำแบบนี้ ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ !

ฉันคิดถึงเมื่อก่อนที่เคยมีเสื้อผ้าพับลิบ ๆ ชุด รองเท้าหลาย ๆ คู่ มีทั้งชุดเที่ยว ชุดอยู่บ้าน ชุดไปโรงเรียน ชุดกีฬา ชุดนอน ฯลฯ เราต้องเสียเวลามากมายไปกับการเลือกเสื้อผ้า รองเท้า การจัดเก็บดูแลรักษา ทั้งเสียเงินทองโดยไม่จำเป็น แต่พอมาเป็นเด็กนักเรียนสัมมาสิกขา ก็มีเสื้อผ้าเพียงแบบเดียว คือ เสื้อแขนยาวทรงกระบอก คอจีน และผ้าถุงสีน้ำเงิน ใส่ไปได้ทุกแห่งหน รองเท้าก็ไม่ต้องใส่ เดินเท้าเปล่า

ในตอนนั้นฉันอาจจะไม่ได้ซาบซึ้งมากมายในวิถีชีวิตแบบไทย ๆ เรียบ ๆ ง่าย ๆ แต่ก็อยู่กับสิ่งเหล่านี้เรื่อยมา จนมาสำรวจตัวเองอีกที ตั้งแต่เข้าเรียนสัมมาสิกขา ก็แทบจะไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าข้างนอกมาใส่อีกเลย ความอยากได้อยากมีมันค่อย ๆ น้อยลง โดยที่เราก็แทบไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกอีกทีชีวิตเราก็ออยู่ด้วยการมีเพียงชุดไทยสีน้ำเงินนี้มาตลอด โดยที่เราก็ไม่ได้ทุกข์ร้อน อยากรวย อยากรงามเหมือนเก่าอีกแล้ว ตรงกันข้าม ชีวิตแบบเรียบง่ายนี้กลับมีความสุขมากกว่าที่เราเคยมีข้าวของมากมาย เสื้อผ้าหลายสิบชุดเสียอีก

ในวันนี้ฉันจึงได้เข้าใจและซาบซึ้งกับการเป็น **คนจนมหัศจรรย์** อย่างที่หลวงปู่พาลูกหลานชาวอโศกเพียรปฏิบัติมากขึ้น เมื่อเราลดละสิ่งภายนอกได้เพิ่มขึ้น ภายในจิตใจก็ไต่ระดับสูงขึ้นตามไปด้วย เหมือนที่เราได้ยินคำพูดติดปากกันว่า **“ยิ่งให้ไป ยิ่งได้มา”** แม้ว่าเราจะไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนที่จะได้กลับมา แต่มันก็เป็นลัทธิธรรม เป็นความลึกซึ้งของธรรมะพระพุทธเจ้า อย่างน้อย ๆ เราก็จะได้ความสุขใจกลับมาทุกครั้งที่เราได้ให้ ได้เสียสละออกไป

และเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ก็มี

เหตุการณ์ตำรวจได้เข้ามาเตรียมการสลายกลุ่มผู้ชุมนุม โดยมีการยิงแก๊สน้ำตาใส่ผู้ชุมนุมตรงบริเวณแยกมิลกวัน และมีการเสริมกำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างต่อเนื่องด้านสะพานมัฆวานรังสรรค์ และสะพานชมัยมรุเชฐ

ทางด้านกลุ่มผู้ชุมนุมชาวกองทัพธรรมที่อยู่บริเวณถนนพิษณุโลก ก็ได้มีการเตรียมพร้อมรับมือกับการสลายการชุมนุมมาก่อนหน้านี้แล้ว เมื่อถึงเวลาจริงก็ได้มานั่งเรียงแถวกันด้วยความสงบเรียบร้อย โดยมีหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ ท่านสมณะ ลิกขมาตุได้มาร่วมนั่งด้านหน้ากับผู้ชุมนุมกองทัพธรรมที่มีเพียงมือเปล่า เท้าเปล่า เพื่อแสดงพลังแห่งความสงบ สันติ อหิงสา มีการพนมมือเพื่อเป็นสัญลักษณ์การไม่ใช้ความรุนแรง เพื่อให้ทุกฝ่ายยุติความรุนแรง โดยมีการถ่ายทอดสดทุกขบวนการความจริงสู่สถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ FMTV

ทำให้เห็นได้ว่า การไม่ใช้ความรุนแรงของกลุ่มผู้ชุมนุม แต่กลับมีความสงบ สันติ อหิงสา นั่งเรียงแถวรับมือกับตำรวจที่จะมาสลายอย่างเรียบร้อย ไม่มีความโกรธเคือง เคียดแค้น คำหยาบหรือคำทอเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่อย่างใดเลย โดยทุกคนพร้อมที่รับมือกับการสลายทุกรูปแบบ ถ้าเขามาอุ้มตัวไป ก็ปล่อยให้เขาอุ้มไปที่ละคน ถ้าเขาใช้ความรุนแรง เราก็จะสงบ ถ้าเขามาทำร้ายเรา เราก็จะต่อสู้ด้วยอหิงสา ถ้าใครไม่เคยฝึกมาก่อน ก็คงทำใจได้ยาก ได้ลำบาก ที่จะไม่ตอบโต้เขาใด ๆ ทั้งสิ้น

แต่ด้วยพลังแห่งความดีที่เหล่าคนดี ๆ มารวมกันปกป้องพิทักษ์ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ไว้ หลวงปู่ และสมณะ ลิกขมาตุ ก็มีหน้าที่ที่จะพาให้สังคมเกิดความสงบร่มเย็น ไม่ใช้ความรุนแรง โดยปกป้องความสงบร่มเย็นให้แก่ทุกฝ่าย ทำให้ในวันนั้นไม่มีความรุนแรงใด ๆ เกิดขึ้น และตำรวจไม่อาจเข้ามาสลายกลุ่มผู้ชุมนุมได้ ดังสุภาษิตที่ว่า **“ธรรมะย่อมชนะอธรรม”** ได้จริง ๆ

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๘<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● การ์ตูนโดย WEERA -ภาพ ไทยรัฐ

มิจฉาชีพชั้นหยาบต่ำสุด
๑. “การโกง” (กุหน) คือ
 เลี้ยงชีพด้วยความทุจริตในชั้นหยาบชั้นเลวร้าย
 ทั้งเลวแบบซับซ้อน
๒. “การลวง” (ลปนา) คือ
 เลี้ยงชีพที่ยังไม่ซื่อสัตย์ ยังอกุศลในระดับที่ตนยังมีอยู่
 ซึ่งต่ำลงมาจาก “มิจฉาชีพ” ระดับ “กุหน” แล้ว
 หรือไม่อกุศลด้วยกายแล้ว แต่ก็ยังอกุศลด้วยวาจา
 จะ “**พินมิจฉาชีพ**” ชั้น ๑ และชั้น ๒ นี้ได้
 ก็จะต้องตั้งใจศึกษาพุทธธรรมให้ “**สัมมาทิฏฐิ**”

ใ
 นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
 และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาคำตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
 ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
 เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
 จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
 ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
 ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
 และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
 กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-
ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมาตถสัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มัจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

**พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมัจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่จะ
ปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะ
นำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มัจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดีไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไม่รู้จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กัน ได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะได้รู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละ คือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรี “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรี “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสุตระ-ลักขายทิวฐิสุตระ-อัตตทานทิวฐิสุตระ” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖ - ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซาหติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุข)

[เรากำลังจะได้อธิบายถึง “อริชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แคล่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังจะ** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติ

ที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่ เป็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสสรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุดตริมนุสสรรม) นั้นๆจริง]

ฉานเป็น“คุณวิเศษ” เป็น“อุดตริมนุสสรรม” ไม่ใช่เรื่องสามัญ แต่เป็นวิสามัญ เป็นเรื่องสูง เป็นเรื่องสำคัญ ไม่ใช่เรื่องจะเดาจะคาดคะเนเล่นเป็นตุเป็นตะปานประหนึ่งตนรู้จริงเป็นจริงเป็นอันขาด เพราะเป็นไปได้ที่จะ“ผิด”ไปจาก“คุณวิเศษ”แท้จริง หาก“ผิด”ไปจากความเป็นจริง มันไม่ใช่เสียหายธรรมดา มันเสียหายมากถึงขั้นทำให้ **ความเป็น“คุณวิเศษ”(อุดตริมนุสสรรม)นั้นๆ“ผิดเพี้ยน”ไปจากเนื้อแท้ของ“คุณวิเศษ”ในศาสนาที่เดียว** ศาสนาจึงเลื่อมตามกับผู้“อวดคุณวิเศษ”ที่ไม่มีในตน”ด้วยประการฉะนี้แล มากกว่ามาก เพราะเนื้อแท้ของศาสนาจะเพี้ยนไปผิดไปตามคำอธิบายที่เพี้ยนที่ผิดไปเรื่อยๆ นานเข้าก็ผิดไปจนไม่เหลือเนื้อแท้ โดยเฉพาะศาสนาพุทธทุกวันนี้ก็อบไม่เหลือเนื้อแท้ของความเป็นโลกุตระธรรมกันแล้ว ไม่ว่าจะ

จะเป็นฉานแบบพุทธ สมานแบบพุทธ นิโรธแบบพุทธ นิพพานแบบพุทธ ฯลฯ

ผู้ใดทำความผิดในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้นั้นมีโทษคือทำลายเนื้อแท้ของศาสนา ความผิดจึงหนักมาก เท่ากับทำลายศาสนาทีเดียว บาปจึงร้ายแรงมาก ถึงขั้นปราชาชก

เอาละ ทีนี้เราก็มาอธิบายต่อเรื่องความเป็น“ฉาน”แบบพุทธ ให้ลึกให้กว้างยิ่งขึ้นอีกให้กระจ่าง

“ฉาน”แบบพุทธนั้น เป็น“ฉาน”ชนิดที่ปฏิบัติสั่งสม **“ความเป็นฉาน-ความเป็นสมาน”** แม้แต่**“ความเป็นนิโรธ”** ในขณะลืมนตาตื่นๆสามัญในชีวิตประจำวันนี่เอง มี“จิต”รับรู้อะไรต่ออะไรอยู่อย่างคนปกติตาหูจมูกลิ้นกายใจรับรู้ต่อการสัมผัสเป็นธรรมดาของคนตื่นมีสติเต็ม แต่ใน“จิต”มี**“ความดับ”** คือ มี**“นิโรธสมาบัติ”**ในขณะลืมนตาชีวิตปกติตนเอง ไปตามลำดับ และมีวิชา ๘ (อธิปัญญาสิกขา ที่เจริญขึ้นๆเป็นคุณวิเศษ ๘ ข้อ) **“ตามเห็น”(อนุปัสสี)** เป็นขั้น เป็นตอนไป ได้แก่ **“ตามเห็นความไม่เที่ยงของตัวกิเลส”(อนิจจานุปัสสี)** **“ตามเห็นความลดละจางคลายของตัวกิเลส”(วิราदानุปัสสี)** **“ตามเห็นความดับของตัวกิเลส”(นโรธานุปัสสี)** **“ตามเห็นความสลัดออกของการปฏิบัติทวนไปทวนมา ที่เจริญยิ่งขึ้นๆ แกกกล้ายิ่งขึ้น แข็งแรงยิ่งขึ้น อนุโลม-ปฏิโลม ได้เก่งขึ้น และตามเห็นผลที่เกิด บริบูรณ์ยิ่งขึ้น มีสังขารูปกษายาณ และสังขารโลมิกยาณยิ่งขึ้น”(ปฏินิสัคคานุปัสสี)**

“อธิจิตสิกขา” ก็เจริญเป็น**“นิโรธ”(สัมมามิวติ)** คือ “กิเลส”เท่านั้นที่**“ดับ” “จิต”**ที่ได้ปฏิบัติเกิดผลจึงเจริญเพิ่มคุณสมบัติของปรมาตธรรมแข็งแรงตั้งมั่นยิ่งขึ้น สั่งสม**“ฉานสมาบัติ-นิโรธสมาบัติ”แบบพุทธ**ขั้นสูงสุด **“สัญญาเวทยิตนิโรธ”**ชนิดเป็น**“นิโรธ”**ลืมนตาเห็นๆรู้ๆ **อยู่ในชีวิตประจำวันปกติ**

เพราะ**“อธิจิตสิกขา”**เจริญพัฒนาขึ้นเป็น**“ฉานแบบพุทธ”** สั่งสมลงเป็น**“สัมมาสมาน-สัมมาญาณ-สัมมามิวติ”** ด้วยการปฏิบัติ**“มรรค ๗ องค์”**ในขณะมีชีวิตปกติคนตื่นๆ ลืมนตา จิตขั้นรับวิถีทั้ง ๖ ทวาร รับรู้ด้วยสัมผัสทั้งนอกทั้งใน โดยปฏิบัติ**“จรณะ ๑๕”**หรือ**“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”**ซึ่งมีการดำเนินึกคิดให้เป็น**“สัมมา”(สัมมาสังกัปปะ)** มีการพูดจา

ให้เป็น“สัมมา”(สัมมาวาจา) มีการทำงานทำการทั้งหลายให้เป็น“สัมมา”(สัมมากัมมันตะ) มีการทำงานเลี้ยงชีพให้เป็น“สัมมา”(สัมมาอาชีวะ) โดยมีประธานคือ“สัมมาทิฐิ” และมี“สัมมาวายามะกับสัมมา/สติ”ห้อมล้อมปฏิสัมพันธ์กันเป็น ๗ องค์รวม กระทั่งเกิดผล“เอกัคคตา” แล้วบรรลุเป็น **สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ** สัมบุรณ์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) ดังที่ได้อธิบายมาแล้วมากมาย

และ“อธิปัญญาสิกขา”ก็เจริญขึ้นๆเป็น“สัมมาญาณ”ซึ่งก็คือ“วิปัสสนาญาณ”หรือ“ญาณทัสสนะ”เป็นต้น อันเป็นพุทธคุณของพุทธศาสนาแท้ๆ ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์จริงๆ ซึ่งรู้จักกันดีใน“พุทธคุณ ๙”ที่ว่า **วิขาจรณสัมปันโน “วิชชา”**ของพระพุทธเจ้านี้ คือ **วิชชา ๘ “จรณะ”** ก็คือ **จรณะ ๑๕** ตามที่อาตมาได้สาธยายมามากแล้ว

วิชชา ๘ คือ **ญาณ** คือ **ความรู้ขั้นพิเศษ** เพราะเป็น“**ปฎิหาริย์**”ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **อนุสาสนีปฎิหาริย์** อันหมายถึง **ความอัศจรรย์ของคำสอน** ซึ่งไม่ใช่เรื่องมนุษย์ทั่วไปสามัญจะพึงเป็นพึงมีกัน ดังนั้น **ผู้ทำได้หรือผู้บรรลุตามคำสอน**(อนุสาสนี) ของพระพุทธเจ้าได้ จึงถือว่าเป็น **ความมหัศจรรย์** แบบหนึ่ง ใน**ความมหัศจรรย์ ๓ อย่าง**

และที่สำคัญคือ **อนุสาสนีปฎิหาริย์นี้ ไม่ใช่“อิทธิปฎิหาริย์หรืออาเทศนาปฎิหาริย์”** เพราะมีความแตกต่างกันคนละเรื่อง **อนุสาสนีปฎิหาริย์นั้นเป็น“สามัญญผล”** อันหมายถึง **ผลที่ทำให้เป็นสมณะ**

สมณะ คือ อะไร

สมณะ คือ อาริยบุคคล

สมณะ คือ ผู้ปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า บรรลุมรรคผลเป็นอาริยบุคคล ๔ หรือสมณะ ๔

นี้แหละคือ **ผู้มีปฎิหาริย์** หรือ**ผู้มีความมหัศจรรย์**

สมณะ หมายถึง **คนบรรลุธรรม ๔ ชั้น** ได้แก่ **สมณะที่ ๑** คือ โสตาบัน **สมณะที่ ๒** คือ สกิทาคามี **สมณะที่ ๓** คือ อนาคามี **สมณะที่ ๔** คือ อรหันต์

ความมหัศจรรย์ จึงได้แก่ **ความบรรลุธรรมของพุทธ** หรือ**ความบรรลุมรรคผลพุทธศาสนา**

คำสอนของพระพุทธเจ้า การบรรลุธรรม คือ **ดับกิเลส** ได้จริง ลต โลก-โกรธ-หลง ได้จริง ไม่ใช่สอนให้เก่งบรรลุ

“อิทธิปฎิหาริย์” หรือ“อาเทศนาปฎิหาริย์”

ดังนั้น การบรรลุ“อิทธิปฎิหาริย์” หรือ“อาเทศนาปฎิหาริย์” จึง**ไม่ใช่ความมหัศจรรย์ของศาสนาพุทธ** และแนบยิ่งกว่าแน่ว่า **ไม่ใช่การบรรลุธรรมของพุทธ** ต่อให้เหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ รู้ใจคนอื่นได้เก่ง ล่วงรู้หรือทำนายทายทักอะไรต่ออะไรได้เยี่ยมยอด ปานใดก็ตาม **ล้วนไม่ใช่เครื่องชี้บ่งความบรรลุธรรมของพุทธศาสนาแต่อย่างใด**

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน“เกฏฐกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๒ เช่น **มโนมยิทธิญาณ** ก็มีภาษาอธิบายไว้ว่า **“ไม่มจิตไปเพื่อนิรมิตรูปอันเกิดแต่ใจ คือ นิรมิตกายอื่นจากกายนี้ มีรูปเกิดแต่ใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีอินทรีย์ไม่บกพร่อง ฯ”** และ **อิทธิวิธญาณ** ก็มีภาษาว่า

“คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้ ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้ ทะลุฝ่ากำแพง ภูเขาไปได้ ไม่ติดขัดเหมือนไปในที่ว่างก็ได้ ผุดขึ้นต่ำลงแม้ในแผ่นดินเหมือนนกก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนเดินบนแผ่นดินก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ ลูบคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอำนาจมากด้วยฝ่ามือก็ได้ ใช้อำนาจทางกายไปตลอดพรหมโลกก็ได้ ฯ” เป็นต้น

ตามภาษานั้น ทุกคนอ่านแล้ว ถ้าเข้าใจไปตามภาษาที่สื่อบอก ตรงๆชื่อๆ หลงพาชื่อตามภาษานั้น เป็นต้นว่า ภาษาที่กล่าวถึงความ เป็นฤทธิ์ของ“**มโนมยิทธิญาณ**”ว่า **“นิรมิตรูปอันเกิดแต่ใจ คือ นิรมิตกายอื่น จากกายนี้ มีรูปเกิดแต่ใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีอินทรีย์ไม่บกพร่อง**

เปรียบบุรุษจะพึงชักไล่ออกจากหญ้าปล้อง เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า นี้หญ้าปล้อง นี้ไล่ หญ้าปล้องอย่างหนึ่ง ไล่อย่างหนึ่ง ก็แต่ไล่ชักออกจากหญ้าปล้องนั่นเอง

อีกนัยหนึ่ง เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงชักดาบออกจากฝัก เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า นี้ดาบ นี้ฝัก ดาบอย่างหนึ่ง ฝักอย่างหนึ่ง ก็แต่ดาบชักออกจากฝักนั่นเอง

อีกนัยหนึ่ง เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงชักงูออกจากคราบ เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า นี้งู นี้คราบ งูอย่างหนึ่ง คราบอย่างหนึ่ง ก็แต่งู ชักออกจากคราบนั่นเอง ฉะนั้นได้

ผู้บรรลุ“มโนมยิทธิญาณ”นี้ ก็ฉนั้น

ย่อมนิรมิตรูปอันเกิดแต่ใจ คือ นิรมิตกายอื่น จาก กายนี้ มีรูปเกิดแต่ใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มี อินทรีย์ ไม่บกพร่อง”

ผู้อ่านพบเช่นนี้ก็ต้องเข้าใจว่า **มโนมยทธิญาณ** คือ ความเป็นฤทธิ์ทางใจมีอำนาจทางใจที่เก่งวิเศษจนสามารถ สร้าง(นิรมิต)รูปร่างกายของคนขึ้นมา เป็นตัวเป็นตน มี อวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีตาจมูกลิ้นกายใจบริบูรณ์ ความเข้าใจเช่นนี้ คือ คนผู้ยังมีความเชื่อที่ยังเป็น

“มโนมยอัตตา” หมายความว่า ผู้ยังมีความหลงว่า“จิต” เป็นตัวตน(อัตตา) “จิต”มีรูปร่าง(สรีรัง) “จิต”เป็นรูปเป็นร่าง(สรีรัง) ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้ว และประกาศ คำสอนไว้ชัดแจ้งว่า **จิตใจไม่มีตัวตน(อนัตตา) จิตไม่มีสรีระ หรือไม่มีรูปร่างสีกลิ่นรสสัมผัสแห่งใด(อสรีรัง)**

ดังนั้น “มโนมยทธิญาณ”หรือ“วิชา ๘”ไม่ว่าข้อใดๆ ล้วนแต่เป็น“ความรู้วิเศษที่ลด‘ตัวตน’หรือกำจัดกิเลส” จะ ไม่ใช่“ความรู้”ที่เก่งสร้างรูปร่างตัวตน สร้างกิเลส เป็นแน่ “วิชา ๘”นี้พระพุทธเจ้าตรัสหมายถึง **ความรู้วิเศษที่ สร้าง“ความบรรลุธรรม” ซึ่งเป็นการสร้าง(นิรมิต)จิตใจ ให้จิตใจลดกิเลส กำจัดกิเลสออกไปจากจิตใจ**

“จิตเอง”ตายและเกิดใน“จิตเอง” กล่าวคือ **อกุศลจิต** (กิเลส)ตาย จิตจึงเกิดเป็น“จิตบริสุทธิ์จากกิเลส” ซึ่งเป็น “การสร้าง”(นิรมิต) หรือเป็นการทำให้เกิด“จิตในจิต” (มนสิการ)ขึ้น ด้วย“การทำให้จิตแบบหนึ่ง(อกุศล)ของตนเอง ตาย” แล้วจิตอีกแบบหนึ่ง(กุศล)ของตนเองก็“เกิด”

การเกิด-การตายนี้ เป็น“การเกิด-การตาย”ของสิ่ง ที่ไม่มี“รูปร่าง”(อสรีรัง) ให้เห็นได้สัมผัสได้ด้วยตาหูจมูกลิ้น กาย แต่เห็นได้สัมผัสได้ด้วยใจ(บัสสดี,ทัสสนะ เรียกการเห็น เช่นนี้ว่า วิปัสสนาญาณ หรือญาณทัสสนะ) จึงเป็นการเกิดอย่าง ไม่มี“รูปร่างเกิด-รูปร่างตาย” มีแต่“จิตวิญญาณเกิด-จิต วิญญาณตาย” ชนิดไม่ใช่ดินน้ำไฟลม“เกิด-ตายให้เห็นได้”

แต่มี **การเกิด-การตาย**ของ“นามธรรมหรือนามรูป หรือนามกาย” นามกายนั้น“ผุดเกิด”ทันทีที่มีเหตุปัจจัย ครบถ้วน และ“ตายดับ”ลงไปทันทีที่มีเหตุปัจจัยครบถ้วน และเป็นการตายชนิดที่ไม่มี“ซาก” ตายแล้วสูญหายไปเลย เพราะเป็นสิ่งที่ไม่มี“รูปร่าง”(อสรีรัง) แล้ว“นามธรรม”ที่เหลือ

ก็“เกิด”ทันที เรียกการเกิดชนิดนี้ว่า “**โอปปาติกโยนิ**” ซึ่ง“เป็นการเกิด”จริง ชนิดหนึ่ง ในการเกิด ๔ อย่าง ได้แก่

๑. ชลาพุชโยนิ (การเกิดของสัตว์ที่เกิดในมดลูก)
๒. อังคชโยนิ (การเกิดเป็นไข่ก่อนแล้วจึงฟักเป็นตัว)
๓. ลิงเสทชโยนิ (การเกิดชนิดแตกตัวในน้ำเพื่อหนีน้ำ)
๔. โอปปาติกโยนิ **เกิดในตัวเอง ตายในตัวเอง** คือ

จิตเองตายลง ไม่เหลือร่องรอย ซากของจิตที่ตายไม่มี แล้ว จิตเองนั้นเอง ก็“เกิด”

ที่เรียกว่า “เกิด” ก็คือ“**จิตเก่า**”นั้นสภาพหนึ่ง เมื่อ ปฏิบัติจนมี“**ส่วนหนึ่งของจิต**”(กิเลส)ตายสูญหายออกไป จาก“**จิต**”ของผู้ปฏิบัติเองนั้นแหละ จิตก็“**เกิดเป็นจิตใหม่ เป็นอีกสภาพ**” เป็น“**จิตสภาพที่สะอาดจากกิเลสนั้นๆแล้ว**”

เพราะ“**ตัวตน**”ของกิเลสตายดับสูญไปแล้ว เหลือแต่ **จิตที่เป็น“จิตบริสุทธิ์จากกิเลสนั้น”เกิดอยู่-เป็นอยู่-มีอยู่**

และจะมีการเกิดหรือการตายไปของ “**จิต**”อย่างไร ก็เป็น **ความไม่มีรูปร่าง**(อสรีรัง) เพราะ“**จิต**”ไม่มีรูปร่าง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบความจริงนี้แล้ว แม้“**ตัวตน**”(อัตตา)ของความเป็นกิเลสจะตายสูญไปแล้ว **ไม่มีตัวตน**ของกิเลสนั้นแล้ว(อนัตตา) จึงเป็นเหมือนสิ่งที่ถอดออกมา จากกันเอง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

เหมือนชักไถ่ออกจากหญ้าปล้อง เหมือนชักงูออกจากคราบ เหมือนชักดาบออกจากฝัก ซึ่งเป็นการเกิด ของจิต จิตเกิดจากจิตเก่า เป็นจิตใหม่

นี่คือ “**โอปปาติกโยนิ**”

ซึ่งเป็นการนิรมิต“**จิตในจิต**” สร้าง“**กายอื่น**”(องค์ ประชุมของจิตที่เกิดใหม่)จาก“**กายนี้**”(องค์ประชุมของจิตเก่า) จึง“**เกิดกายใหม่**”(นามกาย) “**กาย**”ที่วนี่ คือ “**กายในกาย**”(องค์ประชุมของจิตในจิต ที่เป็นนามกาย) มิใช่“**กาย**”ที่เป็น องค์ประชุมของ“**กายภายนอก**”ซึ่งเป็น“**ร่างกาย**”ที่มี “**สรีระ**”ตาเนื้อเห็นได้อันประกอภกันขึ้นด้วยดินน้ำไฟ ลม “**มโนมยทธิญาณ**”จึงไม่ใช่“**ความรู้วิเศษ**(วิชา)ที่ เก่งกาจสามารถสร้าง(นิรมิต)ตัวตน(อัตตา) สร้าง“**รูปร่าง**”(สรีระ)ของ“**กาย**”ภายนอก หรือกายที่มี“**รูปร่าง**”เด็ดขาด

“**วิชา ๘**”ของพระพุทธเจ้า เป็น**ความรู้วิเศษมี** ภาวะของ“**ธรรมในธรรม**”ขั้นปรมาตถธรรม ที่ผู้ปฏิบัติ

บรรลุความมีวิชาข้อ“มโนมยทธิญาณ” จึงเป็น“**ความรู้วิเศษที่สามารถรู้แจ้งถึงความมีฤทธิ์มีความสามารถชั้น‘สร้าง’(เนรมิต)จิตในจิตให้ลดโลก-โกรธ-หลงลงได้** ถึงขั้น“กิเลสโลก-โกรธ-หลง”**ตายหรือดับสูญ**ไปจากจิตตนเองสำเร็จจน“**เกิดจิตใหม่**” นั่นคือ **ฤทธิ์หรือปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า** ที่เรียกว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** แต่“**อิทธิปาฏิหาริย์** และอาเทศนาปาฏิหาริย์” นั้น **ไม่ใช่ลักษณะที่แสดงถึงการกำจัด“โลก-โกรธ-หลง” ลดลง หรือทำให้กิเลสดับหรือตายไปแต่ประการใด**

เป็นแค่ความเก่งเกินสามัญของมนุษย์(อุตตริมนุสสรธรรม) อีกแบบหนึ่ง จะตามคำสอนของศาสนาดั้งเดิมก็ตาม ซึ่งไม่ใช่“**คำสอนของพระพุทธเจ้า**”(พระอนุสาสนี) จึงต่างจากความเก่งเกินสามัญมนุษย์(อุตตริมนุสสรธรรม)ของ**พระพุทธเจ้า**

เพราะ**ไม่มีสภาพที่แสดงถึงความบรรลุธรรมแต่อย่างใด เป็นแค่สภาพสำแดงความสามารถเก่งกาจที่เกินกว่าสามัญมนุษย์แบบน่าที่แปลกประหลาดเท่านั้น**

เพราะเหตุดังที่ได้สาธยายมาแล้วนี้ **“วิชา ๘” หรือ“ความรู้”**ที่เป็น**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**จึงคนละเรื่องกันกับ**“อิทธิปาฏิหาริย์** และอาเทศนาปาฏิหาริย์”

ผู้มี**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**สามารถ**“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”**ในความเป็นมรรคเป็นผลของพุทธธรรม เริ่ม**“ความรู้”**ตั้งแต่**“วิปัสสนาญาณ”** อันเป็น**“วิชา ข้อที่ ๑”** แล้วก็เจริญขึ้นๆเป็น**“วิปัสสนาญาณ ๘”** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๑ (จากญาณ ๗๓)

ซึ่งเป็นพัฒนาการของ**“อริยัญญาสิกขา”**นั่นเอง เจริญขึ้นๆเป็น**“ญาณ ๑๖”**(สัมมาญาณ)สูงขึ้นๆ เป็นต้น [“อริยัญญา”นี้มีมากมายถึง ๗๓ ญาณ ซึ่งสาวกสามารถมีได้ ๖๗ ญาณ ส่วนอีก ๖ ญาณนั้นเป็นพุทธวิสัย]

ผู้มี**“อริยัญญา”**เข้าบ่ายคุณวิเศษถึงขั้น**“ญาณ ๑๖”**นี้เอง ที่เป็นเครื่องชี้บ่งว่า ผู้นี้เป็น**“พหูสูต”**ที่มี**“อุตตริมนุสสรธรรม”** ถึงขีดเรียกได้ว่า**“อารยบุคคล”** นับเนื่องเป็น**“พุทธบริษัท”**ในศาสนาพุทธแท้จริงอย่างต่ำตั้งแต่โสดาบันสูงขึ้นไปจนกระทั่งสุดถึงอรหันต์

ประเทศชาติจะชื่อว่า**“เจริญ”**นั้น ต้องประกอบไปด้วย**“คน”**ที่มีคุณสมบัติขั้น**“อารยธรรม”**หรือมี**“อุตตริมนุสสร**

ธรรม”ดังกล่าวนี้อาจจริงมากเพียงพอก็จะนำพา**“ชาติ”เจริญ “ประเทศ”เจริญแท้จริงได้** ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ชาติอื่นประเทศอื่นด้วย **อย่างยั่งยืนถาวรไปนานเท่านั้น**

เพราะจะเป็นประเทศที่**“พึ่งตนเอง”**ได้อย่าง**วิเศษแท้จริง** และมี**“ส่วนเกิน”**ที่จะสะพัดออกไปเพื่อแผ่แก่ประเทศอื่นๆ ไม่เบียดเบียน หรือไม่เอาส่วนเกินที่เป็น**“กำไรแบบทุนนิยม”**จากประเทศอื่นใดเลย มีแต่จะแผ่แผ่ออกไปแก่ประเทศอื่นเท่าที่จะมีสมรรถภาพจริง

เนื่องจากประชาชนพลเมืองประเทศนี้เป็น**อารยชน**(คนเจริญ) แท้ มีจำนวนมากพอ

อารยชน ก็คือ ผู้ไม่ใช่ปุถุชน ปุถุชนเป็น**“คน”**ที่เต็มไปด้วยจิตเอาเปรียบกอบโกยสะสมลาภยศสรรเสริญ ไม่ลดทอน ไม่ลดอัตตา

ส่วนอารยชนเป็น**“คน”**กำจัดกิเลสที่จะเอาเปรียบหรือสะสม**“โลภียทรัพย์”** อันคือ ลาภยศสรรเสริญ เสพสุข ด้วยกามด้วยอัตตา นี้ได้จริงๆ เป็น**“คน”**ชนิดที่บรรลุ**“โลกุตตรธรรม”**อย่างเป็นทางการจิตแท้จริง

กล่าวคือ มีคุณสมบัติเป็น**“คน”**ที่บรรลุ**“วรรณะ ๘”**จริง มี**“สาราณียธรรม ๖”**ที่ประกอบด้วยพุทธพจน์ ๗”จริง มีสัมมาสังกัปปะที่พ้น**“มิฉฉาสังกัปปะ ๓”** มีสัมมาวาจาที่พ้น**“มิฉฉาวาจา ๔”** มีสัมมากรรมันตะที่พ้น**“มิฉฉากัมมันตะ ๓”** มีสัมมาอาชีพที่พ้น**“มิฉฉาอาชีพะ ๕”** เป็นต้น

คนที่จะ“พ้นมิฉฉาอาชีพะ ๕” คือ คนที่มีคุณสมบัติดำเนินชีวิตไปทุกอิริยาบถ ทุกลมหายใจเข้าออก ทุกขณะจิตก็ประกอบอาชีพไปด้วยการประพฤติธรรม สังวรสำรวมกรรมทุกกรรมให้มิมรรคผลของธรรม ลดกิเลส ลดอกุศลให้เป็น**สัมมา**(ถูกต้อง,ถูกแท้,ถูกถ้วน) ทั้งในขณะนึกคิด(**สัมมาสังกัปปะ**) ทั้งในขณะพูด(**สัมมาวาจา**) ทั้งในขณะการกระทำทุกอย่างไม่ว่ากาย-วาจา-ใจ(**สัมมากรรมันตะ**) ทั้งในขณะทำงานเลี้ยงชีพ(**สัมมาอาชีพะ**) มีความรู้ตัวทั่วพร้อม(**สัมมาสติ**) โดยพยายาม(**สัมมาวายามะ**) ให้เกิด**“อารยธรรม”** ให้ได้เสมอ ตามความรู้ความเข้าใจที่ได้ศึกษามาอย่างถูกแท้(**สัมมาทฐิ**) ผลที่เป็นปรมาัตถธรรมจะสั่งสมลงเป็น**“สัมมสมาริ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”** ในชีวิตที่ดำเนินปกติไปเป็นสามัญนั่นเอง

ซึ่ง**“มิฉฉาอาชีพะ ๕”**ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ สุดยอด

แห่งความเป็น**“ชีวิตประเสริฐหรือชีวิตอารยะแท้ๆ”** ซึ่งมี ๕ ระดับ ผู้ประเสริฐก็คือ ผู้ประพฤติเจริญสูงไต่ระดับขึ้นไป ผู้ใดพ้นมิจฉาชีพขึ้นได้ก็ตรวจตามขั้นตอนที่พระพุทธเจ้า จัดลำดับไว้นี้เถิด ได้แก่ ผู้ทำงานการเลี้ยงชีพ ที่พ้นจาก...

มิจฉาชีพชั้นหยาบต่ำสุด **๑. “การโกง”**(กุหน) คือ เลี้ยงชีพด้วยความทุจริตในชั้นหยาบชั้นเลวร้าย ทั้งเลวแบบ ซ้ำซ้อน

มิจฉาชีพที่อ่อนจากต่ำสุด **๒. “การหลง”**(ลพนา) คือ เลี้ยงชีพที่ยังไม่ซื่อสัตย์ ยังอกุศลในระดับที่ตนยังมีอยู่ ซึ่ง ต่ำลงมาจาก“มิจฉาชีพ”ระดับ“กุหน”แล้ว หรือไม่อกุศล ด้วยกายแล้ว แต่ก็ยังอกุศลด้วยวาจา

มิจฉาชีพที่เริ่มสูงขึ้นดีเป็นขั้นๆ **๓. “การตลบตะแลง”** (เนมิตตกตา) คือ คนประพฤติศีลประพฤติธรรมจริง ตามฐานะ อย่างน้อยบริสุทธ์ศีล ๕ สูงขึ้นบริสุทธ์ศีล ๘ สูงขึ้นอีกบริสุทธ์ศีล ๑๐ แท้จริง ทั้งฆราวาส ทั้งนักบวช อย่างสูงสุดถึงขั้น“บริสุทธ์ศีลโอวาทปาฏิโมกข์” ซึ่งแต่ละ ฐานะก็พากเพียรเพื่อให้บริสุทธ์ไม่ผิดพลาดอยู่ จึงยังอาจจะ มีส่วนบกพร่องผิดพลาดได้อยู่บ้าง

มิจฉาชีพที่ไม่เกิดจากตน **๔. “การยอมมอบตน ในทางผิด”**(นิเปเลกิตา) คือ คนที่ตนเองบรรลุดุธรรมบริสุทธ์ เฉพาะตนแล้ว แต่ตนยังยอมทำงานเลี้ยงชีพมีส่วนรับ รายได้ร่วมกับผู้ที่ทำผิดทำไม่ถูกต้องอยู่

มิจฉาชีพชั้นปลายสุดแห่งที่สุด **๕. “การแลกแลก ด้วยลาภ”**(ลาภาน ลาภัง นิชิคิงสนตา) คือ คนที่ทำงานเลี้ยงชีพ ชั้นสูงขนาดตนเองก็บริสุทธ์แล้ว ไม่มอบตนอยู่กับหมู่ที่ยัง ทำผิดแล้ว แต่ตนยังทำงานรับค่าแรงงาน ยังใช้แลกแลกแลก ยังทำงานรับสิ่งตอบแทน ยังรับรายได้ ไม่สละแบบหมด ตัวตน ถึงขนาดนี้พระพุทธยังถือว่าเป็น“มิจฉาชีพ” ยังไม่เป็น “สัมมาอาชีพ”ชั้นสูงสุด

คนที่จะ**“พ้นมิจฉาชีพ”**ชั้น ๑ และชั้น ๒ นี้ได้ ซึ่งเป็นชั้นหยาบแท้ๆ ก็จะต้องตั้งใจศึกษาพุทธธรรมให้ “สัมมาทิฐิ” และประพฤติธรรมอย่างตั้งใจจริงๆ ให้ พันวงจร“บาป” พันกระแสแห่ง“บาป”ที่ทุจริตอกุศลให้ได้ เป็นเบื้องต้น แล้วจึงเลื่อนขึ้นไปท่ามกลาง บั้นปลายตาม ลำดับ **พ้นมิจฉาชีพ**ชั้น ๓ ชั้น ๔ และชั้น ๕ ต้องพากเพียร

ทำส่วน“บุญ”ให้มากกว่าส่วน“บาป”ให้ได้เสมอๆ กระทั่ง สามารถ**“ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่บุญกุศลให้ถึงพร้อม”** เพราะสามารถ**“ทำจิตให้ผ่องใส”**(จิตสะอาดจากกิเลสถึงขีด ที่ทำ“บุญ”มากกว่า“บาป”)ได้อย่างเป็นปรมาตถธรรมแท้จริง ถึงที่สุดจนกระทั่งเป็นอันสูงสุดแห่งที่สุด

●●●
ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบ ไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล** จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม เต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง พัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ นิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างล้ำคณูทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ *บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน* ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า*การกระทำของคน* อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตราบว่า “ปรีณิพพาน” ที่เดียว เพราะ “กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ **ชาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้**นี่เองที่มนุษย์นับถือ** ว่าเป็น “**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ**” หรือ “**เป็นอำนาจของพระเจ้า**” หรือ แม้แต่ “**อำนาจของชาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจพิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ สำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ชาตาน-ผีร้าย** หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจชาตาน**” ต่างหากชนะ “**พระเจ้า**”]

“**กรรม**” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นทีเดียว ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า *กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น “ชาติริเริ่มตัวริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]*

[รายละเอียดของ “กัมมัสสกะ” หรือ “กัมมัสสโกมทิ” และ “กัมมทายาโท” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “กัมมโยนิ” ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “กัมมพันธ” จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง “กัมมปฏิสรโณ” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “กรรมทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “กัมมปฏิสรโณ” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ “**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัสสกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ “กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”(มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ การค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ดังที่อาตมาได้บอกไปแล้ว ว่า กิเลสที่ก่อให้คนฆ่าซึ่งเป็นผู้ทำบาปแท้ๆมีอำนาจในการกำหนด “บาป-บุญ” มันเริ่ม“บาป”เพราะเขาเป็นผู้ฆ่าแล้ว ผิดศีลข้อหนึ่งมาแต่ต้น ซึ่งเป็น“บาปพื้นฐานของมนุษย์” เป็นบาปขั้นต่ำขั้นหยาบที่สุดแล้วสำหรับมนุษย์ เท่าๆกับการลักขโมย เท่าๆกับการมีกามเกินขอบเขตที่ควรเบื้องต้น เท่าๆกับความไม่ซื่อสัตย์แม้แค่การพูดเท็จทุจริตได้ เท่าๆกับโง่ไปเสพติดสิ่งที่ดีหยาบชั้นนอบาย ดังนั้น

คนทุกคน ต้องเลิกมาให้ได้ เป็นเบื้องต้น ก่อนอื่นใด

ยิ่งไปทำเหตุให้คนกินจนหลงเสพ หลง“ยินดี”เนื้อสัตว์ นั่นก็กิเลสทั้งนั้น จนถึงกับมีจิตหลงติดเนื้อสัตว์อีกก็กิเลสซ้ำยิ่งขึ้นไปอีก “บาป”ย่อม“เป็นอันมาก”แน่นอน นี่ต่างหากที่คือเนื้อแท้ของ“บาป”

ไม่ใช่“บาป”อยู่ที่“จิตใจหรือเจตนา”ให้ผู้นั้นกินผู้นั้นกิน แล้วคนผู้ถูกระบุ“เจตนา”เท่านั้นคือผู้กินไม่ได้ ชื่นคนผู้ถูก“เจตนา”ไปกินเนื้อนั้นเข้า ก็จะเป็นคนมีความผิด มี“บาป” คนผู้นั้นต้องไปหากินเนื้ออื่นๆที่ไม่ได้“เจตนา”เขา เขาจึงจะไม่ผิดบาป ซึ่งก็หากินได้ทั่วไป ที่ไหนก็มีตีนดาษ แล้ว“การเจตนา”แบบนี้ ทำไปทำไม? เพื่ออะไร? ไร้เหตุผล ไม่เข้าท่าเลย มันสื่อให้เห็นว่า “เบี้ยวบาลี”ไว้ให้ภิกษุจะได้กินเนื้อสัตว์ทั่วไปแท้ๆ

“การกินหรือไม่กิน”ของคน ถ้าคนกินเขา“ทำบาป”นั้นก่อนจะกิน เช่น เป็นเหตุให้สัตว์นั้นตายก็บาปก่อนกินแล้วขั้นที่หนึ่ง ยิ่งฆ่าสัตว์นั่นเองก็บาปก่อนจะกินเป็นขั้นที่สอง เมื่อ“กิน”เนื้อสัตว์นั้นเข้าไปก็บาปอีกขั้นที่สาม แถม“ยินดี”ในเนื้อนั้นซ้ำเข้าไปอีก “การหลงยินดี”ในสิ่งที่ไม่ควรยินดี มันก็ไม่ดี มันก็เสียหาย นั่นคืออกุศลธรรม เขาก็บาปแล้วบาปอีกยิ่งๆขึ้นเป็นขั้นที่สี่ เมื่อยินดีแล้วหนักขึ้นก็ชอบใจ ภาวะที่เข้าสู่ความเป็นกิเลสก็เพิ่มขึ้นเป็นบาปแล้วขั้นที่ห้า ถ้ายิ่งหนักขึ้นติดยึดก็เป็นอุปาทานเป็นกิเลสนั่นเองก็คือบาปแท้ๆขั้นที่หก ยังไม่พอจะไปชี้ชวนหรือเอาไปยึดยึดให้คนอื่นเขา“ยินดีด้วยเนื้อสัตว์”ต่อไปอีก จึงเป็น“บาปมิใช่บุญเป็นอันมาก”ถึงขั้นที่เจ็ดทีเดียว จากนั้นก็ยิ่งจะทุจริตจัดขึ้นไปอีกเป็น“หลอกล่อ” แล้วก็“ลวงพราง” แล้วก็“มอมเมา”ทับถมหนาหนักร้ายกาจขึ้น เป็นขั้นที่แปด-ขั้นที่เก้า-ขั้นที่สิบ และจะวนซ้ำ-ซ้ำซ้อน รอบแล้วรอบอีกนับไม่ถ้วนหนักหนาซ้อนๆเข้าไปไม่มีจบ เห็นไหมว่า ความซับซ้อนของ“บาปเป็นอันมาก” ซึ่งเป็นอันมากด้วยประการฉะนี้ มันไม่เห็นจะเป็นเหตุเป็นผล หรือไม่เห็นจะเข้าทำตรงไหน ที่อ้างว่า “เนื้อสัตว์ที่ฆ่า‘เจตนาบุคคล’แล้วคนที่ถูกเจตนาเท่านั้นที่จะกินไม่ได้ ชื่นกินบาป”

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ผู้นำ	หุเบา	เซื่อง่าย
หลงไหล	คนพาล	ป้ายสี่
โง่เขลา	ใคร่ครวญ	อับรึ้ย
โล้นี้	คนดี	บาปแรง

ผู้นำหุเบา เซื่อง่าย

(มหาโพธิชาดก)

เมื่อ พระศาสดาประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร ทรงปรารภถึงพระปัญญาบารมีของพระองค์ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในกาลนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนตถาคตก็เป็นผู้มีปัญญา สามารถ ย่ำยิวาทะของคนอื่นได้แล้ว”

ทรงนำเรื่องราวเวลานั้นมาตรัสเล่า

ใน.....
 อดีตกาล พระเจ้าพรหมทัตทรงเสวยราชสมบัติ อยู่ในนครพาราณสีของแคว้นกาสิ
 ที่นครนั้น มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ **โพธิกุมาร** เป็นบุตรชายอยู่ในตระกูลพราหมณ์มหาศาล (พราหมณ์ผู้มั่งคั่งร่ำรวย) ซึ่งมีทรัพย์มากถึง ๘๐ โภกฏี (๘๐๐ ล้านบาท) เขาได้ศึกษาเล่าเรียนศิลปศาสตร์ที่เมืองตักสิลาจนจบ แล้วกลับมาอยู่

อย่างแสนสุขสบายที่บ้านของตน

กระทั่งวันหนึ่ง เขาบังเกิดเบื่อหน่ายในความสุขอันเกิดจากกามทั้งหลาย จึงละทิ้งสมบัติทั้งปวง ออกบวชเป็น **ปริพาชก** (นักบวชที่ชอบสัจจรูปที่ต่าง ๆ เพื่อแสดงทรรศนะปรัชญาทางศาสนาของตน) อาศัยเหง้าไม้และผลไม้ในป่าหิมวันต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) ดำรงชีวิตอยู่บำเพ็ญธรรมต่อมา...ได้ออกจาริก (เดินทาง) ไปที่ต่าง ๆ จนถึงนครพาราณสี เข้าไปพำนักในพระราชอุทยานยามเช้าก็เที่ยวภิกษาจาร (บิณฑบาต) ในพระนครผ่านข้างพระราชวัง พอดีกับพระราชอาประทับยืนอยู่ที่สีหบัญชร (หน้าต่างที่พระราชอาเสด็จออกมารับแขกเมือง) ทอดพระเนตรเห็นโพธิปริพาชกแล้วทรงเลื่อมใสในกิริยาอาการอันสงบสำรวม จึงรับสั่งให้ราชบุรุษไปนิมนต์ท่านเข้ามาในวัง ทรงถวาย

อาหารรสเลิศต่าง ๆ

ครั้นฉันอาหารเสร็จแล้ว โภธิปริพาชกแลเห็น **สุนัขสี่เหลืองตัวหนึ่งชื่อโกโลยกะ** ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระราชชา อยู่ในที่ใกล้ ๆ นั้น จึงหยิบข้าวสุกก้อนหนึ่งแสดงที่ทำให้แก่สุนัข พระราชชาทอดพระเนตรอาการนั้น จึงรับสั่งให้คนนำภาชนะมาใส่ข้าวให้แก่สุนัข

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทรงสร้างบรรณศาลา (ศาลามุงด้วยใบไม้กิ่งไม้) ไว้ในพระราชอุทยาน ถวายบริวาร (ของใช้ของนักบวช) และนิมนต์โภธิปริพาชกอยู่ประจำที่นั่น โดยเสด็จไปหาทุกวัน อย่างน้อยวันละ ๒-๓ ครั้งทีเดียว ด้วยศรัทธายังทรงทำอยู่อย่างนี้ จนเวลาล่วงไป ๑๒ ปี

แต่พระราชชาทรงมีอำมาตย์อยู่ ๕ คน เป็นข้าราชการที่ปรึกษาของพระองค์ ซึ่งแต่ละคนจริตนิสัยต่างกันไป

คนที่ ๑. เป็น **อเหตุกวาที** คือ มีวาตะเชื่อว่าทุกชีวิตหมดจด ไม่มีบุญบาป ไม่มีเหตุปัจจัย

คนที่ ๒. เป็น **อิสรกรรมวาที** คือ มีวาตะเชื่อว่าทั้งหมดโลกนี้พระเจ้าเป็นผู้สร้าง

คนที่ ๓. เป็น **ปุกเพกตวาที** คือ มีวาตะเชื่อว่าสุขทุกข์ที่เกิดขึ้น ล้วนเกิดจากกรรมเก่าแต่ปางก่อนทั้งสิ้น

คนที่ ๔. เป็น **อุจเฉทวาที** คือ มีวาตะเชื่อว่าตายจากโลกนี้แล้วย่อมขาดสูญ ไม่มีโลกหน้า

คนที่ ๕. เป็น **ขัตตวิชชวาที** คือ มีวาตะเชื่อว่าควรฆ่าแม่บิดามารดา เพื่อผลประโยชน์ของตนเป็นใหญ่

ทั้ง ๕ อำมาตย์นี้ ได้ดำรงตำแหน่งเป็น **ผู้พิพากษาคติความต่าง ๆ แทนพระราชชา** แต่กลับพากันติดสินบน ตัดสินคนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของ ให้เป็นเจ้าของ แล้วตัดสินคนที่เจ้าของ ไม่ให้เป็นเจ้าของ ความเดือดร้อนจึงเกิดขึ้นแก่คนทั้งหลายเป็นจำนวนมาก

มีอยู่วันหนึ่ง ได้มี **ผู้แพ่คดีความรายหนึ่ง** ไปหาโภธิปริพาชกโอตครวญรำพันว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ท่านได้ฉันในพระราชวัง

แล้วเพราะเหตุใดจึงนั่งดูตาย พวกอำมาตย์ผู้วินิจฉัยคดีรับสินบน ตัดสินคดีทำให้ชาวบ้านฉิบหายอยู่ บัดนี้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของแท้ ๆ กลับถูกโกงไม่ได้เป็นเจ้าของโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

ด้วยความเมตตาสงสารชายคนนั้น โภธิปริพาชกจึงไปยังโรงวินิจฉัยคดี **แล้วทำการตัดสินคดีโดยชอบธรรม** ทำคนที่เจ้าของ ให้ได้เป็นเจ้าของตามจริง เหตุนี้เองมหาชนในที่นั้นพากันเปล่ง **สาธุการ** (สรรเสริญว่าทำดีแล้ว) เสียงกึกก้องขึ้นพร้อมกัน

พระราชาก็ทรงสดับเสียงนั้น ครั้นทรงทราบเรื่องแล้ว ได้เสด็จไปขอร้องโภธิปริพาชก

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ โปรดทำการตัดสินคดีความให้เป็นประจำเถิด ความเจริญจะได้มีแก่มหาชน”

“มหาบพิตร การวินิจฉัยคดีมีใช้กิจของอาตมภาพเลย”

“พระคุณเจ้าควรทำความกรุณาในมหาชนไม่ต้องวินิจฉัยคดีตลอดวันก็ได้ เพื่อประโยชน์สุขของมหาชนด้วยเถิด”

โภธิปริพาชกถูกพระราชชาอ่อนวอนอยู่บ่อย ๆ จนในที่สุดก็ยอมรับตัดสินคดี ทำให้พวกลูกความโกงทั้งหลายหมดโอกาสคดโกงแล้ว

ฝ่ายพวกอำมาตย์ทั้ง ๕ **เมื่อไม่ได้สินบนก็อดอยากปากแห้งเป็นผู้ขัดสน** จึงรวมหัวกันหาเรื่องใส่ร้ายโภธิปริพาชกเสมอ ๆ ในที่สุดกราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराชเจ้า บัดนี้โภธิปริพาชกปรารถนาจะทำความพินาศแก่พระองค์”

แต่พระราชาก็ไม่ทรงเชื่อ ตรัสว่า “ท่านเป็นผู้มีศีล สมบูรณ์ด้วยความรู้ จะไม่ทำอย่างนี้เด็ดขาด”

“ประชาชนส่วนใหญ่ตกอยู่ในเงื้อมมือของโภธิปริพาชกแล้ว เว้นแต่พวกข้าพระองค์ทั้ง ๕ เท่านั้น หากพระองค์ไม่ทรงเชื่อ คอยทอดพระเนตรดูเองเถิด”

ตั้งแต่นั้นมา พระราชชาทรงแอบทอดพระเนตร **มักเห็นผู้คนมากมายห้อมล้อมติดตามโภธิ-**

ปริพาชกเสมอ ๆ ทรงเข้าใจผิดว่าเป็นพวกบริวาร แต่ที่แท้คือพวกที่มาฟ้องคดีความต่าง ๆ ทำให้ ทรงหัวงันไหว บังเกิดความหวาดระแวง จึงปรึกษา อำมาตย์ทั้ง ๕ พวกอำมาตย์ได้โอกาสจึงเสนอว่า

“ขอพระองค์มีรับสั่งให้ลดการอุปฐาก (ดูแล รับผิดชอบ) ที่เคยทำแก่ปริพาชกนั้น เพราะหากเห็น การบำรุงลดลง ปริพาชกคงไม่กล้าบอกใคร แล้ว แอบหนีไปเอง”

พระราชาก็ทรงเชื่อ ตรัสสั่งให้กระทำการ ตามนั้น โดยไม่ให้มีเจ้าหน้าที่คอยดูแลรับผิดชอบ ปริพาชก แล้วถวายแต่อาหารธรรมดาที่คลุก ปนกัน ต่อมาก็ไม่ให้เข้าสู่ห้องใหญ่ ให้อยู่ตรง เชิงบันไดเท่านั้น ในที่สุดให้ยืนอยู่ที่ปราสาทชั้นล่าง เจ้าหน้าที่ถวายอาหารที่หุงด้วยปลายข้าว โพรธิ- ปริพาชกรับอาหารแล้วต้องกลับไปฉันทูอุทยาน

แม้โดนกระทำถึงเพียงนี้ โพรธิปริพาชกก็ ไม่จากไปเสียที พระราชาจึงตรัสถามพวกอำมาตย์

“ปริพาชกนี้แม้เสื่อมหลักการแล้ว ก็ยังไม่ ย่อมหลีกไป จะทำอย่างไรดี”

“ข้าแต่มหาราชเจ้า **นี่ย่อมแสดงว่าปริพาชก ไม่ได้ต้องการอาหาร แต่ต้องการเสวตฉัตร ต่างหากเล่า** ฉะนั้นพรุ่งนี้ขอพระองค์รับสั่งให้ฆ่า ปริพาชกนี้เสียเถิด”

พระราชาทรงไม่ใคร่ครวญให้ดีเสียก่อน ก็ ทรงเห็นด้วย แล้วประทานดาบให้แก่พวกอำมาตย์ ตรัสสั่งการทันที

“พรุ่งนี้ พวกท่านจงชุมนุมอยู่ที่ประตูใหญ่ พอ ปริพาชกเข้ามา จงฟันศีรษะเสีย แล้วช่วยกันลับ เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เอาไปทิ้งในหลุมคู่อุ อย่าให้ ใครรู้เรื่องได้”

พวกอำมาตย์รับคำด้วยความดีใจ แล้วพากัน ไปเตรียมการ

คืนนั้นเอง พระราชาทรงกระลับกระสายไปมา บนพระที่บรรทม พระเสโท (เหงื่อ) หลังไหล ทรง ไม่สำราญพระหทัย ทรงระลึกถึงความติงามของ โพรธิปริพาชกที่เคยมีมา ทำให้ทรงรู้สึกเศร้าโศก อย่างยิ่ง **พระอัศรมเหสี**ที่บรรทมอยู่ใกล้ ๆ

พลอยตื่นบรรทมไปด้วย พอเห็นอาการของ พระราชาเช่นนั้น จึงทูลถามสาเหตุ พระราชา ก็ ทรงสารภาพความจริง

“ดูก่อนเทวี บัดนี้เราคิดว่า โพรธิปริพาชกได้ กลายเป็นศัตรูต่อพวกเราไปแล้ว เราจึงสั่งพวก อำมาตย์ให้จัดการฆ่าท่านเสียที่ประตูใหญ่ในวัน พรุ่งนี้ ทั้งที่โพรธิปริพาชกได้แสดงธรรมเป็นอัน มากแก่พวกเราตลอด ๑๒ ปี ซึ่งเนิ่นนานมาโทษ หลักนิตของท่านเราไม่เคยเห็นประจักษ์เลย **บัดนี้ เราเพียงแต่ได้รับคำบอกเล่าเท่านั้น ก็สั่งให้ ฆ่าท่านเสียแล้ว** เราจึงรู้สึกเศร้าใจนัก”

พระนางทรงรับฟังแล้ว จึงปลอบพระทัย พระราชาจนบรรทมหลับไป ซึ่งขณะนั้นสุนั ขสีเหลืองโกโลยกะไต้ยินทุกถ้อยคำ แล้วคิดว่า

“พรุ่งนี้เราควรจะช่วยชีวิตของโพรธิปริพาชกไว้ ด้วยกำลังของเราเอง”

รุ่งเช้า...สุนัขโกโลยกะไต้จึงไปนอนหมอบคอย อยู่ที่ประตูใหญ่ มองดูหนทางที่โพรธิปริพาชกจะมา ส่วนพวกอำมาตย์ทุกคนก็ถือดาบแอบชุมนุมอยู่ที่ ซอกประตูใหญ่เช่นกัน

เมื่อโพรธิปริพาชกออกจากอุทยาน เดินมาจน ถึงประตูวัง ทันใดนั้นสุนัขโกโลยกะไต้ก็ลุกขึ้นยืนจังก้า อ้าปากแยกเขี้ยวเห่าเสียงดังขับไล่ทันที ปริพาชก เห็นดังนั้นก็รู้ได้ว่า

“เราจะมีภัยเป็นแน่แท้”

จึงหันกลับโดยเร็ว ตรงไปยังอุทยานเพื่อเก็บ บริหาร เตรียมตัวจากที่นั่นไป เลิกอดทนต่อไป อีกแล้ว

พระราชาทอดพระเนตรอยู่ที่สีหบัญชร ทั้งที่ เวลาโพรธิปริพาชกมาและกลับไป ทรงดำริในพระทัย

“ถ้าโพรธิปริพาชกเป็นศัตรูของเราจริง หาก กลับไปที่อุทยานแล้ว ก็จะต้องชุมนุมบริวารทั้ง หลายเตรียมก่อการเป็นแน่ แต่หากไม่เป็นศัตรูกับ เรา ก็คงเก็บบริหารหลีกหนีไป”

จึงเสด็จติดตามไปที่อุทยาน พบโพรธิปริพาชก ถือบริวาร กำลังเดินออกมาจากบรรณศาลา จึง ตรัสถาม

“ข้าแต่พระเจ้า เพราะเหตุใดท่านจึงรีบร้อน
ถือเอาบริวาร บาดร และผ้าพาด จะไปยังทิศทาง
ใดกันเล่า”

“ดูก่อนมหาบพิตร ตลอดเวลา ๑๒ ปี ที่
อาตมภาพอยู่ในสำนักของพระองค์ ไม่เคยเลยที่
จะถูกสุนัขเหวี่ยงขู่คำรามเตือนภัยเยี่ยงนี้ **อาจ
เป็นเพราะพระองค์ผู้เป็นใหญ่สิ้นศรัทธาใน
อาตมภาพเสียแล้ว** มันจึงแยกเขี้ยวชาวเท่าอยู่
ราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อน อาตมภาพจึงควร
จากไปแล้ว”

ทรงสดับอย่างนั้น ให้รู้สึกพระองค์ว่าผิดพลาด
จึงทรงขอให้ยกโทษในการกระทำต่าง ๆ

“พระเจ้าผู้เจริญ โทษที่ข้าพเจ้าทำแล้วนั้น
จริงตามที่ท่านกล่าว แต่บัดนี้ข้าพเจ้าก็เลื่อมใสท่าน
ยิ่งนัก ขอท่านจงอยู่เถิด อย่าเพิ่งจากไปเลย”

“มหาบพิตร เมื่อก่อนทรงถวายอาหารอัน
ประณีตล้วน ภายหลังกลายเป็นอาหารหยาบ
คลุกปนกัน บัดนี้จึงเป็นเวลาทีอาตมภาพสมควร
ไปแล้ว

เมื่อก่อนได้ที่นั่งที่ฉันอยู่ภายใน ต่อมาต้อง
อยู่ข้างนอก บัดนี้ถูกขับไล่ออกจากพระราชวัง
อาตมภาพจึงขอไปเสียเองดีกว่า

เพราะไม่ควรคบหาคนที่ไร้ศรัทธา ดูก่อนน้ำ
ที่ไม่มีน้ำ หากใครพยายามขุดบ่อน้ำนั้น ก็จะได้
แต่น้ำที่มีกลิ่นโคลนตม จึงควรคบหาคนที่ม
ีศรัทธาเท่านั้น ควรเข้าไปนั่งใกล้ เหมือนคน
ต้องการน้ำ เข้าไปหาห้วงน้ำ ฉะนั้น

แต่...แม้คนที่คบหากันเป็นมิตร ก็ยอม
แหยงหน้ากันได้ ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ

๑. **คลุกคลีกันเกินไป** จึงไม่ควรไปมาหากันให้
พร่ำเพรื่อนัก

๒. **ไม่ไปมาหากัน** จึงไม่ควรเห็นห่างกันให้
เนิ่นนาน

๓. **ขอในเวลาไม่สมควร** จึงควรขอสิ่งที่ควร
และขอในเวลาอันควร

แล้วก็เพราะคนที่รักกัน ย่อมไม่เป็นที่รักกันได้
ก็ด้วยการอยู่ร่วมกันนานเกินควร บัดนี้อาตมภาพ

มิได้เป็นที่รักของมหาบพิตรแล้ว ฉะนั้นจึงขอลา
ไปก่อน”

แม้พระราชาทรงทักทานอย่างไร ก็ไม่เป็นผล
จึงตรัสอ่อนวอนไว้

“ถ้าพระเจ้าไม่รับตามคำขอร้องของ
ข้าพเจ้า ก็ขอวิงวอนท่านโปรดแวะกลับมาเยี่ยม
ข้าพเจ้าบ้างเถิด”

“ดูก่อนมหาบพิตรผู้ผดุงรัฐ หากเราทั้งสอง
แยกกันอยู่ อันตรายจะไม่มี เมื่อวันคืนล่วงไป เรา
คงจะได้พบกันบ้าง”

กล่าวจบ โปธิปริพาชกก็จากไป เทียวจาริก
ไปในที่ต่าง ๆ นับแต่นั้นมาพวกอำมาตย์ทั้ง ๕
**จึงได้ทูลจรีตราบลินบนอีก ในการวินิจฉัยคดี
ความทั้งหลาย มีอำนาจและทรัพย์เพิ่มพูน
มากมาย** ดังนั้นจึงกลัวอย่างมากว่า โปธิปริพาชก
อาจจะกลับมาอีก จึงพากันคิดแผนการร้ายขึ้น
กราบทูลเท็จบ่อย ๆ หลอกให้พระราชาทรงเชื่อว่า
**พระอัครมเหลืติดต่อส่งข่าวสาส์นกับโปธิปริพาชก
เสมอ ๆ พระนางหมายปลงพระชนม์พระราช
แล้วขอให้ปริพาชกนั้นรีบกลับมาโดยเร็ว**

เมื่อพระราชาทรงหลงเชื่อง่าย ๆ พวกอำมาตย์
ก็ใส่ร้ายให้ปลงพระชนม์พระเทวีเสีย พระราชา
ก็หลงผิดด้วยความหวาดระแวง รับสั่งพวก
อำมาตย์ให้ฆ่าพระเทวี ลับเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย
โยนลงในหลุมคูถ ไม่ให้ใครรู้ ... แต่ข่าวเรื่องนี้ก็
ลือไปทั่วทุกแห่ง

พระราชโอรสทั้ง ๔ ของพระอัครมเหลื รับรู้
เรื่องนี้แล้วก็เจ็บแค้นนักจึงได้เป็นศัตรูต่อพระราช
ครั้นโปธิปริพาชกรู้ข่าวนี้เข้า จึงเดินทางกลับ
มายังนครพาราณสี หาโอกาสติดต่อกับพระราช
โอรสทั้ง ๔ อย่างลับ ๆ แล้วทูลสอนตักเตือนว่า

“**กรรมคือการฆ่าพระบิดา เป็นบาปกรรม
หนักที่ร้ายแรงทารุณนัก ไม่สมควรกระทำเลย
ธรรมดาทุกชีวิตในโลกจะไม่แก่ ไม่ตายนั้น เป็น
ไม่มี ฉะนั้นจงอดโทษให้พระบิดา จงอภัยเถิด**”

พระราชโอรสทั้ง ๔ ศรัทธาในโปธิปริพาชก
จึงพากันยอมให้อภัยแต่โดยดี จากนั้นโปธิปริพาชก

ก็เข้าสู่พระราชอุทยาน เอาแผ่นหนังของวานรที่มี
ผู้ถวายมา ปลูกที่แผ่นดิน แล้วนั่งคอยอยู่

ไม่นานนัก พระราชากับพวกอำมาตย์ทั้ง ๕
ก็มาหา ทั้งหมดได้ทักทายปฏิสันถารกันแล้ว
อำมาตย์อเหตุกวาที่ก็กล่าวโทษโพธิปริพาชกว่า

“พระคุณเจ้ากระทำบาปปาณาติบาตสัตว์
ประทุษร้ายต่อมิตร จึงได้นั่งอยู่บนแผ่นหนังวานรนี้”

ที่จริงโพธิปริพาชกเอาหนังวานรมานั่ง ก็ด้วย
เจตนาจะทำลายวาทะ ความเชื่อของเหล่าอำมาตย์
นั่นเอง จึงได้กล่าวแก้ว่า

“ถ้าถ้อยคำความเชื่อของท่านเป็นไปตามคติที่ดี
เป็นอรรถ (ประโยชน์) เป็นธรรม เป็นความจริงว่า
ผู้ใดกระทำบาปที่ไม่ควรทำบ้าง กระทำบุญที่ควร
ทำบ้าง ต่างล้วนหมดจด ไม่มีบาป ไม่มีบุญ ไม่มี
เหตุปัจจัยใด ๆ **ฉะนั้นทุกชีวิตในโลกกระทำอะไร
แล้ว จะเบือนด้วยบาปอย่างไรเล่า** วานรนี้จึงถูก
ฆ่าดีแล้ว หากวาทะของท่านไม่ผิด ก็จะไม่ติเตียน
เราเลย เพราะวาทะของท่านเป็นเช่นนั้น”

กล่าวชมแล้ว ก็หันมาที่อำมาตย์อสุภกรณวาที
เพื่อปราบทิวฐิที่ว่า

“ถ้าพระเป็นเจ้าสร้างชีวิต สร้างฤทธิ์ สร้าง
ความพินาศ สร้างกรรมดีและกรรมชั่ว ให้แก่โลก
ทั้งหมด ผู้กระทำตามคำสั่งของพระเป็นเจ้า ก็
ย่อมทำบาปได้ **พระเป็นเจ้าย่อมเบือนด้วยบาปนั้น
เอง** วานรนี้จึงถูกฆ่าดีแล้ว หากถ้อยคำความเชื่อ
ของท่านเป็นความจริง วาทะของท่านไม่ผิดแล้ว
ก็จะไม่ติเตียนเราเลย เพราะวาทะของท่านเป็น
เช่นนั้น”

แล้วหันไปกล่าวทำลายความเชื่อของอำมาตย์
ปุกเพกตวาที่บ้าง

“ก็ถ้าสัตว์โลกทั้งปวง เข้าถึงสุข และทุกข์
เพราะเหตุแห่งกรรมที่ทำไว้แล้วในปางก่อนเท่านั้น
**กรรมเก่าที่ทำไว้แล้วเขาย่อมเปลื้องหนี้หลุด
พ้นได้แน่ แล้วใครเล่าในโลกนี้จะเบือนด้วยบาป**
วานรนี้จึงถูกฆ่าดีแล้ว หากถ้อยคำความเชื่อของ
ท่านเป็นความจริง วาทะของท่านไม่ผิดแล้ว ก็จะไม่
ติเตียนเราเลย เพราะวาทะของท่านเป็นเช่นนั้น”

ปราบความเชื่อนั้นแล้ว ก็กล่าวกับอำมาตย์
อุจเฉทวาทีอีกคนว่า

“กายของสัตว์โลกทั้งหลาย ย่อมเป็นอยู่ได้
เพราะอาศัยธาตุทั้ง ๔ (ดิน น้ำ ไฟ ลม) เท่านั้น
กายนี้เกิดจากสิ่งใด ก็กลับคืนไปสู่สิ่งนั้นตามเดิม
ชีวิตย่อมเป็นอยู่แต่ในโลกนี้เท่านั้น ตายแล้วย่อม
พินาศขาดสูญ **ทั้งคนพาลทั้งบัณฑิตล้วนขาดสูญ
อย่างนี้ใครเล่าจะเบือนด้วยบาป** วานรนี้จึงถูกฆ่า
ดีแล้ว หากถ้อยคำความเชื่อของท่านเป็นความจริง
วาทะของท่านไม่ผิดแล้ว ก็จะไม่ติเตียนเราเลย
เพราะวาทะของท่านเป็นเช่นนั้น”

ท้ายสุดก็กล่าวกับอำมาตย์ชัตตวิชชวาที

“อาจารย์ทั้งหลายผู้มีวาทะว่า การฆ่าบิดา
มารดาเป็นสิ่งที่ควรทำ เพื่อผลประโยชน์ของตน
เป็นใหญ่ นี้ได้กล่าวไว้แล้วในโลก **เพราะพวกคน
พาลสำคัญตนว่าเป็นบัณฑิต จึงฆ่าบิดามารดา
ฆ่าพี่น้อง ฆ่าบุตรภรรยา ก็เพื่อผลประโยชน์
ของตน** ดังนั้นวานรจึงถูกฆ่าดีแล้ว หากถ้อยคำ
ความเชื่อของท่านเป็นจริง วาทะของท่านไม่ผิดแล้ว
ก็จะไม่ติเตียนเราเลย เพราะวาทะของท่านเป็น
เช่นนั้น

ทั้งที่แท้จริงถูกธรรมแล้ว บุคคลนั่งหรือนอน
ที่ร่มไม้ใด ไม่ควรหกรานกันไม้นั้น เพราะผู้ประทุษร้าย
มิตรเป็นคนเลวทราม”

โพธิปริพาชกได้ชมทำลายวาทะของอำมาตย์
ทั้ง ๕ แล้ว ซึ่งต่างก็หมดปฏิภาณโต้แย้ง ได้แต่นั่ง
นั่งคอดคอกอยู่ โพธิปริพาชกจึงตั้งเตือนพระราชาให้
สำนึกตน โดยกราบทูลว่า

“ดูก่อนมหาบพิตร **พระองค์ทรงพาเอามหา
โจรผู้ปล้นแคว้นทั้ง ๕ คนนี้ตามเสด็จไป
นำอนาถใจนักที่พระองค์เป็นผู้โขงเขลา** เพราะ
อำมาตย์ทั้ง ๕ เป็นอัสตบุรุษ (ผู้มีความเห็นผิด)
เป็นคนพาลแต่สำคัญตนว่าเป็นบัณฑิต คนเช่นนี้
กระทำบาปเองก็ได้ ชักชวนผู้อื่นให้กระทำบาป
ก็ได้ การคลุกคลีกับอัสตบุรุษมีทุกข์เป็นที่สุด มี
ผลเผ็ดร้อนเป็นกำไร

ก็เมื่อฝูงโคข้ามน้ำไป ถ้าโคผู้นำฝูงไปคด โค

ทั้งฝูงก็ไปคุดตามกัน เหมือนกับในหมุ่มมนุษย์ ผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ (ผู้นำ) ถ้าผู้นั้นประพฤติไม่เป็นธรรมแล้ว ประชาชนก็จะประพฤติไม่เป็นธรรมไปด้วย ชาวบ้านชาวเมืองทั้งปวงย่อมอยู่เป็นทุกข์

แต่ถ้าฝูงโคข้ามน้ำไป โคผู้นำฝูงไปตรง โคทั้งฝูงก็ไปตรงตามกัน เหมือนกับในหมุ่มมนุษย์ ผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ ถ้าผู้นั้นประพฤติเป็นธรรมแล้ว ประชาชนก็จะประพฤติเป็นธรรมไปด้วย ชาวบ้านชาวเมืองทั้งปวงย่อมอยู่เป็นสุข

เหมือนต้นไม้ใหญ่ออกผล ผู้ใดเก็บเอาผลดิบมากิน ผู้นั้นย่อมไม่รู้รสหวานของผลไม้นั้น พืชพันธุ์ต้นไม้นั้นก็จะพินาศ รัฐเปรียบดั่งต้นไม้ใหญ่ ผู้นำใดปกครองโดยไม่เป็นธรรม ผู้นั้นย่อมไม่รู้จักรสหวานแห่งรัฐนั้น และรัฐของผู้นั้นก็ย่อมพินาศ

แต่ถ้าต้นไม้ใหญ่ออกผล ผู้ใดเก็บเอาผลสุกมากิน ผู้นั้นย่อมรู้รสหวานของผลไม้นั้น พืชพันธุ์ต้นไม้นั้นก็จะไม่พินาศ รัฐเปรียบดั่งต้นไม้ใหญ่ ผู้นำใดปกครองโดยธรรม ผู้นั้นย่อมรู้รสหวานแห่งรัฐนั้น และรัฐของผู้นั้นก็ย่อมไม่พินาศ

ฉะนั้น พระราชาใดทรงปกครองชาวชนบท (บ้านนอก) โดยไม่เป็นธรรม พระราชานั้นย่อมทรงพลาดจากของอรรย์ทั้งปวง

พระราชาใดทรงเบียดเบียนชาวบ้านชาวเมืองเพิ่มภาษีซื้อขาย พระราชานั้นย่อมทรงพลาดจากทรัพย์เข้าคลังหลวง

พระราชาใดทรงเบียดเบียนทหาร และข้าราชการอำมาตย์ พระราชานั้นย่อมทรงพลาดจากกำลังพล

พระราชาใดทรงเบียดเบียนนักบวชผู้ส่ำรวม พระราชานั้นย่อมทรงพลาดจากสวรรค์

เมื่อพระองค์ไม่ดำรงอยู่ในธรรม ทรงรับสั่งฆ่าพระชายาผู้ไม่ประทุษร้าย ย่อมทรงจะต้องประสบเหตุแห่งทุกข์อย่างหนัก และทรงพลาดจากความรักของพระราชโอรสทั้ง ๔

ต่อแต่นี้ไป ขอให้พระองค์ทรงประพฤติธรรมในชาวชนบท ชาวบ้านชาวเมือง ทหาร ข้าราชการอำมาตย์ นักบวช และพระชายากับพระราชโอรส ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

บัดนั้นพระราชาทรงลำนึกรู้ตัวแล้ว จึงตรัสสารภาพบาปกับโพธิปริพาชก

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ข้าพเจ้าได้กระทำผิดไปแล้วในพระเทวี พระโอรส เพราะไม่ไตร่ตรองให้ดี เชื่อง่ายในคำของพวกอำมาตย์เหล่านี้ จึงได้กระทำบาปใหญ่หลวง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะส่งมาอำมาตย์เหล่าทั้ง ๕ นี้เสีย”

“ข้าก่อนมทาบพิตร พระองค์อย่าทรงกระทำถึงอย่างนั้นเลย”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะให้ตัดมือตัดเท้าของพวกเขา มันเสีย”

“แม้การทำอย่างนี้ ก็ไม่สมควรกระทำ”

“ดีละ ท่านผู้เจริญ”

แล้วทรงรับสั่งให้บริวารทั้งหมดยกของพวกอำมาตย์ทั้ง ๕ ให้โกนผมเป็น ๕ หย่อม จองจำด้วยชื่อคา สุดท้ายเทราดด้วยขี้วัว ขับไล่ออกไปจากแคว้นกาลิ

ส่วนโพธิปริพาชก พักอยู่ที่พระราชอุทยานนั้น ๒-๓ วัน แล้วก็กลับไปพำนักอยู่ที่ป่าหิมวันต์ บำเพ็ญฌาน (อาการจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) และอธิษฐาน (ความรู้อยิ่ง) ให้เกิดขึ้น เจริญพรหมวิหาร (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) จนตลอดชีวิต พอสิ้นชีพแล้วก็ได้เข้าถึงพรหมโลก

.....

พระคาสดาทรงแสดงชาตกนี้จบแล้ว ตรัสเฉลยตัวบุคคลให้รู้ว่า

“อำมาตย์ทั้ง ๕ ในกาลนั้น ได้มาเป็นเจ้าลัทธิ ในบัดนี้คือ ปุณณกัสสป มักขลิโคสาล ปกฐกัจจายนะ อชิตเกสสัมพล นิครนถ์นาฏบุตร ส่วนสุนัขเหลืองโกโลยกะมาเป็นพระอานนทในบัดนี้ และโพธิปริพาชกได้มาเป็นเรตถาคตนีเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ ข้อ ๕๒ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๒ หน้า ๗๗)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัทม์ ชูโต

● ภาพจากบางกอกโพสต์

แม่เติบโตจากระบบทุนนิยม

แต่แนวคิดกลับแปลกแยกอย่างสิ้นเชิง

แม้เป็นชาวอังกฤษ แต่มุมมอง “ความเป็นไทย” กลับเฉียบคมยิ่ง

๑๒ ปีในเมืองไทยหล่อหลอมฝรั่งคนนี้ให้เป็นคนไทยเกือบสมบูรณ์

กว่าคนไทยอีกหลายคน

มาร์ติน วิลเลอร์ : ฝรั่งที่พอเพียง

ต่อจากฉบับ ๒๔๘

ผมเป็นชาวอังกฤษ

เกิดในครอบครัวที่ฐานะดีพอสมควร พ่อจบปริญญาเอก เป็นผู้จัดการบริษัทเกี่ยวกับสารเคมีฆ่าแมลง มีลูกน้องกว่า ๒๐,๐๐๐ คน แม่จบปริญญาตรี เป็นครูสอนเปียโนกับไวโอลิน ผมจบปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับหนึ่งภาษาละติน ครั้งแรกเรียนที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ปีที่ ๓ ผมย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยลอนดอนและจบที่นั่น ผมไม่ชอบเคมบริดจ์ เพราะเป็นแบบโบราณ อังกฤษเป็นประเทศเก่าแก่มาก สมัยโบราณเป็นระบบศักดินา มีขุนนาง และชาวบ้านเป็นข้า ทุกวันนี้แม้ยกเลิกระบบนั้นแล้ว แต่ที่เคมบริดจ์ยังใช้วัฒนธรรมแบบขุนนาง เป็นสังคมเล็ก ๆ ผ่านมา

๒๐๐-๓๐๐ ปีแล้ว แต่ไม่รับรู้อะไรไม่เข้าใจชาวบ้าน เขาคิดแต่เรื่องสังคมเล็ก ๆ ของเขาในกลุ่มคนชั้นสูง เป็นพวกอยู่บนหอคอยงาช้าง ที่ผมเรียนได้คะแนนดีเพราะพ่อแม่ของผมบังคับให้เรียนหนังสือ ส่งเสริมให้เรียนตั้งแต่อายุ ๒ ขวบครึ่ง สอบไปเรื่อย ๆ เพิ่ม ไอ.คิว.ให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมเรียนสูงจนได้เกียรตินิยม เพราะพ่อแม่มีเงินช่วย ไม่เกี่ยวกับความฉลาดเฉพาะตัว

ปฏิวัติค่านิยมเก่า

ผมไม่ค่อยสนใจเรื่องเงิน ไม่อยากมีรถยนต์ ไม่อยากมีบ้านใหญ่ อยากมีบ้านเล็ก ๆ อยากมีครอบครัวเล็ก ๆ ที่มีความสุข ไม่สนใจเรื่องวัตถุ

ผมอยากอยู่แบบง่าย ๆ เมื่อก่อนไม่รู้เขาเรียกว่าอะไร แต่ตอนนี้รู้ว่าเขาเรียกมันน้อย สันโดษ ที่อังกฤษเขาว่าผมบ้า เป็นเด็กนิสัยเสีย เพราะพ่อแม่ส่งให้เรียนหนังสือ แต่ไม่เอาความรู้ไปหาเงิน เขาหาว่าเด็กที่ไม่คิดทำงานนั้นนิสัยเสีย

หลังจากเรียนจบแล้ว ผมก็เอาปริญญาให้พ่อแม่ตามที่ท่านอยากได้ แล้วผมก็ไปทำงานก่อสร้าง แบกอิฐแบกปูนอยู่ ๑๐ ปี ช่วงนั้นชาวบ้านบอกว่าผมบ้าแน่ครับ แต่เป็นเรื่องที่ผมอยากเรียนรู้ชีวิต อยากรู้จักตัวเองว่ามีความสามารถมากน้อยเพียงใด มีความอดทนไหม ทำในสิ่งที่เราไม่น่าจะทำได้ไหม ทำทนายตัวเองบ้างอยากผ่านชีวิตลำบากบ้าง

ผมอยู่ในสังคมของคนมีเงิน เขาจะพูดถึงแต่เรื่องเงิน คุณมีรถยี่ห้ออะไรบ้าง มีกี่คัน คุณมีบ้านใหญ่ขนาดไหน ลูกของคุณเรียนที่ไหน เอาลูกมาแข่งขันกัน จบจากที่ไหนบ้าง จบจากเคมบริดจ์ดีกว่าจบจากมหาวิทยาลัยลอนดอน แต่ผมกลับคิดว่าชีวิตน่าจะมึนอะไรมากกว่านั้น ช่วงนั้นผมไม่รู้ว่าชีวิตคืออะไร แต่ที่รู้แน่ ๆ คือไม่ใช่เงิน ไม่ใช่บ้าน ไม่ใช่ปริญญา ต้องมีสิ่งอื่น ซึ่งผมไม่รู้ว่ามีอันอยู่ที่ไหน ผมก็เลยมาลองแบกอิฐ แบกของหนักไว้ก่อนเดินแบกอิฐไปมาวันละสาม-สี่พันเที่ยว มันอิสระเรามีเวลาคิด ได้รู้จักคนอื่น และได้สร้างความเข้มแข็งให้ร่างกาย แล้วจิตใจเราก็เข้มแข็งขึ้นด้วย

ชาวบ้านธรรมดาที่อังกฤษนั้น จริง ๆ เขาลำบากกว่าคนไทยมาก เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผมได้เห็น ชีวิตของชาวบ้านที่อังกฤษแย่มาก คนที่นั่น ๖๐% ไม่มีบ้าน ถ้าเป็นชาวบ้านธรรมดาจะไม่ได้เป็นเจ้าของบ้าน ต้องไปเช่าบ้านจากเจ้านายตลอดชีวิต ๙๘% ไม่มีใครที่ทำงานแล้วก็อยู่ในเมือง เป็นข้าเขาหมด แม้แต่เป็นผู้จัดการก็เป็นข้าด้วย เพราะไม่มีใครพึ่งตนเอง ไม่มีใครมีที่ทำงาน จะไปทำอะไรช่วยตัวเองก็ไม่ได้ จะไปหาความสุขอะไรก็ไม่ได้ ต้องไปหาเงิน ชีวิตอยู่กับเงินอย่างเดียว เงินเยอะก็มีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้เงินน้อยคุณภาพชีวิตก็ไม่ค่อยสูงเท่าไร

ประวัติ : ชื่อ Martin Wheeler อายุ ๔๒ ปี เป็นชาวอังกฤษจากเมือง Blackpool ได้ปริญญาตรีเกียรตินิยมภาษาละติน จาก London University ภรรยาชื่อนางรจนา วิลเลอร์ เป็นชาวขอนแก่น มีบุตร ๓ คน คือ ๑. ด.ช.อีริค วิลเลอร์ (Eric Wheeler) อายุ ๘ ขวบ ๒. ด.ญ.แอนนี่ วิลเลอร์ (Anne Wheeler) อายุ ๖ ขวบ ๓. ด.ช.ดิเรก วิลเลอร์ (Derek Wheeler) อายุ ๖ เดือน เด็กทั้งสามไม่ฝึกพูดภาษาอังกฤษเลย !!

พ่อแม่และพว

ถามว่าชีวิตของพ่อมีความสุขไหม ผมคิดว่าไม่ ผมคิดว่าผมอยากได้บางสิ่งบางอย่าง เขาได้เงินเดือนเยอะมาก ได้รับบำนาญบำนาญ เป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านในชุมชน มีตำแหน่ง มีเกียรติยศอะไรอีกเยอะแยะ แต่ผมคิดว่าพ่อไม่มีความสุข เพราะว่ามีวันจันทร์ถึงวันศุกร์ไปทำงานที่โรงงาน ตกเย็นไปประชุมอีก กลับบ้านสามทุ่ม-สี่ทุ่มไม่ได้เจอเมียเจอลูก วันเสาร์อาทิตย์พ่อก็ปวดหัวอยากพักผ่อน พ่ออยากอยู่คนเดียว ไม่ให้ใครรบกวน พ่อมีเมียและลูกสามคน แต่พ่อไม่เคยได้เห็นลูกเห็นเมีย *สมัยที่ผมอายุสิบสามขวบ ผมไม่ได้คุยกับพ่อแม่แต่คำเดียวเกือบปีครึ่ง* เห็นเมื่อไหร่ก็เจอพ่อปวดหัวตลอด คิดหนัก อาชีพของพ่อต้องใช้สมองมาก ผมว่ามันเป็นกรรมพันธุ์ด้วย ผมก็ปวดหัวบ่อยเหมือนกัน (หัวเราะ) ชอบคิดมากตอนนี้หายแล้ว แม่เข้าใจผม แต่ไม่เห็นด้วยที่ผมมาเมืองไทย

แม่เสียชีวิต ผมได้มรดกนิด ๆ หน่อย ๆ มีเวลาที่จะไปเที่ยวผมเคยวางแผนไว้ในใจว่าจะเที่ยว ๑ ปี จะไปในประเทศที่ผมไม่เคยไปมาก่อน เช่น ไทย ลาว เขมร พม่า มาเลเซีย เวียดนาม อินโดนีเซีย ออสเตรเลีย คิดว่าจะไปออสเตรเลีย เพราะเป็นประเทศเปิด ไม่ค่อยมีกฎระเบียบเหมือนอังกฤษ แต่ก็ยังไม่ได้ไปตามแผนที่วางไว้ ประเทศแรกที่ผมมาคือประเทศไทย

ผมไม่ใช่ครูพร้อ

สมัยก่อนผมนิสัยเสีย ชอบกินเหล้า ชอบเที่ยว

ชอบสนุก เงินที่ผมเก็บไว้ ๑ ปี ภายใน ๒ เดือน ใช้หมดเลย ไม่มีเงินกลับบ้าน ผมอยู่ประเทศไทย ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕

ผมอยู่กรุงเทพฯ ไม่มีเงินแม้แต่บาทเดียว ไปหางานทำ อาชีพอย่างเดียวที่ทำได้คือเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ จริง ๆ แล้วผมไม่ได้เป็นครูหรอก ผมสอนไม่เป็น แต่คนไทยเห็นฝรั่งจะบอกว่าฝรั่งทุกคนเป็นครูสอนภาษา ซึ่งมันไม่จริง ฝรั่งส่วนมากไม่ได้เป็นครู ที่กรุงเทพฯ เขาจ้างผมให้เป็นครู เอาเสื้อผ้าดี ๆ เนคไทดี ๆ ให้ใส่ เขาบอกว่าคุณเป็นครูนะ แล้วเขาก็ส่งผมเข้าห้องเรียนเลย

ความจริงฝรั่งที่เขาเรียกครูนั้น ไม่มีใครเคยสอนหนังสือแม้แต่คนเดียว และบางครั้งก็ไม่ใช้คนอังกฤษด้วย มีคนหนึ่งเป็นชาวฝรั่งเศส พูดภาษาอังกฤษผมฟังไม่รู้เรื่องแม้แต่คำเดียว คนไทยก็แปลกดีเหมือนกัน เขาให้เงินเดือนผมเดือนละ ๓ หมื่นบาท ไปนั่งเฉย ๆ ผมก็ละอายใจ ไม่อยากรับ ผมคิดมาก ปวดหัวทั้งวันทั้งคืน เพราะถ้าเราทำงานอะไรในชีวิต เราต้องได้ผล สมมุติมีคนมาจ้างเรา ๑๐๐ บาทแบกอิฐ ผมจะรับเพราะว่าผมแบกอิฐแผ่นนั้นจากโนนไปที่นู่น ผมทำได้แน่ครับ แล้วผมก็จะเอาเงินของคุณไป แต่เวลาผมเป็นครูสอนภาษา มันไม่ได้ผลหรอก ผมสอนไม่เป็น เอาเงินให้ผมเฉย ๆ ผมก็รู้สึกไม่น่าจะเอา ผมไม่ได้ทำประโยชน์อะไรคุ้มค่าเงินนะ

เงินไม่ทำให้ผมมีความสุข

ผมมีอุดมการณ์เล็ก ๆ ตั้งแต่ผมอายุยังน้อย ๆ

๑. ถ้าเราทำงานอะไรต้องทำในสิ่งที่เรามีความสุข

๒. จะไม่ทำงานที่ต้องผูกเนคไท

๓. จะไม่มีกระเป๋ากเอกสาร เพราะว่าเหมือนสังคมของพ่อแม่ผม เขาจะทำงานแบบนั้น ทุกคนมีเลื่อนนอก มีรถยนต์ มีเอกสาร แต่เขาไม่ค่อยมีความสุขหรอก ผมเอาสิ่งนี้มาเป็นสัญลักษณ์แห่งการทำงานที่ไม่มีความสุข มีช่วงเดียวเท่านั้นที่ผมทรยศต่อชีวิตตัวเอง คือช่วงที่ผมเป็นครูอยู่ที่

กรุงเทพฯ ๑ ผมต้องผูกเนคไท ผมทำในสิ่งที่ผมเกลียดที่สุดเลยเพื่อเงินอย่างเดียว ทำอยู่ประมาณ ๑๑ เดือน ชีวิตไม่มีความสุขเหมือนอยู่ที่อังกฤษ คือทำงานอะไรก็ได้ขอให้มีเงิน แต่ไม่มีความสุข แล้วก็เอาเงินไปใช้ในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไปเที่ยว ไปกินเหล้า ไปสูบบุหรี่ ยาเสพติดทุกชนิด ผมเอาหมด ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม แม้แต่อยู่กรุงเทพฯ ๑ ก็ยังทำอยู่ ถึงได้เงินเยอะแต่ไม่รู้ว่าจะเอาไปทำอะไร เพราะเงินไม่ช่วยให้เรามีความสุข

หันเหชีวิตสู่นอวงทางที่วาดหวัง

ผมเจอภรรยา เธอมาจากจังหวัดขอนแก่น อยู่กรุงเทพฯ ๑ ไม่นานก็มีลูก ผมเริ่มคิดหนัก แต่ก่อนอยู่คนเดียวไม่มีปัญหา มีความสุขหรือไม่มีก็คนเดียวไม่ยากหรอก เมื่อมีเมียมีลูกมันต้องรับผิดชอบผู้อื่นด้วย จะไปนั่งกินเหล้าเฉย ๆ ไม่ได้หรอก คิดว่าทำอย่างไรให้เมียกับลูกอยู่ได้ ผมรู้แน่ ๆ ถ้าผมอยู่ในสังคมเมืองและทำงานแบบนี้ ผมจะเป็นคนแย่มาก จะกินเหล้า สูบบุหรี่ ดิตยา เที่ยวอย่างเดียว จึงตัดสินใจตัดตัวเองออกจากสังคมเมืองไปอยู่บ้านนอก แพนผมมาจากหมู่บ้านเล็ก ๆ ในจังหวัดขอนแก่น ช่วงปีใหม่ผมไปเที่ยวบ้านของแม่ยาย เห็นว่าเป็นธรรมชาติดี

ต้องเข้าใจว่าคนอังกฤษอยู่บ้านนอกไม่ได้ เพราะชนบทมีพื้นที่นิดเดียว พวกขุนนางยึดหมด คนยากจนจึงอยู่ชนบทไม่ได้ ต้องไปอยู่เมืองที่สกปรกและแออัด คนอังกฤษที่ยังรวยไม่ถึงขั้นเช่นพ่อของผมมีเงินเยอะ แต่ก็ยังรวยไม่ถึงขั้น เพราะยังอยู่ในเมือง วัตจากคนที่อยู่กลางใจเมืองใหญ่ ๆ จะเป็นคนจนที่สุด ที่อยู่ชานเมืองจะเป็นพวกครู ข้าราชการ อะไรแบบนั้น เป็นผู้จัดการก็ยังไม่อยู่ในเมือง ส่วนคนที่จะได้อยู่บ้านนอกจะต้องเป็นคนรวยถึงขั้นจริง ๆ เป็นพวกขุนนางใหญ่โต มันเป็นเรื่องแปลก ผมมาอยู่ขอนแก่นเห็นแต่ละคนมีที่ดินเยอะมาก ชาวบ้านธรรมดาคนเดียวมีถึง ๕๐ ไร่ ๒๐๐ กว่าไร่ก็มี พ่อแม่ผมมีแค่ครึ่งไร่เท่านั้นเอง แต่อยู่บ้านนอกที่นี้ไอ้โฮ...มีเยอะมาก

สะอาดด้วย อากาศก็ดี ตอนแรกได้กลิ่น ผมก็ว่า กลิ่นอะไร อ้อ...มันกลิ่นธรรมชาติ ผมไม่เคยดม มาก่อน ใสสุดยอดเลยบ้านนอก คนอื่นว่าฝรั่งมัน บ้าเพราะเขาไม่คิดว่าทำไมฝรั่งอยากไปอยู่บ้านนอก เขาคิดว่าฝรั่งมีแต่คนรวย ฝรั่งไม่มีคนยากจน เขาไม่รู้จักจริงๆ ว่าฝรั่งส่วนมากลำบาก บ้านก็ไม่มี ที่ดินก็ไม่มี เป็นข้าเขาหมด ลูกก็ไม่มีอนาคต

ปัญหาของระบบทุนนิยมคือเรื่องเงิน เงินถูก จำกัดเป็นก้อนเล็ก ๆ คนรวยกวาดเงินไปเยอะจน เหลือนิดเดียว มันแบ่งกันไม่ลงตัว ทำให้มีคนจน เยอะ ถ้ามีคนรวย ๑ คน จะมีคนจนเป็นร้อยเลย ระบบทุนนิยมจึงอยู่ได้ ปัญหาของคนยากจนคือ ทำยังไงจะมีชีวิตที่ดี เราจะหลุดพ้นจากความ ยากจนได้ต้องหาสิ่งที่ไม่ใช่เงิน อันนี้เป็นจุดเด่น ของประเทศไทย ชาวบ้านธรรมดาอาจจะไม่มีเงิน เยอะ แต่เขาสามารถจะหาหลายสิ่งหลายอย่างที่มีคุณค่ามากกว่าเงินตั้งเยอะ

แค่อยากหาคำตอบให้ชีวิต

ผมตกลงกับแฟนว่าเราจะไปอยู่บ้านนอก ผม จะไม่รับจ้างสอนภาษาอังกฤษ เขาก็ตกลง แต่ ปัญหาคือผมทำเกษตรไม่เป็น ช่วงแรกก็ลำบาก ต้องกลับมาแบกอัฐเหมือนเดิมวันละร้อยยี่สิบบาท โอ้โฮ...เหนื่อย เพราะที่อังกฤษถึงจะแดดร้อน แต่ อากาศเย็น เดินไม่ได้ต้องวิ่งก็อุ่นได้ แต่ขอนแก่น ช่วงนั้นเป็นเดือน ๔ อากาศร้อนมาก ๔๐ กว่าองศา บางครั้งผมก็เป็นลม เขาเอาน้ำมาสาด โอ้ย..! ฝรั่งมันบ้าทำไมไม่กลับบ้าน คิดผิดหรือเปล่า ทำไมต้องมาลำบากขนาดนี้ เขาคิดว่าผมเป็น ฆาตกรไปฆ่าคนอังกฤษ แล้วกลับบ้านไม่ได้ หนี คดีฆ่า ความจริงไม่ใช่ ผมก็แค่อยากหาคำตอบใน ชีวิตบางเรื่องเท่านั้น อยากหาความสุขที่เป็น แบบยั่งยืนสักหน่อย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ตื่นเถิด...พุทธเอ๋ย! สว่างเถิด...พุทธเอ๋ย! ยอดนักรบ แห่งกองทัพธรรมจะไปและไปเพื่อทำผู้มีตมอู่ให้สว่าง... นั้นแลพุทธ ! เพื่อทำผู้หลับใหลหลงใหลมามายอู่ ในฤทธิ์โลกียะให้ตื่น นั้นแลพุทธ !

(สมณะโพธิรักษ์ ๓ ก.พ. ๒๕๒๐)

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๑๖

เส้นพื้นฐานท้อง

‘นวด’ เพื่อนำเลือดมาเลี้ยงบริเวณหน้าท้อง เพื่อทำให้เส้นท้องหย่อนคลาย เพื่อลดขนาดสัญญาณท้องแต่ละจุด เพราะท้องเป็นจุดกำเนิดของเส้นประธาน ๑๐ ซึ่งเป็นที่ควบคุมระบบการทำงานส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

ท่านวด

ผู้ป่วย นอนหงาย

ผู้นวด ในท่าแหวก นั่งคุกเข่า หันหน้าเข้าหาผู้ป่วย

ในท่านาบ นั่งคุกเข่าหันหน้าขึ้นทางศีรษะผู้ป่วย

วิธีนวด

๑. **ท่าแหวก** เป็นการกดนวดเพื่อทำให้เส้นท้องหย่อน

๒. **ท่านาบ** เป็นการกดนวดเพื่อทำให้สัญญาณท้องชัดเจนขึ้น

๓. **ท่าโกย** เป็นการกดนวดเพื่อช่วยในเรื่องท้องอืดท้องเฟ้อ อากาศท้องผูก เป็นเถาดานพรรดิก

๔. **ท่าผืน** เป็นการกดนวดเพื่อช่วยในการรักษาโรคเกี่ยวกับมดลูก และองคชาติ

๕. **ท่ากล่อม** เป็นการนวดในหญิงตั้งครรภ์

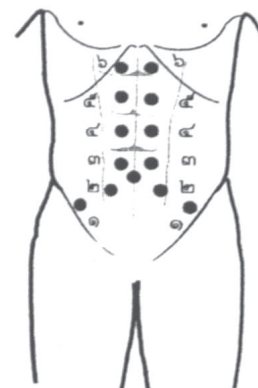
ระยะ ๘-๙ เดือน เพื่อช่วยในการไหลเวียนเลือดได้ดีขึ้น ช่วยป้องกันทารกกดทับเส้น ทำให้คลอดง่าย จะไม่นวดในระยะตั้งครรภ์ ๓ เดือน ๗ เดือน เพราะอาจทำให้แท้งได้

๖. **ท่าข่ม** เป็นการนวดในขณะที่ทำการคลอด เพื่อช่วยให้มีลมเบ่ง

การนวดพื้นฐานท้อง ก่อนทำการนวดท่าอื่น ๆ จะทำการนวดท่าแหวก ท่านาบก่อน วิธีนวดปฏิบัติดังนี้

๑. การนวดท่าแหวก (ภาพ ๖)

พื้นฐานท้อง
ท่าแหวก

(ภาพ ๖)

จุดที่ ๑. วางปลายนิ้วของมือทั้งสองกดซ้อนกัน โดยใช้มือล่างเป็นหลัก เริ่มโดยการใช้นิ้วที่ ๒ ของนิ้วกลาง แต่ที่หัวตะคาก วางมือเฉียง ๔๕ องศากับลำตัว ให้น้ำหนักกดลงในแนวตั้งที่ท้องนิ้ว 'ทิศแรง' (เอาสะดือเป็นหลักกดเข้าหากกลางสะดือ) กดเข้าหาหัวตะคาก

จุดที่ ๒. เลื่อนมือขึ้นไปวางตั้งฉากกับลำตัวผู้ป่วย ให้ปลายนิ้วกลางอยู่ห่างจากเส้นกลางลำตัวประมาณ ๑ นิ้วมือ และต่ำกว่าสะดือ ๑ นิ้วมือ กดลงให้ทิศแรงเข้าหาตัวผู้ป่วย

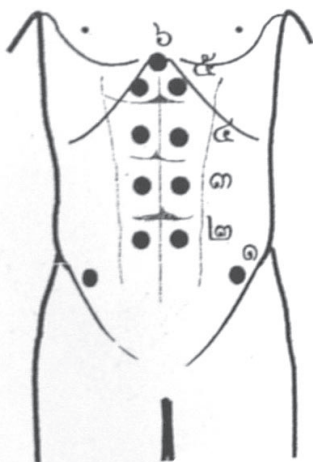
จุดที่ ๓. วางปลายนิ้วกลาง และเส้นกลางลำตัวเหนือสะดือ ๑ นิ้วมือ กดทิศแรงเหมือนจุดที่สอง

จุดที่ ๔-๖ วางมือแนวเดียวกับจุดที่ ๓ ห่างกัน จุดละ ๑ นิ้วมือ จุดที่ ๖ จะอยู่ใต้ลิ้นปี่ ขณะกดจุดที่ ๖ ให้โหยงมือขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้โดนชายโครง

ให้นวดท่าแหวก ๓ รอบ โดยรอบที่ ๒ ให้นวดย้อนลง และรอบ ๓ นวดย้อนขึ้น

๒. การนวดทำนียบ (ภาพ ๗)

ทำนียบ

(ภาพ ๗)

จุดที่ ๑ วางปลายนิ้วของมือทั้งสองกดซ้อนกัน โดยใช้มือข้างใกล้ผู้ป่วยเป็นหลัก เริ่มด้วยหันปลายนิ้วไปทางศีรษะผู้ป่วย ใช้ปลายนิ้วกลางแตะกึ่งกลางลำตัว ต่ำกว่าลิ้นปี่ โดยนิ้วชี้และนิ้วนางไม่ถูกกระดูกชายโครง ยกสันมือทั้งสองข้างขึ้น ลงน้ำหนักในแนวตั้งที่ท้องนิ้วทั้งสามนิ้ว ทิศแรงกดลงด้านล่าง

จุดที่ ๒ เลื่อนมือให้นิ้วนางแตะแนวกลางลำตัว ต่ำจากจุดที่ ๑ ประมาณ ๑ นิ้วมือ กดเช่นเดียวกับจุดที่ ๑

จุดที่ ๓-๔ กดแนวเดียวกับจุดที่ ๒ ห่างกัน ๑ นิ้วมือ วิธีกดเหมือนกัน

จุดที่ ๕ เลื่อนมือให้นิ้วก้อยแตะแนวกลางลำตัว ต่ำจากสะดือประมาณ ๑ นิ้วมือ โดยวิธีกดเหมือนจุดที่ ๑

จุดที่ ๖ เลื่อนมือวางเฉียง ๔๖ องศา ให้ข้อที่ ๒ ของนิ้วกลาง และหัวตะคาก กดให้ทิศทางแรงเข้าหาหัวตะคาก

ให้นวดทำนียบ ๓ รอบ โดยรอบที่ ๒ และ ๓ กดเช่นเดียวกับรอบที่ ๑ คือ เริ่มกดจากใต้ลิ้นปี่ ลงมาอย่างเดียว ไม่กดนวดย้อนกลับไปกลับมา

๓. นวดท่าแหวกและทำนียบ ทำเช่นเดียวกับข้อ ๑ และ ๒ กับอีกด้านของลำตัว

๔. เปิดประตูลมท้อง โดยผู้นวดอยู่ทางด้านซ้ายมือของผู้ป่วย หันหน้าเข้าหาผู้ป่วย ใช้มือซ้ายกางนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ ๑๘๐ องศา ให้ขวางชายโครงทั้งสองข้าง วางสันมือขวาทาบต่อจากแนวนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วชี้ของมือซ้ายทางด้านล่าง แล้วยกมือซ้ายออก สันมือจะอยู่เหนือสะดือประมาณ ๒ นิ้วมือ กดให้น้ำหนักลงบนสันมือขวา จนสัมผัสชีพจรได้ ค้างไว้เป็นเวลา ๑

คาบใหญ่ แล้วปล่อย

๕. จับชีพจรที่ข้อมือผู้ป่วย สังเกตการเต้นว่าเป็นปกติหรือไม่ ถ้าเต้นปกติดี ให้ผู้ป่วยพลิกตะแคงตัวซ้ายขวา เพื่อให้เลือดกระจายทั่วตัวก่อนจึงลุกขึ้นได้

ข้อควรระวัง

๑. ไม่กดจนรอบสะดือในระยะ ๑ นิ้วมือ เพราะจะทำให้มีการอักเสบของท้องได้ และเป็นจุดที่เส้นเลือดโป่งพองได้ง่าย หรือกดโดนซีโครงอาจหักได้ จุดลิ้นปี่ถ้าใกล้เกินไปจะทำให้จุกเสียด เพราะใกล้กระบังลม

๒. ก่อนนวดต้องให้ผู้ป่วยปัสสาวะให้เรียบร้อย และนวดหลังรับประทานอาหารแล้วครึ่งชั่วโมง ถ้าท้องว่างจะได้ผลดี

๓. ก่อนนวดต้องนวดเส้นพื้นฐานอื่น ๆ ให้เสร็จก่อน

๔. มีโรคประจำตัวที่ห้ามนวด เช่น มะเร็งในช่องท้อง ตับโต หรือผลผ่าตัดที่ยังไม่หายดี

๕. ในคนอ้วน เวลานวดท้องให้ชันเข่าทั้งสองข้างขึ้น

จุดและสัญญาณในการนวด

จุดสัญญาณ คือ จุดหรือตำแหน่งสำคัญของเส้นในร่างกาย ที่สามารถบังคับจ่ายเลือด ความร้อนและพลังประสาทไปเลี้ยงบริเวณต่าง ๆ ของร่างกายที่อยู่ในการควบคุมของเส้นดังกล่าว

‘จุดสัญญาณ’ มีหลักอยู่เส้นละ ๕ จุด ในแต่ละโรค อาจมีแนวเส้นรองหรือจุดลูกสัญญาณประกอบอีกก็ได้ จุดสัญญาณที่สำคัญ มี ๕๐ จุด ดังนี้ ...

๑. สัญญาณขาด้านนอก ๕ จุด

๒. สัญญาณขาด้านใน	๕	จุด
๓. สัญญาณแขนด้านนอก	๕	จุด
๔. สัญญาณแขนด้านใน	๕	จุด
๕. สัญญาณหลัง	๕	จุด
๖. สัญญาณหัวไหล่	๕	จุด
๗. สัญญาณศีรษะด้านหน้า	๕	จุด
๘. สัญญาณศีรษะด้านหลัง	๕	จุด
๙. สัญญาณท้อง	๕	จุด
๑๐. สัญญาณเข่า	๓	จุด
๑๑. สัญญาณข้อเท้า	๑	จุด
๑๒. สัญญาณจุดจวมประสาท	๑	จุด

(จาก...หนังสือวิชาการโครงการฟื้นฟูหลักสูตร
นวดไทย ๘๐๐ ชั่วโมง)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพ <http://www.pantip.com/cafe/wahkor/topic/X10340038/X10340038.html>

ไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ที่เกิดอุบัติเหตุครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์-เชอร์โนบีล (Chernobyl) สารกัมมันตรังสีเมื่อสะสมในร่างกายมีผลต่อพันธุกรรม และลูกที่เกิดมา

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

ฝนเกิดมาในโลก ก็เพิ่งเคยเห็นการชุมนุมประท้วงทางการเมืองแบบใหม่ของคน กงท้อธรรม ที่ชุมนุมประท้วงรัฐบาลอยู่ที่ ถนนพิษณุโลก ข้างทำเนียบรัฐบาล อย่างสันติวิธีที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม

เคยได้อ่านหนังสือที่คุณกรุณา กุศลาลัย เขียนถึงลัทธิเต๋า ซึ่งจะเป็นแนวทางการต่อสู้ของมหาตมา คานธี จะประท้วงอำนาจรัฐที่ไม่เป็นธรรม โดยสันติวิธี ที่ผู้ชุมนุมจะยอมให้เจ้าหน้าที่รัฐทุบตีทำร้ายโดยไม่มีการตอบโต้ฉันฝมก็ยังไม่เคยเห็น

แต่เมื่อเช้าวันจันทร์ที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ฝมก็ได้เห็นแนวทางการประท้วงความไม่ชอบธรรมของรัฐบาล ที่เป็นแบบลัทธิเต๋า จากผู้ชุมนุมชาวกองท้อธรรม ซึ่งแตกต่างจากผู้ชุมนุมทั่วโลกในยุคนี้

ชาวกองท้อธรรมจะนั่งสงบนิ่ง ประนมมือพร้อมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มารวมตัวกันหลายกองร้อย เข้าสลายที่ชุมนุม แม้จะทุบตี ทำร้าย ก็จะไม่ตอบโต้ใด ๆ แม้กระทั่งจลาจลขบถต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ก็จะไม่มี แม้มีใครทำ แกนนำชาวกองท้อธรรมก็จะตักเตือน ห้ามปราม

ฝมจึงเข้าใจการเมืองในระบบนอกสภา ที่สามารถชุมนุมประท้วงรัฐบาลได้ด้วยความสงบปราศจากอาวุธ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๓ หากการเมืองในสภาไม่สามารถเป็นที่พึ่งต่อประชาชนได้จริง

ประท้วงด้วยความรัก

อีกทั้งยังมีความรู้สึกว่าการชุมนุมของชาวกองท้อธรรม ที่แม้จะประท้วงความไม่ชอบธรรมของรัฐบาลก็จริง แต่ก็ดูเป็นมิตรกับทุกฝ่าย รวมทั้งฝ่ายรัฐบาลด้วย โดยมีความปรารถนาดี ที่จะให้รัฐบาลได้บริหารประเทศชาติอย่างถูกต้องชอบธรรม และเปิดเผยข้อมูลความจริงอีกด้านที่รัฐบาลอาจไม่เคยได้ยินได้ฟังอยู่เสมอ แฝมยังช่วยตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลอีกว่า มีเรื่องใดที่คนของรัฐทุจริตทำให้ประเทศชาติเกิดความเสียหาย แต่กลไกของรัฐตรวจสอบไม่ได้ ซึ่งทางเวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ก็ได้เปิดเผยอย่างมีข้อมูลน่าฟังทุกวัน และช่วยรัฐตรวจสอบอยู่ทุกวันเช่นกัน

ฝมยังเข้าใจการเมืองภาคประชาชนมากขึ้นว่า มิใช่จะเป็นศัตรูกับรัฐบาลเสมอไป แต่เป็นกัลยาณมิตรที่ช่วยเตือนและตรวจสอบ ให้รัฐบาลได้ทำหน้าที่เป็นรัฐบาลที่ดีมีคุณประโยชน์มากกว่าโทษภัย

ดังป้ายผ้าที่ชาวกองท้อธรรมเขียนติดไว้ในที่ชุมนุมว่า

“เรามาชุมนุมด้วยความรักรัฐบาล มิได้มาชุมนุมด้วยความเกลียดรัฐบาล”

นี่กระมัง ที่ชาวกองท้อธรรมจึงเรียกการชุมนุมของพวกเขาในครั้งนี้ว่า “Neo-protest” (การชุมนุมประท้วงแนวใหม่) ๒

ความคิด
ทางการเมือง
ในพหุศาสตร์นา
● ศูนย์ เศรษฐกิจพอเพียง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

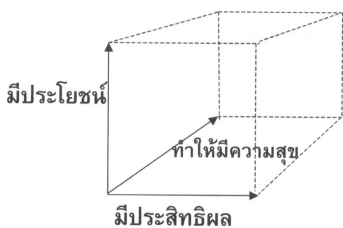
เศรษฐกิจพอเพียง

ต่อจากฉบับ ๒๔๘

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

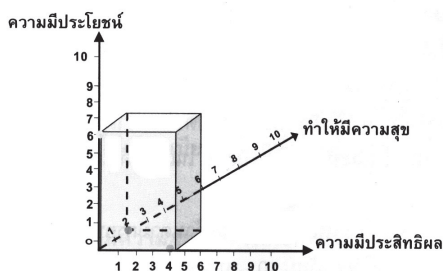
สิ่งที่ทำให้มีความสุข คือการกระทำที่ช่วยลดความต้องการ “ส่วนเกินจากความพอเพียง” ของชีวิต ให้เข้าใกล้ระดับ “ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” มากที่สุด จนส่งผลให้ต้นทุนภาวะแฝงของปัญหาหรือความบีบคั้นเป็นทุกข์ลดระดับลง มาอยู่ที่จุดต่ำสุด อันเป็นการไม่เบียดเบียนตนเอง (ซึ่งก็จะนำไปสู่การไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่เบียดเบียนธรรมชาติสิ่งแวดล้อมด้วย)

ถ้าให้ปริมาตรของ “มวลแห่งความดี” ตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงประกอบด้วยมิติความมีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข เหมือนมิติด้านกว้าง ด้านยาว และด้านลึก ของอวกาศ ๓ มิติ (หรือสิ่งของต่าง ๆ ที่มี ๓ มิติ) ในการวินิจฉัยว่าการกระทำเรื่องหนึ่ง ๆ เป็นสิ่งที่ “ดี” ตามวิถีแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มากน้อยแค่ไหน ก็ให้พิจารณาว่าการกระทำนั้น ๆ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดมิติของ **ความมีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข** ในแต่ละด้าน มากน้อยเพียงใด

สมมติคะแนนของมิติแต่ละด้านตามกรอบที่

เรากำหนดเป้าหมายสูงสุดไว้เท่ากับ ๑๐ หน่วย ถ้าการกระทำเรื่องหนึ่ง ๆ เราให้คะแนนประเมินตัวเองว่าจะก่อให้เกิด**ประสิทธิผล** (ใช้ทรัพยากรน้อยแต่บรรลุผลในการสร้างประโยชน์สุขมาก) เท่ากับ ๔ หน่วย **มีประโยชน์** (ก่อให้เกิดประโยชน์สุขทั้งต่อตนเองและผู้อื่นโดยภาพรวม) เท่ากับ ๖ หน่วย และ**ทำให้มีความสุข** (ช่วยลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิต) เท่ากับ ๒ หน่วย การกระทำนี้ก็จะก่อให้เกิดปริมาตรของ **“มวลแห่งความดี”** ตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียง จำนวนเท่ากับ $4 \times 6 \times 2 = 48$ หน่วย (จากคะแนนเต็มของกรอบที่เรากำหนดไว้ $10 \times 10 \times 10 = 1,000$ หน่วย) โดยจากวิธีการคิดคำนวณแบบนี้ เราก็พอจะสามารถสร้างเกณฑ์วินิจฉัยทางจริยปรัชญาสำหรับใช้เป็นเครื่องมือเปรียบเทียบการกระทำต่าง ๆ ได้ว่า พฤติกรรมอย่างไรเป็นสิ่ง **“ดี”** ตามวิถีแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมากที่สุดน้อยกว่ากัน อันเป็นสิ่งที่เรา **“ควร”** ปฏิบัติแค่ไหน อย่างไรต่อไป

ตามเกณฑ์วินิจฉัยนี้จะเห็นได้ว่าถ้าคะแนนของคุณลักษณะในมิติด้านใดด้านหนึ่งเท่ากับ ๐ **“มวลแห่งความดี”** ตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยเพราะมีค่าเท่ากับ ๐ ด้วย

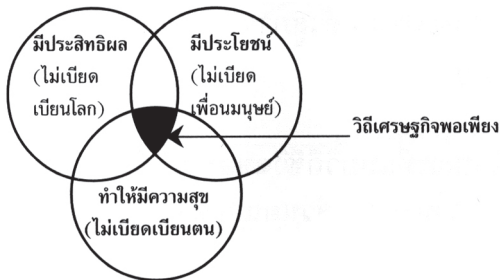
ฉะนั้นวิถีชีวิตแบบบริโภคนิยม-ทุนนิยมที่มีอิทธิพลครอบงำโลกทุกวันนี้ ถึงแม้จะช่วยให้เกิด **“ประโยชน์”** ในแง่ทำให้มนุษย์แข่งขันกันผลิตสินค้าและบริการต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมมีโอกาสได้บริโภคสิ่งอำนวยความสะดวกสบายใหม่ ๆ มากมายที่มีคุณภาพดีราคาถูก (เช่น

การแข่งขันที่ทำให้โทรศัพท์มือถือทุกวันนี้มีราคาถูกลงจนคนทั่วไปสามารถหาซื้อมาใช้ได้ เป็นต้น) แต่นี้ยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นแบบวิถีชีวิตที่ **“ดี”** ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพราะมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่าง**ขาดประสิทธิผลจนไปเบียดเบียนธรรมชาติสิ่งแวดล้อม** และเป็นไปในทิศทางที่กระตุ้นให้ผู้คนมีความโลภหรือ**มีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงเพิ่มมากขึ้น ๆ** แทนที่จะลดน้อยลง จนส่งผลก่อให้เกิดเป็นการ**เบียดเบียนตนเอง** (เพราะทำให้ภาวะแผลงของปัญหา หรือสิ่งที่ทำให้ไม่มีความสุขที่เกิดจากความโลภหรือความทะยานอยากสะสมปริมาณเพิ่มมากขึ้น ๆ และรอคอยจังหวะเวลาที่ภาวะแผลงของปัญหาจะปรากฏตัวสู่ภาวะจริง แล้วสร้างความทุกข์ร้อนให้แก่มนุษย์)

ในขณะที่แบบวิถีชีวิตของฤาษีชีไพรซึ่งหนีจากสังคมไปแสวงหาความสุขสงบส่วนตนอยู่ตามป่าเขาที่สงบสงัด โดยใช้ชีวิตอย่างมักน้อยสันโดษไม่ไปเบียดเบียนธรรมชาติเลย ตลอดจันดูเหมือนมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในชีวิตน้อยมากด้วย แต่แบบวิถีชีวิตเช่นนี้ไม่ได้ก่อให้เกิด **“ประโยชน์”** ต่อสังคมโดยรวมแต่ประการใด เพราะทำให้ตามโลกตามสังคมไม่ทัน อันส่งผลทำให้ช่วยเหลืออะไรใครไม่ค่อยได้ เมื่อไม่สามารถทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อโลก ต่อสังคมส่วนรวมก็ยังไม่อาจจัดเป็นแบบวิถีชีวิตที่ **“ดี”** ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอีกเช่นกัน

หรือถึงแม้การได้เห็นแบบอย่างของสิ่งที่ **“ดี”** จากคนอื่น แล้วพยายามจะเลียนแบบประพฤติปฏิบัติตาม แต่ขาดปัญญาที่จะประมาณการกระทำต่าง ๆ ให้เหมาะสม เช่น อาจจะย่อหย่อนเกินไปหรือตึงเกินไป เป็นต้น จนไม่เกิด **“ประสิทธิผล”** กล่าวคือลงทุนลงแรงทำไปแล้ว แต่ไม่บรรลุผลอะไรที่คุ้มทุนเลย อันเป็นการใช้ทรัพยากรไปอย่างสูญเปล่าไม่คุ้มค่า และไม่ก่อให้เกิดประโยชน์

สุขใด ๆ ดังนี้ก็ยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นแบบวิถีชีวิตที่ “ดี” ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ดังที่ได้อธิบายมา (แม้ว่าจะดูเหมือนกำลังพยายามทำสิ่งที่ “ดี” ก็ตาม)

โดยปรกติเราจะใช้คำว่า “มีประสิทธิผล” “มีประโยชน์” หรือ “ทำให้มีความสุข” ในความหมายที่หลากหลายแง่มุมแตกต่างกันไปตามบริบทของภาษาที่ใช้ แต่ภายใต้ความหมายแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คำว่า “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” จะมีความหมายเฉพาะเจาะจง อันหมายถึงคุณลักษณะของสิ่งหนึ่ง หรือการกระทำหนึ่ง ๆ ที่ประกอบด้วยเงื่อนไขทั้ง ๓ ส่วน (ซึ่งก็คือพื้นที่ส่วนที่ซ้อนทับโดยเป็น Intersection กันของ set หรือองค์ประกอบทั้ง ๓ ส่วนตามภาพข้างต้น)

“ความมีประสิทธิภาพ” ที่ไม่ประกอบด้วยความมีประสิทธิภาพและทำให้มีความสุข (หรือมีความทุกข์น้อย) จึงไม่ใช่เป็นความมีประสิทธิภาพ ในความหมายแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

“ความมีประสิทธิภาพ” ที่ไม่ประกอบด้วยประสิทธิภาพและทำให้มีความสุข (หรือมีความทุกข์น้อย) ก็ไม่ใช่เป็นความมีประสิทธิภาพ ตามความหมายแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

และ “สิ่งที่ทำให้มีความสุข” (หรือมีความทุกข์น้อย) ที่ไม่ประกอบด้วยประสิทธิภาพและ มีประโยชน์ ก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทำให้มีความสุขตาม

นัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเช่นกัน

ในองค์ประกอบทั้ง ๓ ส่วนนี้ องค์ประกอบที่เป็นกุญแจสำคัญ ซึ่งถ้าทำความเข้าใจได้อย่างถูกต้องแล้วก็จะนำไปสู่องค์ประกอบในมิติอื่น ๆ ที่เหลือก็คือ “การทำให้มีความสุข” (หรือมีความทุกข์น้อย) ด้วยการเข้าถึง “ความพอเพียง” ยิ่ง ๆ ขึ้นนั่นเอง

ตัวอย่างเช่น คนที่มีเสื้อผ้าอยู่ ๓๐ ตัว ถ้าเข้าถึงความพอเพียงจนเกิดความรู้สึกนึกคิดว่า เสื้อผ้าเก่าที่เก็บไว้เฉย ๆ โดยไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรนั้น เป็นสิ่งที่ “เกินความพอเพียง” และบริจาคเสื้อผ้าที่ไม่ได้ใช้จำนวน ๑๐ ตัวให้แก่คนยากจนที่ขาดแคลนเสื้อผ้า ในกรณีเช่นนี้จะเห็นได้ว่า การ “เข้าถึงความพอเพียง” หรือการลด “ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง” (ซึ่งจะช่วยให้ลดภาวะแฝงของความทุกข์และทำให้มีความสุขมากขึ้นตามนัยที่ได้อธิบายมา) จะนำไปสู่การลดสิ่งที่เป็น “ประโยชน์ส่วนน้อย” สำหรับตน ให้เกิดเป็น “ประโยชน์ส่วนใหญ่” ของสังคมเพิ่มขึ้นโดยรวม (ตามนัยแห่งกฎการถดถอยของอรรถประโยชน์) ขณะเดียวกันที่การกระทำนี้จะช่วยให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลกอย่างมี “ประสิทธิภาพ” หรือเกิดอรรถประโยชน์สูงสุด (Maximize Utility) ด้วย เพราะแทนที่เสื้อผ้าเก่าจะถูกเก็บไว้เฉย ๆ โดยไม่ถูกใช้สอยให้เกิดประโยชน์ก็กลับถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม การกระทำนี้จึงเป็น “วิถีเศรษฐกิจพอเพียง” ครบตามเงื่อนไข ๓ ประการของความมีประสิทธิภาพ (ไม่เบียดเบียนโลก) มีประโยชน์ (ไม่เบียดเบียนผู้อื่น) และทำให้มีความสุขหรือมีความทุกข์น้อย (ไม่เบียดเบียดตน) เป็นต้น

สำหรับกรณีของแบบวิถีชีวิตอย่างฤๅษีที่โพรซึ่งมีความมั่งคั่งน้อยล้นโทษมาก จนดูเหมือนจะเข้าถึง “ความพอเพียง” อย่างมาก หรือมีความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียง” น้อยชนิดนั้น อันที่จริง

การไปติดตามความสุขสงบในมานสมาบัติจากการบำเพ็ญสมาธิภาวนาอยู่ตามป่าเขาดังกล่าว จนไม่ได้ทำงานทำการอะไรที่ช่วยสร้าง “ประโยชน์สุข” ให้แก่สังคม หรือก่อให้เกิดผลิตภาพ (Productivity) ที่เป็นประโยชน์สุขต่อโลกโดยรวมนั้น แบบวิถีชีวิตเช่นนี้หาใช่ “ความพอเพียง” ที่แท้จริงไม่เพราะยังมีความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียง” ในการเสพติดตามความสุขสงบมากเกินไป จึงยังไม่อาจเรียกได้ว่าเป็น “วิถีแห่งเศรษฐกิจพอเพียง” ตามนัยของความหมายดังที่ได้อธิบายมา ฯลฯ

จากจุลภาคสู่มหภาค

เกณฑ์วินิจฉัยความดีตามแนวทางแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่อธิบายมานี้ นอกจากสามารถใช้ในการพิจารณาตัดสินการกระทำหนึ่ง ๆ ว่าเป็นสิ่งที่ “ดี” อันควรประพฤติปฏิบัติมากน้อยแค่ไหนแล้ว ยังสามารถจะใช้เป็นเกณฑ์วินิจฉัยเพื่อกำหนดนโยบายสาธารณะต่าง ๆ ว่าเป็นสิ่งที่ควรผลักดันให้เกิดขึ้นหรือไม่อย่างไรด้วย

ตัวอย่างเช่น ข้อถกเถียงในการออกกฎหมายให้มีหยวบดินอย่างถูกต้องเพื่อแก้ปัญหาหยวบใต้ดิน การออกกฎหมายอนุญาตให้สามารถทำแท้งได้กว้างขวางขึ้น เพื่อแก้ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้งและสร้างภาระให้แก่สังคม หรือนโยบายเกี่ยวกับการออกกฎหมายอนุญาตให้ทำการุณฆาต (Mercy Killing) เพื่อให้แพทย์สามารถทำให้คนไข้ป่วยหนักที่รักษาไม่ได้มีโอกาสตายอย่างไม่ทุกข์ทรมาน เป็นต้น นโยบายสาธารณะเหล่านี้เป็นประเด็นข้อถกเถียงของสังคมเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างปัญหาทางด้านจริยธรรมกับปัญหาทางด้านสังคมซึ่งยังหาข้อยุติไม่ได้ แต่เกณฑ์วินิจฉัยทางจริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้อธิบายมา อาจสามารถให้คำตอบแก่สังคมเพื่อขุดข้อขัดแย้งดังกล่าว คือ

ก.) การออกกฎหมายอนุญาตให้มีหยวบดิน

อย่างถูกต้อง ฝ่ายที่สนับสนุนการออกกฎหมายนี้มีเหตุผลว่า ทุกวันนี้หยวบใต้ดินแพร่ระบาดอย่างกว้างขวางโดยที่รัฐไม่มีปัญญาจะปราบปรามหรือควบคุมได้ อันเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธ ฉะนั้นแทนที่จะปล่อยให้เจ้ามือหยวบใต้ดินได้รับประโยชน์จากเงินที่ผิดกฎหมาย แล้วนำเงินเหล่านั้นไปใช้สร้างปัญหาให้แก่สังคม อาทิ ไปใช้ซื้อเสียงเพื่อให้ชนะการเลือกตั้ง จะได้มีตำแหน่งแห่งที่ทางการเมืองสำหรับช่วยปกป้องการกระทำผิดกฎหมายของตน ฯลฯ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็สู้ออกกฎหมายให้มีหยวบดินโดยถูกต้องน่าจะเกิดประโยชน์กว่า เพื่อให้หยวบดินมาแทนที่หยวบใต้ดิน อันจะเป็นวิธีดึงเงินจากธุรกิจที่ผิดกฎหมายซึ่งถูกนำไปใช้สร้างปัญหาให้แก่สังคมกลับมาเป็นเงินของรัฐสำหรับนำไปใช้ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมแทน

สำหรับฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการออกกฎหมายนี้มีเหตุผลว่า การพนันทำให้ผู้คนหมกมุ่นอยู่กับความหวังที่จะร่ำรวยทางลัด โดยไม่ทุ่มเทกับการทำมาหากินสร้างผลผลิต นอกจากนี้หนี้สินที่เกิดจากการพนันยังเป็นต้นเหตุที่นำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ถ้ายอมให้มีหยวบดินอย่างถูกต้องกฎหมาย ก็จะทำให้สามารถขายหยวบดินได้โดยเปิดเผยและกว้างขวางยิ่งขึ้นกว่าหยวบใต้ดินที่ผิดกฎหมาย (เพราะถ้าไม่อนุญาตให้ประชาสัมพันธ์หรือใช้กลยุทธ์ทางการตลาดต่าง ๆ ในการขายหยวบดินแข่งกับหยวบใต้ดิน ก็อาจไม่สามารถแย่งลูกค้าจากตลาดหยวบใต้ดินมาได้ตามสมมติฐานที่มุ่งหมายไว้) สุดท้ายหยวบดินก็จะไปกระตุ้นให้ผู้คนหันมาติดการพนันมากขึ้นกว่าเดิมอีก

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

สิ่งที่ไม่มีโทษ เห็นว่ามีโทษ
สิ่งที่มีโทษ กลับเห็นว่าไม่มีโทษ
ผู้ที่มีความเห็นผิดอย่างนี้
ย่อมไปสู่ทุกคดี

● พุทธวจนะ

ทาสเหล้า

กระต๊อบน้อยริมทางเข้าหมู่บ้าน หลังคามุงด้วย
กล้วยาคา ส่วนฝาเอาไม้ไผ่แนบถุงปุยพอได้ใช้
กันแสงแดดและลมฝน ดูเดิน ๆ เหมือนกระต๊อบ
ร้าง แต่แท้จริงนายบุญส่งเจ้าของกระต๊อบยังคง
พักอาศัยเป็นปกติ พร้อมทั้งดิน ๔ ไร่ที่พ่อแม่แบ่ง
ให้ไว้เป็นที่ทำกิน

แม้อายุจะย่างเข้าวัย ๔๘ ปี แต่บุญส่งก็ยังคง
ครองความเป็นโสดอย่างไม่มีวีแววว่าจะไปคิด
หมายปองสาวใดมาเป็นคู่เหมือนดังพวกหนุ่มน้อย
หนุ่มใหญ่ทั้งหลายในหมู่บ้าน

ทุมกว่าแล้ว ความมิดเข้าปกคลุมทั่วบริเวณ
จะมีแต่แสงเทียนดวงน้อยที่สาดแสงส่องผ่านช่อง
โหว่ของฝากระดานออกมา เพราะบุญส่งไม่มี
ปัญหาติดตั้งหม้อไฟฟ้าเดินไฟใช้ในกระต๊อบได้
เงินรับจ้างที่ได้มามันไหลลงขวดเหล้าหมด !

ยิ่งกินเหล้าติดต่อกันหลายปีก็ยิ่งติด เงินทอง
ที่หามาได้ จึงต้องมอบให้น้ำเหล้าเป็นอันดับหนึ่ง
และเมื่อเหล้าเข้าปากเพื่อนบ้านเป็นต้องได้ยิน
เสียงเพลงลูกทุ่งหมอลำดังมาจากกระต๊อบน้อย
วกไปวนมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกคำคืน

ใกล้เที่ยงวันบุญส่งตื่นขึ้นหลังจากนอนเต็มอ้อม
รีบออกจากกระต๊อบตรงไปยังป่าละเมาะทำยสวน
ทำธุระหนักเบาในห้องสุขาธรรมชาติเช่นทุกวัน
บุญส่งวกน้ำลูบหน้าเพื่อให้ตื่นเต็ม แต่ความเมาที่
ตกค้างมาแต่เมื่อคืนยังคงหลงเหลือพอรู้สึกได้
หากได้กรับอีกสักแก้วคงจะชื่นใจไม่น้อย

แต่ก็เพียงแค่นี้เพราะตอนนี้ท้องเริ่มร้องแล้ว
บุญส่งนึกถึงบ้านน้องสาวคนเล็กซึ่งพอกับแม่
อาศัยอยู่ด้วย แน่นนอน ที่นั่นมีข้าวให้กินตลอด
บุญส่งคนขี้เมาประจำหมู่บ้าน ชาวบ้านร้าน

ตลาดไม่ค่อยอยากคบหา เพราะสภาพคนชรา
รายไหนรายนั้น ทั้งลมหายใจ กลิ่นปาก กลิ่นตัว
ผสมเหงื่อโคลเหม็นฉุนรุนแรง อีกทั้งขาดความ
ยังคิด กล้าทำในสิ่งที่ไม่ดีไม่งามท่ามกลางสายตา
สาธารณชนอย่างไม่รู้สึกร่างกาย

มาวันนี้บุญส่งอายุย่างเข้า ๔๘ ปี แต่สภาพ
ชีวิตยังไร้หลักการไร้จุดยืนของความเป็นผู้ใหญ่
ไม่เคยมีจิตสำนึกว่าชีวิตนี้เกิดมาทำไมและเกิดมา
เพื่ออะไร ยังคงทำตนไม่ต่างกับวัยแค่ ๑๒ ปี
เหมือนนกที่ยังบินไม่ได้ต้องอาศัยเหยื่อจากแม่นก
คาบมาป้อน บุญส่งจึงกลายเป็นคนที่ไร้ค่าไร้
ประโยชน์ในสังคม ไร้ความสามารถที่จะคิดทำมา
หาเลี้ยงตนเอง เพราะหลงยึดน้ำเปล่าไว้เป็นที่พึ่ง
ทางใจ ปัญญาความนึกคิดที่ตี ๆ ถูกกลบเลือนด้วย
น้ำเปล่าหมดสิ้น และอาจอยู่สภาพคนชราไป
ตลอดชีวิต เว้นแต่จะมีบุญที่ได้พบผู้มีปัญญา
ชี้แนะแนวทางชีวิตให้พบแสงสว่าง

ว่ากันว่า นักมวยไทยจะมีฝีมือลายมือ ศิลปะ
ชั้นเชิงในการต่อสู้ พร้อมทั้งสภาพร่างกายจะ
สมบูรณ์เต็มที่ก็ตอนอายุ ๒๐ ปี จากนั้นก็เริ่มนับ
ถอยหลังไปสู่วันที่จะต้องแขวนนวม

ความสามารถในการพัฒนาของคนที่เช่นกัน
จะวัดประเมินที่อายุ ๔๐ ปี ใครจะมีฐานะยากจน
ร่ำรวย เป็นคนดีหรือคนร้าย การกระทำที่ผ่านมา
ในช่วง ๔๐ ปีนั้น จะส่งผลเป็นรูปธรรมออกมาใน
ทางดีและร้ายกันเต็มที่ ชาวบ้านบางคนเมื่อถึง
วัย ๔๐ ปี ก็ได้พัฒนาตนไปในทางที่ดี มีความ
เป็นอยู่แบบพอเพียง มีความพร้อมที่จะนับถอย
หลังไปสู่วัยชราอย่างมีความสุขทั้งสุขภาพกาย
และใจ ครอบครัวอบอุ่นมีชีวิตอย่างมีคุณค่าตาม
แบบอย่างที่ยั่งยืนสมควรนิยม

น่าเสียดายบางคนเกิดมาได้ร่ำเรียนมีความรู้
ความสามารถมากมาย แต่หลงผิดยอมตกเป็น
ทาสน้ำเมาอย่างไม่มีสติสัมปชัญญะ เปิดประตูให้
ปีศาจเหล่านำพาชีวิตไปสู่ความชราภาพอย่างไร้
คุณค่า เป็นบาปเป็นเวรไปอีกหนึ่งชาติด้วยน้ำมือ
ของตนแท้ ๆ **ข**

ภัยจากมิจฉาชีพรูปแบบใหม่ หลอกให้ปิดโทรศัพท์

(สำคัญอย่าลืมหอกคนที่บ้านด้วย)

มีพนักงานโทรหาผู้เสียหายรายหนึ่ง อ้างว่า
เป็นพนักงานบริษัทโทรศัพท์แห่งหนึ่งให้ผู้เสียหาย
“ปิดโทรศัพท์มือถือ” ประมาณ ๒ ชั่วโมงเพื่อที่จะ
ทำการ update ข้อมูล ผู้เสียหายไม่ทันรอบคอบ
และสอบถามให้แน่ชัด จึงได้ปิดโทรศัพท์มือถือ

จากนั้นเป็นเวลาเกือบ ๔๕ นาที ผู้เสียหาย
นึกแปลกใจว่าพนักงานคนดังกล่าว ไม่ได้แจ้งชื่อ
และรายละเอียดใด ๆ ที่ชัดเจน จึงตัดสินใจเปิด
เครื่อง เขาพบว่ามีคนในครอบครัวและคนอื่น ๆ
โทรหาเขาหลายสาย เขาจึงรีบโทรหาพ่อกับแม่
และเขาก็ต้องตกใจที่พ่อแม่ถามเขาว่าปลอดภัยดี
หรือไม่ พ่อแม่ของผู้เสียหายแล้วว่า

มีคนโทรศัพท์มาหา และต้องการให้พวกเขา
โอนเงินเพื่อช่วยลูกเขาที่กำลังตกอยู่ในอันตราย
พวกเขาได้ยินเสียงผู้เสียหายร้องขอความช่วยเหลือ
และพ่อแม่ของผู้เสียหายกำลังรอโทรศัพท์ เพื่อที่
จะโอนเงินให้กลุ่มมิจฉาชีพรายนี้ แต่ผู้เสียหายได้
โทรหาพ่อกับแม่ได้ทันเวลา

ผู้เสียหายได้เข้าแจ้งความและลงบันทึก
ประจำวันไว้แล้ว และอยากให้เพื่อน ๆ ทุกคนให้
สอบถามรายละเอียดให้รอบคอบ ก่อนที่จะตัดสินใจ
ทำอะไร รวมทั้งระมัดระวังกลุ่มมิจฉาชีพกลุ่มนี้
เพราะหากพลาดพลั้งหลงกลไปแล้ว ก็ยากที่จะได้
เงินส่วนนั้นกลับคืนมา

ช่วงที่เราปิดโทรศัพท์คนร้ายจะโทรเข้าหาญาติ
เพื่อให้โอนเงิน ญาติของเราจึงติดต่อเราไม่ได้
เพราะโทรศัพท์เราปิดอยู่ จึงติดต่อไม่ได้ **ข**

● ขอบพระคุณ FW hinchanuan@hotmail.com

คำสอง กสองคำ

● ภาพผู้จัดการออนไลน์

ชุมชนฝึกฝนคนพอเพียง

ชาวชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน
 พวกเรามาอยู่กันอย่างสร้างสรรค์
 สาธารณโภคีมีแบ่งปัน
 อยู่ร่วมกันเป็นสังคมอุดมการณ์
 มาร่วมสร้างสังคมอุดมสุข
 มาร่วมเรียนล้างทุกข์เพื่อสืบสาน
 เพื่อสืบศาสนาของพุทธองค์ผู้ทรงญาณ
 สาธารณโภคีต้องแบ่งบานในหมู่ไทย

มีผู้ทำงานเสียสละ
 ฝึกลดละจนสิ้นแห่งจิตแจ่มใส
 พันมิจฉาชีพทำอย่างเกรียงไกร
 จึงร่วมใจงานติดดินก็ยินดี

มาประท้วงแนวใหม่ไฟสันติ
 มาแสดงสิทธิตามวิถี
 ยาวให้เป็นเย็นเรื่อยไปชั่วฉ
 ไช้ความจริงที่มีให้มากพอ

วิธบาลขายแผ่นดินกินมูมมาม
 คนเดือดร้อนทุกเขตคามเพราะ ส.ส.
 พ่อค้าข้าราชการก็สอพลอ
 อภิลิทธิ์สวมต่อต่อโครงการ
 ให้มวลชนชาวไทยได้เรียนรู้
 ทำความดีให้ดูผ่านสื่อสาร
 F.M.ทีวี่มีวิญญาณ
 อาสาทำงานด้วยศรัทธา

ปรารถนาเห็นมวลมนุษยชาติ
 พ้นจากความเป็นทาสกิเลสหนา
 มาประท้วงด้วยเจตน์มีเมตตา
 มาฝึกกายวาจาจิตใจตน

มาอยู่ข้างทำเนียบไทยคู่ฟ้า
 ด้วยปัญญาผู้คิดตรองมองเหตุผล
 เพื่อประโยชน์ของมวลมหาชน
 มาอยู่อย่างยากจนใจพอเพียง

● สมบัติ หอมจันทร์

กติกามือเมือง

• ประคอง เดกฉัตร

• ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล
ประจำสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษา ภาค ๙

บัดนี้ เกิดการตลาดแบบใหม่

คือ การจับมือกันในทางการตลาด

คือไม่ส่งสินค้าไปขายแข่งกัน ไม่ส่งผู้สมัครชนกัน

จับมือตั้งรัฐบาลกันไว้ก่อนเพื่อต่อรองกับพรรคใหญ่...

ตลาดกำลังจะเปิด

การตลาดในระบบเลือกตั้งไม่ได้ผิดอะไรกับ ระบบตลาดสินค้า เพราะการเลือกตั้งคือ การจำลองตลาด ของสินค้าและบริการ มาใช้ใน ทางการเมืองนั่นเอง มีของขายแข่งกัน ใครจะ สามารถทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนระหว่าง ผู้บริโภคกับตัวได้มากที่สุด คนนั้นได้รับเลือกตั้ง

เราเคยชินกับการตลาดที่มุ่งขายสินค้าและ บริการ เพราะเป็นส่วนใหญ่ของการตลาดที่เรา รู้จักในโลกของบริโภคนิยม แต่ที่จริงแล้วการ ตลาดไม่จำเป็นต้องมุ่งไปทางทำกำไรเพียง อย่างเดียว แม้กำไรก็ไม่ได้มีเฉพาะตัวเงิน เพียงอย่างเดียว อันที่จริงแล้วองค์กรใด ๆ ที่ต้อง เกี่ยวข้องกับสาธารณะ ก็ล้วนจำเป็นต้องใช้การตลาด เข้าช่วยทั้งนั้น แม้แต่องค์กรศาสนาซึ่งต้องการ เผยแผ่ธรรมะให้ถึงประชาชนชาวบ้าน ก็ต้องใช้ การตลาด และในความจริงก็ใช้กันมาแต่โบราณแล้ว เพียงแต่บางคณะ บางศาสนาไม่ยอมเปลี่ยนแปลง วิธีทำตลาดยังเสนอขายสินค้าในรูปแบบเดิม ๆ ลูกค้าจึงค่อย ๆ ลดลง หรือบางทีไปเอาสินค้า

ของชาวบ้าน หรือศาสนา หรือความเชื่ออื่นมา เสนอขาย แล้วอ้ายี่ห้อของตนจนคนสับสนว่า เนื้อหาจริง ๆ ของศาสนาดตนเองเป็นอย่างไรกันแน่ พุทธอีกอย่างหนึ่ง การตลาดเผยแพร่อะไรก็ได้ นับตั้งแต่สินค้าไปจนถึงความคิด อย่างที่เรียกกัน ว่าการตลาดเชิงสังคมน ไม่ได้มุ่งหวังกำไร แต่ อยากรปลุกฝังความคิดหรือพฤติกรรมบางอย่างที่ เห็นว่าดีให้แก่ผู้คน ฉะนั้น ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ นักการเมืองและพรรคการเมืองย่อมต้องทำการ ตลาดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะทำเองส่วนตัว หรือในนามพรรค บางท้องที่ทำตลาดในนาม ส่วนตัว แม้ตัวจะย้ายไปพรรคใดก็สอบได้ บาง คนทำในนามพรรค พอย้ายพรรคก็สอบตก เหมือนเอเยนต์ทั้งหลาย ที่เป็นตัวแทนจำหน่าย สินค้าตามจังหวัดต่าง ๆ ถ้าใช้ยี่ห้อตัวเองแม้ เปลี่ยนสินค้าที่ขาย ก็ขายได้ แต่ถ้าทำตลาดใน นามยี่ห้อสินค้าเมื่อเปลี่ยนสินค้าก็ขายไม่ออก การตะโกนปาว ๆ ให้ผู้บริโภคสนใจก็เป็นการ ตลาดอย่างหนึ่ง แต่เป็นการตลาดแบบเก่าก็เกินไป

น้อย โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับตลาดที่พ่อค้าใช้เพื่อขายสินค้าและบริการในปัจจุบัน อาจใช้ได้สำหรับขายสินค้าตามงานวัดหรือตลาดนัดในชนบท แต่น่าอัศจรรย์ที่นักการเมืองและพรรคการเมืองไทยโดยส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถทำการตลาดมากไปกว่านั้น

ทั้ง ๆ ที่สินค้าที่ตัวจะขายนั้นเป็นสินค้าที่มีความเสี่ยงสูง เช่น ซื้อแล้วไม่ส่งสินค้าให้ก็ได้ หรือส่งมาผิดรุ่นผิดแบบก็ได้ เป็นต้น มีหลายยี่ห้อให้เลือก จะว่าราคาสูง ก็ได้เนาะครับ เพราะว่ากันว่ามีผลต่ออนาคตของแต่ละคนและของส่วนรวมอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม มีพรรคการเมืองอีกสองพรรคที่ทำการตลาดมากกว่าแบบสินค้าแบกะดิน และประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง

พรรคแรกคือพรรคเก่าแก่ พรรคนี้สามารถสร้างความภักดีต่อยี่ห้อให้แก่คนภาคใต้ได้ด้วยวิธีอย่างไรผู้เขียนก็ไม่ทราบเหมือนกัน จะว่าเป็นพรรคของภาคใต้มาเก่าแก่ก็ไม่ใช่ เพราะเพียงมีความหมายในการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๑๒ นี้เอง ที่พรรคนี้มีสัดส่วนของ ส.ส.จากภาคใต้สูงสุด จะว่าเพราะดึงเอาคนพื้นที่มาสมัครในภาคใต้ทั้งหมดก็ไม่ได้ เพราะพรรคอื่นที่เคยแพ้พรรคนี้น่าจะทำอย่างเดียวกัน แต่กลับไม่ได้รับเลือกตั้ง เขว่กันว่าในภาคใต้ถ้าไม่สังกัดพรรคนี้อาจสลับตกได้ง่าย ๆ

การสร้างความภักดีต่อยี่ห้อได้เหนียวแน่นในภาคใต้อย่างนี้จะว่าดีต่อพรรคเก่าแก่ก็ได้ เพราะทำให้พรรคได้ฐานที่นั่งแน่นอนในสภา จะว่าไม่ดีก็ได้ เพราะนับวันพรรคเก่าแก่ก็กลายเป็นพรรคภาคใต้เสียจนคนภาคอื่น ๆ หหมดความภักดีต่อยี่ห้อไปเลย

อีกพรรคหนึ่งก็แน่นอนครับ พรรคใหญ่ที่ถูกยุบไป ซึ่งสมัยหนึ่งก็ถูกโจมตีว่า ที่ครองอำนาจได้ยั้งยืนยาวนานมาก็เพราะการตลาดที่ก้าวหน้า ปัจจุบันพรรคนี้อาจจะเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนยี่ห้ออย่างไร แฟน ๆ ที่บริโภคนสินค้าแล้วติดใจก็ยังตามอุดหนุนให้กำลังใจตลอดมา และทำท่าว่า

ภาคเหนือ ภาคอีสานจะครองเสียงไปได้อีกนาน

จริงอย่างปฏิเสธไม่ได้เลยเนาะครับ การเมืองไทยจะก้าวหน้าต่อไปหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่าพรรคการเมืองจะพัฒนาการตลาดหรือไม่นี้แหละครับ ไม่อย่างนั้นก็จะติดตันอยู่กับการตลาดของบุคคลที่เรียกกันว่าอิทธิพลและชื่อเสียงนั่นแหละครับ ใครแข่งกันมาต้องปราบให้เหี้ยน ไม่แปลกใจที่หัวคะแนนถูกเก็บทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง

ความสำเร็จด้านการตลาดของพรรคใหญ่ที่ถูกยุบนั้น ต้องถือว่ามาจากเทคนิคแพรวพราวก็ได้ แต่ในขณะเดียวกันพรรคใหญ่ที่ถูกยุบไม่ต้องแข่งด้านการตลาดกับพรรคอื่น ๆ ซึ่งยังคงใช้การตลาดแบบสินค้าแบกะดินอยู่ก็ได้

ฉะนั้น แค่พรรคใหญ่ที่ถูกยุบสามารถมอบสินค้าให้แก่ผู้ซื้อได้ แม้ว่าสินค้านั้นอาจไม่ตรงกับที่ผู้ซื้อสั่งซื้อไว้นัก อย่างน้อยก็จัดส่งได้ตามเวลา และบรรจุหีบห่อมาอย่างดี เพียงเท่านั้นก็ต่างจากพรรคการเมืองอื่นไปไม่น้อยแล้วเนาะครับ

เขว่กันว่า พรรคใหญ่ที่ถูกยุบนั้นมีการวิจัยตลาดด้วย ในตอนแรก ก็ง่าย ๆ น้อยคือฟังความเห็นของเอ็นจีโอ ซึ่งว่ากันว่าใกล้ชิดกับประชาชน เพื่อดูว่าประชาชนต้องการให้รัฐบาลทำอะไรบ้าง แล้วก็เสนอโครงการ เช่น สามสิบบาทบ้าง พักชำระหนี้บ้าง อันเป็นสินค้าที่โดนใจประชาชน แม้ต่อมามีบางพรรคพยายามเลียนแบบการตลาดพรรคนี้น่าขึ้นก็ยิ่งต้องย่ำให้ประชาชนเข้าใจว่าการตลาดแบบพรรคใหญ่นี้คงดีและถูกต้องแล้ว มิฉะนั้น พรรคเก่า พรรคกลาง พรรคใหม่ คงไม่เลียนแบบแน่นอน

หลังจากได้เป็นรัฐบาลแล้วก็จัดแบ่งผู้บริโภคนออกเป็นกลุ่ม เพื่อจะผลิตสินค้าตามความต้องการของแต่ละกลุ่ม จึงเกิดนโยบายเอื้ออาทรต่าง ๆ ในขณะเดียวกันหัวหน้าพรรคก็ใช้ชื่อของรัฐธรรมาภิบาล เพื่อให้เกิดตลาดมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ปัญหาของสินค้าการเมืองก็คือ การแบ่งกลุ่มผู้บริโภคนทำและให้ผลยาก เพราะลูกค้ามีความหลากหลายมาก จะเอาแต่

บางกลุ่มเท่านั้นบริษัทก็เจ๊ง ร้ายไปกว่านั้นกลุ่มที่เคยซื้อสินค้าไปแล้วก็อาจเปลี่ยนใจได้ง่าย ต้องผลิตสินค้าใหม่มาป้อนอยู่ตลอดเวลา แทนที่จะขยายลูกค้าไปได้หลาย ๆ กลุ่ม ก็หมดโอกาสไปเสียอีก ซ้ำเงินที่จะใช้ในการผลิตสินค้าป้อนลูกค้าก็มีจำกัด เพราะกำไรที่ได้คืนมาไม่ได้อยู่ในรูปของเงิน แต่อยู่ในรูปคะแนนเสียง

บัดนี้ เกิดการตลาดแบบใหม่คือ การจับมือกันในทางการตลาด คือไม่ส่งสินค้าไปขายแข่งกัน ไม่ส่งผู้สมัครชนกัน จับมือตั้งรัฐบาลกันไว้ก่อน เพื่อต่อรองกับพรรคใหญ่ ทำให้ประชาชนมั่นใจว่า พรรคนั้น ๆ ที่จับมือกันได้เป็นรัฐบาลแน่นอนและสามารถส่งมอบสินค้าได้แน่ ๆ ก็เป็นการตลาดอีกวิธีการหนึ่ง

บางทีดูเหมือนเราจะลืมนิดไป มักไปคิดเสียว่าการเลือกตั้งคือการเปิดโอกาสให้ประชาชนคัดสรรเอาคนเก่งคนดีไปทำงานบริหารบ้านเมือง แทน ยอมรับเสียว่ามันคือตลาด และด้วยเหตุดังนั้นการตลาดจึงเป็นเรื่องแก่นสารของการเลือกตั้ง ทำอย่างไรจึงจะเกิดการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้สมัครและผู้ลงคะแนนได้

การซื้อเสียงเป็นการตลาดอย่างหนึ่ง และเป็นการตลาดที่ล้าหลังด้วย ทั้งสิ้นเปลือง ทั้งบังคับให้ถอนทุน มีข้อดีอย่างเดียวคือ ไม่ต้องส่งมอบสินค้าใด ๆ ให้แก่ผู้ซื้อเท่านั้น แถมยังผิดกฎหมาย

แต่ตราบเท่าที่พรรคการเมืองไทยและนักการเมืองไทยไม่พัฒนาเทคนิคการตลาดของตัวเองให้ก้าวหน้าขึ้น ก็ยากที่จะเลิกการซื้อเสียงไปได้

แทนที่จะเรียกร้อยจากประชาชนไม่ให้ขายเสียง น่าจะเรียกร้อยจากพรรคการเมืองไทยและนักการเมืองไทยแทน พรรคการเมืองก็ต้องรู้จักทำการตลาดวิธีอื่น ๆ และการเมืองไทยก็ต้องตอบสนองต่อการกำกับควบคุมของผู้บริโภคบ้าง

หากพรรคการเมืองพัฒนาการตลาดของตัวเอง ในที่สุดก็จะหันมาทำให้การเมืองต้องตอบสนอง

ต่อการกำกับควบคุมของประชาชนมากขึ้น ไม่อย่างนั้นพัฒนาเทคนิคการตลาดของตัวเองไม่ได้

ส่วนการจะแก้ที่ประชาชนนั้นอย่าหวังเลย ถ้าโครงสร้างสังคมยังเป็นแบบนี้ คนรวยซื้อที่ดินเท่าใดก็ได้ ทำให้ที่ดินแพงจนคนจนซื้อไม่ได้ คนรวยซื้อรถยนต์ก็คันก็ได้ แล่นจนไม่มีถนนให้คนจนเดินหรือนั่งรถโดยสารอย่างลำบาก คนรวยในประเทศนี้ดีมาก เพราะโครงสร้างกฎหมายและระเบียบเอื้อให้รวยเพียงใดก็ได้ไม่ถือว่าเป็นเหตุให้คนจนจนลง บางประเทศไม่ยอมให้รวยมาก ๆ ถ้ายังมีคนจนมาก ๆ เขาจึงใช้ภาษีก้าวหน้าจำกัดการถือครองที่ดิน มีเพดานความมั่งคั่งต้องออกกฎหมายส่งเสริมให้กระจายรายได้ กระจายความมั่งคั่ง เปิดโอกาสให้ผู้ด้อยโอกาสมีสิทธิในทรัพยากรอย่างเป็นธรรม เขาจึงแก้การรับเงินในการซื้อเสียงได้.

๒

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

สันติ

อหิงสา

ซื่อสัตย์

บริสุทธิ์

กมลิก

แม่่นประเด็น

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี

จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

ปิดท้าย

พ.ศ. ๒๕๖๓ เรื่องฤทธิ์

บรรพบุรุษของไทย

นักการเมืองสามานย์สันดานชั่ว
 นักการเมืองขายด้วยอมขายชาติ
 นักการเมืองร่างคน...ใจปีศาจ
 ยึดการเมืองครองอำนาจอิทธิพล
 ใช้อำนาจการรับภาระราชกิจ
 ฟังประหลิทธิสันตีสุขอำนาจยผล
 บำบัดทุกข์บำรุงสุขประชาชน
 โยพลีตนเป็นทาสการเมืองทราวม
 ชนหมู่หนึ่ง...สำนึกในศักดิ์ศรี
 เกิดเป็นไทยมีหน้าที่พิทักษ์สยาม
 ปกป้องชาติศาสน์กษัตริย์คุ้มเขตคาม
 มีอาจยอมอริหยามย่ำยีไทย

จากหลากหลายถิ่นฐานทั่วประเทศ
 มุ่งรวมตัวต่อต้านเหตุภัยยิ่งใหญ่
 รัฐบาลยอมสูญเสียวชิปไตย
 ด้วยกิเลสโลภร้ายใฝ่จะ “เอา”
 “บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ
 ปกบ้านป้องเมืองคุ้มเหย้า
 เสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา
 หน้าที่เรารักษาสืบไป”

ก้าวผิดพลาดชาติสูญเสียมหาศาล
 ก่อนเหตุสายเกินการเกินแก้ไข
 จงยอมรับยอมรับรู้แจ้งแก้ไข
 หยุดยั้งภัยแผ่นดิน...ดับไฟพลัน

๓